JULIETTE PATRICE

O rană atât de adâncă

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Alex, cum este să fii liberă?

– E minunat! răspunse Alex imediat.

Dar zâmbetul ei forțat nu putea nicidecum să păcălească o persoană atât de perspicace ca Jinx.

Într-adevăr, era departe de a încerca o mare satisfacție, totuși așteptase clipa asta cu mare nerăbdare, timp de câteva luni; pe de altă parte, aproape reușise să se convingă că eșecul mariajului nu se datora numai ei. Atunci, de ce se simțea astăzi atât de stânjenită, atât de neliniștită?

– Nu poți să-ți închipui cât îți sunt de recunoscătoare pentru tot…

Jinx n-o lăsă să continue.

– Alex, lasă-mă-n pace cu recunoștința ta! Sunt avocat, îmi fac meseria, și sunt bine plătită pentru asta.

Privirea prietenoasă dezmințea cinismul acestor cuvinte. Alex renunță pentru un timp să spună ce simțea față de avocata ei.

Abia se pronunțase divorțul. În timpul lunilor de procedură, Courtney, soțul ei, și oamenii legii de care se înconjurase, nu încetaseră s-o hărțuiască, folosind toate metodele ce se pot imagina pentru a o constrânge să le accepte condițiile. Dar Martha Jenson, căreia toată lumea îi spunea Jinx, abordase problema ca o tigroaică, apărându-și sălbatic puii de pericolele din junglă. Alex, vulnerabilă și tulburată, se bazase întru totul pe ea, o lăsase să ia inițiativa în toate deciziile, cu excepția uneia singure. Jinx, pe rând, în funcție de împrejurări, o ascultase, o liniștise, o dojenise, gândindu-se tot timpul la binele ei.

– Ce-o să faci acum? întrebă Jinx. Te-ai gândit la asta?

Își înălță sprâncenele văzând-o pe Alex ridicând din umeri.

– Știu bine că n-ai probleme financiare, deocamdată. Contractul de căsătorie te pune un timp la adăpost de nevoi, dar cu inflația, resursele se vor subția repede; ce-o să faci după aia…?

– Te rog să nu-mi mai spui o dată că trebuia să cer o pensie alimentară. Fără îndoială, ai dreptate, dar știi bine punctul meu de vedere…

Glasul îi coborî cu un ton și colțurile buzelor i se lăsară în jos. Tăcu.

– Da, Alex, bineînțeles; ai vrut ca ruptura să fie definitivă. Numai că n-ai cunoscut niciodată dificultățile materiale. Financiar, ai fost o soție mulțumită…

Alex încerca să se stăpânească. Ar fi vrut să facă o figură mai bună, să dea dovadă de mai mult curaj. Schiță un zâmbet lamentabil, însă în următoarea clipă fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

– Ciudat...În sfârșit sunt liberă. Am visat atât la ziua asta… și mă simt atât de aiurea.

Glasul i se frânse. Își mușcă buzele și nu mai încercă să-și stăpânească lacrimile care începuseră să-i șiroiască pe obraji.

– Jinx, spune-mi adevărul. Am greșit părăsindu-l pe Courtney, nu-i așa?

– Ajunge! izbucni Jinx. Nu mai bate câmpii! Ai uitat legăturile bătătoare la ochi ale soțului tău? Ai fi putut să continui o asemenea viață?

– În parte, era greșeala mea. Spunea…

– Oh, l-aș strânge de gât cu plăcere pe Courtney Jameson! Cum a putut să fie atât de crud? Cât rău ți-a făcut sugerând că te înșela pentru că erai frigidă... Ți-ai pierdut încrederea în tine însăți.

Jinx oftă ostentativ.

– În definitiv, nu văd de ce aș continua să mă enervez. Într-o zi, o să-l întâlnești pe bărbatul vieții tale și o să-ți dai seama că totul e cât se poate de bine pe toate planurile. Ești o femeie frumoasă și mă tem să nu te bată la cap, deodată, prea mulți pretendenți.

În privirea lui Alex citi o nouă decepție.

– Cred că temerile mele au acoperire.

Alex încuviință.

– Jinx, tot ce mi-ai spus s-a îndeplinit. Și aici cred c-o să ai dreptate! E cât se poate de umilitor, pentru că toți bărbații mă consideră frustrată că nu mai sunt cu Courtney. Nu m-aș fi gândit niciodată…

Se întrerupse. Nu vroia să intre mai mult în subiect, să spună cât de multe propuneri o șocaseră. S-ar fi lipsit și de amabilitatea prietenilor și cunoscuților bine intenționați care, deja, încercau frenetic s-o cucerească.

– Bărbații te vor lăsa în pace până la urmă, o asigură Jinx. Până atunci, nu ezita să-i trimiți la plimbare!

Alex începea să se liniștească, dar un lucru continua s-o frământe. Dacă ar fi îndrăznit să-l abordeze, poate după aceea s-ar fi simțit mai bine…

Secundele treceau fără ca Jinx să încerce să rupă tăcerea.

În sfârșit, Alex își adună tot curajul.

– Măcar de-aș fi putut să am un copil…

Încă o dată, avocata o întrerupse.

– Nu spune asta! Nașterea unui copil n-a salvat niciodată o căsnicie în derivă. Consultă statisticile referitoare la divorțuri, și o să vezi că așa stau lucrurile. Pe de altă parte, nu mi-ai spus că doctorii te-au considerat perfect capabilă să fii mamă, în timp ce Courtney a refuzat categoric să se supună unui examen medical?

Jinx se ridică și simulă atitudinea solemnă a unui judecător care a dat un verdict și încheie ședința.

– Ce-ar fi să mergem să dejunăm? Și mai ales, să vorbim despre altceva. E timpul să pui în practică faimoasa ta teorie a rupturii definitive cu trecutul!

Alex se simțea mai liniștită. Avusese dreptate să i se destăinuiască lui Jinx încă o dată. Da, era aproape destinsă când ajunseră la restaurant.

– Cu ce-ai vrea să te ocupi, dac-ai avea de ales? o întrebă prietena ei pe neașteptate.

Răspunsul veni instantaneu.

– Mi-ar plăcea să călătoresc!

Jinx era încântată de reacția atât de spontană.

– Bine. Să încercăm să trecem în revistă diferitele posibilități. Mai întâi companiile aeriene…

– De bună seamă, sunt prea bătrână ca să devin stewardesă, oftă Alex.

În ciuda acestor cuvinte, o cuprinse un val de optimism, se înroși în obraji și ochii începură să-i scânteieze.

– La douăzeci și cinci de ani, nu cred. Dar am o altă idee. Am o prietenă care lucrează la o agenție de voiaj în San Francisco; îi place mult ce face și, în vacanțe, vizitează țările cele mai îndepărtate în condiții foarte interesante…

Schimbară destul de repede subiectul de conversație. Cu atât mai bine, își spuse Alex, pentru că avea nevoie de

puțin timp ca să-și limpezească ideile și să se gândească la posibilitățile pe care le avea. Nu vroia să riște imaginând proiecte utopice.

Când se despărțiră, înțelegându-se să păstreze legătura, Alex se simțea mult mai sigură pe ea. Prima etapă a independenței sale ar fi, bineînțeles, să plece din casa părinților, care o primiseră cu dragoste și făcuseră totul să-i ușureze viața în timpul evenimentelor din lunile care trecuseră. Acum trebuia să-și găsească un apartament, să-și facă o situație, să-și asume niște responsabilități.

Absorbită de gânduri, fu obligată să frâneze brusc; semaforul tocmai se făcuse roșu. Se uită în jur. Crescuse în acest oraș mijlociu din Georgia de Sud unde se și măritase în urmă cu șapte ani. Tot universul ei i se părea deodată foarte limitat.

În momentul în care porni din nou, văzu pe dreapta sediul agenției „Călătorii prin lume“ și, chiar în fața ușii, un loc liber care parcă o invita să parcheze fără să mai piardă vremea.

– Să dea Domnul să meargă, își spuse Alex făcând manevra…

Cu inima bătându-i cu putere în piept, se adânci în contemplarea vitrinei. Afișe frumos colorate lăudau farmecul insulelor îndepărtate și-i îndemnau pe trecători să le descopere. Lumea era nesfârșită și în același timp accesibilă tuturor.

Intră cu îndrăzneală, dar odată înăuntru se opri, intimidată.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă o fată așezată la un birou.

Avea un glas binevoitor.

– Aș vrea să vorbesc cu directorul, se trezi Alex declarând cu fermitate.

– Cum vă numiți?

– Alex Jameson.

Privirile li se întâlniră. Alex văzu în privirea gazdei curiozitate, dar și o notă de considerație. „Ah da, fostul meu soț este o persoană însemnată, numele lui impune respect", își spuse cu un zâmbet dezamăgit.

– O clipă…

Fata ieși din cameră, și, prin ușa rămasă întredeschisă, Alex auzi un murmur de glasuri, cu precădere de bărbați. Directorul era fără îndoială ocupat, nu putea s-o primească azi… Se simți in același timp ușurată și totodată deziluzionată. Cedase unui impuls de moment să treacă pragul acestei agenții. Poate altădată n-ar mai fi avut aceeași îndrăzneală.

– Domnul Campbell vă roagă să așteptați puțin, doamnă Jameson. Vă rog să luați loc.

Un bărbat blond, de vreo treizeci de ani, destul de simpatic, apăru după câteva minute.

– Brian Campbell, se prezentă prinzând mâna pe care femeia i-o întindea. Vreți să vorbiți cu mine…

– Da. Vreau să-mi depun candidatura, în cazul în care aveți un post liber în agenție, spuse Alex pe un ton aparent sigur și mai afectat de cât și-ar fi dorit.

Avu impresia că era examinată din cap până în picioare și că rezultatul inspecției era favorabil. Oare avea s-o întrebe și el dacă făcea parte din familia Jameson, sau era vorba doar despre o coincidență de nume? Solicitarea aceasta i se părea curioasă?

– Bine. Aveți ceva experiență în domeniu?

– Nicidecum, dar călătoriile mă interesează foarte mult și cred c-aș fi în stare să învăț.

Chiar înainte de a termina fraza, putu să citească un refuz politicos în privirea interlocutorului.

– În momentul ăsta, n-avem nici un loc disponibil…

Soneria telefonului îl întrerupse.

– Scuzați-mă.

Ridică receptorul, și, foarte repede, surprinderea i se întipări pe față, în timp ce aproba scurt ceea ce-i spunea interlocutorul.

Când gazda puse jos telefonul și ridică ochii spre Alex, aceasta avusese timp să caute să salveze aparențele. Era pregătită să zâmbească la auzul respingerii candidaturii. Nu se aștepta deloc la ce avea să urmeze!

– Sunteți dispusă să călătoriți, doamnă Jameson? întrebă el hotărât.

– Hmm… da… bineînțeles. Sunt liberă, abia am divorțat, n-am copii, bâigui ea, tulburată.

– Perfect. Poate avem un post care să vă convină. O să vă pun câteva întrebări.

Alex sperase că va avea de completat un formular. Această întrevedere părea, spre surprinderea ei, să meargă spre bine.

În cele din urmă, Brian Campbell se ridică.

– O să vă sun într-o zi-două, indiferent care ar fi hotărârea, îi promise.

*

* *

A doua zi, Alex se instală lângă telefonul părinților, foarte nervoasă, dar optimistă.

În ziua următoare, pierduse orice speranță. Probabil fusese angajată o persoană mai bine calificată. La ora mesei, se auzi soneria atât de așteptată. Lui Alex nu-i venea să creadă. Cu siguranță, nu era pentru ea.

Ba da!

– Domnule Campbell… Eu nu… Da, da, bineînțeles. După-amiază? La ora patru? Voi fi acolo. Mulțumesc.

Se pregăti cu cea mai mare grijă și atunci când, două ore mai târziu, intră în biroul lui Brian Campbell, era mulțumită de felul cum arăta. Machiajul se armoniza

perfect cu reflexele părului castaniu. Genele lungi, pe care multe femei i le invidiau, erau puse în valoare de rimelul aplicat. O tușă de fard verde-pal scotea în relief nuanțele căprui-aurii ale ochilor.

– Astăzi ești și mai frumoasă, Alex. Aici, ne spunem unul altuia pe nume. Sper că nu te deranjează

– Nicidecum, domnule Campbell.

Pufni în râs, dându-și seama de absurditatea răspunsului său. De mult nu mai râsese din toată inima.

– Ce știi despre „Călătorii prin lume"?

– Nu mare lucru, recunoscu, sinceră. V-ați instalat aici, la Sokely, acum doi ani. Pe vremea aceea citisem un articol…

Căută să-și amintească niște amănunte… în zadar. La drept vorbind, evenimentul nu o impresionase prea mult.

Din fericire, Brian Campbell nu păru nici surprins nici șocat de ignoranța ei. Îi spuse că firma „Călătorii prin lume" avea sucursale în numeroase orașe americane, și că unul dintre principiile lor de bază era:" A călători nu trebuie să fie apanajul oamenilor bogați".

– Facem toate eforturile să le permitem celor cu venituri modeste să viziteze lumea.

Era clar că această idee îl pasiona, și vroia s-o dezvolte.

– Cum asta? Pregătindu-ne călătoriile cât se poate de minuțios. Facem noi înșine studiile preliminare, fără să ne încredem în sfaturile unor așa-ziși „experți" mai mult sau mai puțin eficienți…

Entuziasmul lui parcă era contagios, pentru că Alex îl asculta tot mai atentă. Vroia din ce în ce mai mult să colaboreze la această acțiune, întrebându-se în același timp ce rol ar fi putut juca, dată fiind lipsa ei de experiență.

Brian Campbell termină prin a-i satisface curiozitatea.

– Dacă ești gata să pleci mai departe, te angajez imediat. Prima ta misiune va fi să prospectezi Portugalia…

Alex făcu ochii mari.

– Portugalia!? Dar n-am fost niciodată în Europa și nu vorbesc portugheza!

Glasul îi trăda dezamăgirea.

– N-are nici o importanță. N-avem de gând să te lăsăm să te descurci singură. Principalul acționar al firmei, care e de asemenea și fondatorul ei, te așteaptă la un hotel din Lisabona. O să te învețe bazele meseriei, la fața locului. Vei avea un profesor bun, te asigur! După ce te întorci, o să lucrezi un timp în birourile noastre. Peste șase luni o să-ți încredințăm o altă misiune, de data asta ca adjunctă a unui agent mai experimentat. Nimeni nu-i condamnat să lucreze la nesfârșit în birou. Ce părere ai?

– Nu știu cum să spun… Oferta asta e… un vis minunat care se materializează. Totul s-a petrecut atât de repede, încât…

Deodată, izbucni într-un hohot de râs tineresc și proaspăt.

– Înțeleg că ești de acord, spuse Brian Campbell pe un ton cât se poate de serios.

– Da, mulțumesc, răspunse Alex, regăsindu-și cumpătarea.

Imediat, începu să se gândească la ce-ar avea de făcut înainte de a pleca. Pașaportul, să facă rost de niște cărți despre Portugalia, poate să înceapă să învețe limba, ca să-l impresioneze pe patron…

Pierdu repede firul spuselor lui Brian Campbell. Deodată, o frază o frapă: o prevenise că avea trei săptămâni să se pregătească!

Totuși, când plecă de la agenție, nu intră în supermarketul cel mai apropiat, ci într-o cabină telefonică.

– Jinx… Sunt Alex. Nici nu-ți închipui ce mi s-a întâmplat…

Vocea îi tremura de bucurie și, de emoție, două lacrimi i se rostogoliră pe obraji.

– N-o să-ți vină să crezi, Jinx…

Capitolul 2

Ca să compenseze oboseala pe care o va resimți la începutul sejurului în Portugalia din cauza schimbării fusului orar, Alex încercă să doarmă în avion, dar era prea nervoasă.

Odată ajunsă, în timp ce aștepta mașina care trebuia s-o ducă la aerogară, se felicită că se îmbrăcase cu un taior. Era răcoare, și rafalele de vânt o făceau să tremure. Nu te-ai fi crezut la jumătatea lunii iunie!

După un control foarte rapid al pașapoartelor, Alex se regăsi cu ceilalți pasageri într-un subsol sinistru, la capătul benzii rulante care aducea bagajele. După trei sferturi de oră, era tot acolo, rezemată de un stâlp, complet zăpăcită de vederea valizelor și genților de toate formele și culorile, care îi treceau prin fața ochilor. Tovarășii de călătorie plecaseră toți, încărcați ca niște catâri sau împingând

cărucioarele în care își îngrămădiseră bagajele, dar valiza ei mică, de piele, de culoare bej și sacul de voiaj asortat tot nu erau acolo.

Ce început trist pentru această aventură portugheză de care se bucurase atât de mult! Pentru o clipă, descurajată, se așeză pe o bancă. Dar își reveni foarte repede și se ridică. Când ești hotărâtă să călătorești prin toată lumea, nu te lași cu una cu două. Acest contratimp îi va da ocazia să cunoască marile magazine din Lisabona, asta era tot.

Începea să se simtă obosită, și să stea la coadă ca să semnaleze dispariția lucrurilor fu un adevărat efort. Vizita la biroul de schimb fu ceva mai agreabilă: când Alex se trezi în posesia unui teanc de bancnote de diferite forme și mărimi, se simți la fel de incitată ca un copil care joacă Monopoly!

Taxiuri aliniate de-a lungul trotuarului așteptau pasagerii. Toate erau negre cu o dungă bleu pe mijlocul capotei. Erau mărci diferite, mai mult sau mai puțin curate… mai mult sau mai puțin uzate. Cel mai la îndemână era unul demodat, al cărui șofer, cu o ținută neglijentă, nu-i inspira încredere. Ar fi vrut să urce în altă mașină, dar se temea să nu facă o gafă iremediabilă, să-i îndepărteze pe toți șoferii, și să fie nevoită să telefoneze, vrednică de milă, la hotel, să vină cineva s-o ia.

Apropo, Brian Campbell nu-i spusese numele celui care urma să aibă grijă de ea, cu toate că-l întrebase de mai multe ori. De fiecare dată, reușise să-i distragă atenția cu un subiect mai important. În ajunul plecării, revenise la atac.

– De ce nu vrei să-mi spui numele acestui personaj misterios?

Brian Campbell fusese brusc absorbit de contemplarea unui articol din ziarul de pe birou. Pe urmă adoptase o expresie absentă.

– Pardon? Ah, da… Nu ți-am spus… În cele din urmă, directorul nostru regional, Jim Tate este cel care te va primi. Un tip foarte simpatic…

Încă o dată, numele marelui patron nu fusese rostit. Pe moment, atitududinea lui Brian i se păruse nefirească. Apoi nu se mai gândise la asta.

Felul cum conducea șoferul de taxi nu-i schimbă pasagerei părerea inițială pe care și-o făcuse despre el. Alex se crampona pe locul său în timpul accelerărilor bruște, a virajelor periculoase, al frânelor care făceau cauciucurile să scârțâie. În plus, i se păru că abordase drumul cel mai întortocheat care ducea la hotel. Cuprinsă de panică, se întreba dacă va mai ajunge vreodată la destinație. Chiar în clipa aceea, se trezi proiectată violent înainte. Mașina oprise lângă o clădire cu cinci etaje, pe a cărei fațadă era înscris numele hotelului. Alex oftă ușurată că sosise teafără.

– Quanto custa ? întrebă atentă, mândră că putea să facă asta.

Mândria fu de scurtă durată, pentru că Alex nu înțelese deloc răspunsul șoferului. În ghidul pe care-l cumpărase înainte de a pleca, citise cât era prețul mediu al unei călătorii de la aeroport până în centrul Lisabonei, dar nu și-l mai

amintea, și văzu că șoferul neglijase să pună în funcțiune contorul de marcaj. Dându-și seama că nu putea să facă nimic, scoase din geantă câteva bancnote.

– Cât? întrebă cu umilință, nemaiîncercând să dea impresia că vorbea porugheza.

Individul repetă exact aceeași frază, la fel de imposibil de înțeles ceva din ea, de data asta cu o nerăbdare ostentativă, uitându-se cu aviditate la bani.

În disperare de cauză, Alex scoase din geantă un creion și o bucată de hârtie pe care le întinse celui de la volan. El mâzgăli trei cifre, dar scrisul i se potrivea cu felul de a conduce, și pasagera nu reuși să înțeleagă dacă prima cifră era un „cinci“ sau un „trei“. Îi întinse o bancnotă de cinci sute de escudos.

El îi smulse practic banii din mână și se lansă într-o tiradă la fel de vehementă pe cât și confuză. Alex înțelese în cele din urmă că omul se plângea că n-avea să-i dea restul.

În condițiile astea, ar fi dat cu plăcere tot ce avea ca să scape de el.

– Muito bem. Păstrează tot. Mulțumesc.

Femeia ieși din mașină, trasă la față; disperarea trebuia să i se citească pe față, pentru că atunci când intră, portarul se grăbi să ajungă la ea și o trată cu multă solicitudine.

Cum acesta vorbea bine engleza, îi povesti aventura neplăcută prin care trecuse.

– Individul ăsta v-a înșelat, comentă un bătrân clătinând din cap cu o expresie dezaprobatoare. Ar fi trebuit să-i plătiți vreo sută de escudos. Îmi pare rău că primul contact cu Portugalia a fost atât de neplăcut. Majoritatea șoferilor de taxi sunt oameni cinstiți, însă ceilalți câțiva sunt de-ajuns ca să dea o notă proastă tuturor.

Alex își revenise deja. Nu mai vroia nimic altceva decât să urce în cameră să se odihnească, și-l urmă grăbită pe comisionar. Dar, în tulburarea ei, uitase ceva esențial. Se întoarse și întrebă:

– N-a lăsat cineva un mesaj pentru mine?

– Ah, ba da, doamnă, scuzați-mă.

Citi repede cele câteva cuvinte scrise pe o pagină cu antetul „Călătorii prin lume".

„ Veniți în holul hotelului la ora opt, pentru cină. V.R."

Tonul era convingător, dar mesajul nu venea de la Jim Tate. Fără îndoială, astă-seară avea să-l cunoască pe cel care o angajase. Pentru moment, era prea obosită să-și facă griji pentru așa ceva. Noaptea albă, pierderea bagajelor și cursa cu taxiul o istoviseră și abia aștepta să se culce puțin.

Camera era de o curățenie exemplară și avea farmec. Nu se apucă s-o exploreze, preferând să facă o baie parfumată. O jumătate de oră mai târziu, se strecura cu plăcere în cearșafurile albe și adormi imediat.

Dormi toată ziua, și doar soneria stridentă a deșteptătorului fu în stare s-o trezească. Avea doar o oră la dispoziție să se facă frumoasă înainte de a-l întâlni pe

misteriosul V.R. Când se uită în oglindă și-și văzu ochii umflați, își spuse că n-o să-i fie prea ușor!

Totuși, nu fu nemulțumită de rezultatul final. Cum n-avea nici o haină de schimb, era fericită că se îmbrăcase de la bun început cu cel mai frumos taior care, miraculos, nici nu se șifonase nici nu-și pierduse prospețimea, și era încălțată cu cele mai elegante sandale cu toc.

Când ieși din ascensor direct în holul hotelului, era în același timp curioasă și temătoare. Perspectiva acestui voiaj în Portugalia o sedusese, astfel încât nu se întrebase nici o clipă dacă avea să fie la înălțimea sarcinii sale. Poate acest V.R. avea s-o găsească antipatică și lipsită de orice calitate cerută de acest post… Dacă o concedia, n-avea să mai găsească niciodată o muncă atât de interesantă.

Pierdută în gândurile ei pesimiste, nu-l remarcă pe bărbatul brunet așezat pe canapea, care citea un ziar. Îl căuta cu privirea pe bărbatul de vreo cincizeci de ani și cu părul grizonant cu care trebuia să se întâlnească, însă nu găsea pe nimeni care să se potrivească acestei descrieri. Atunci, bărbatul brunet puse ziarul pe o masă joasă și se ridică. Silueta lui înaltă atrase imediat privirea lui Alex.

Îl recunoscu aproape imediat. Reprezentantul „Călătoriilor prin Lume“ cu care avea întâlnire nu putea să fie… Ba da, de altfel, corespundeau și inițialele !

– Vince Reardon, spuse încet bărbatul.

Femeia înmărmuri, incapabilă să rostească vreun cuvânt, în timp ce el se apropia. În schimb, Vince Reardon,

dădu dovadă de un sânge-rece remarcabil. O privi calm și o examină din cap până în picioare fără să clipească.

Venindu-și puțin în fire, Alex înțelese că-i cunoștea identitatea de la bun început.

– Știai foarte bine cine sunt, spuse ea pe un ton acuzator.

– Câte Alex Jameson sunteți în Stokely? ripostă el ironic, vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor bine croiți.

Acum înțelegea de ce ezitase o fracțiune de secundă; nu mai era Vince Reardon de altădată. Nu se schimbase fizic atât de mult în cei șapte ani; era la fel de subțire, atletic ca atunci, dar reușita îi dăduse siguranță, încredere în sine și o dezinvoltură care-i lipsea pe vremea aceea.

– Deci, nu ești… ești… bâigui femeia.

– Sund fondatorul și principalul acționar de la „Călătoriile prin lume“, termină el hotărât.

– Dar, dacă știai, de ce nu…

O recompensă cu un zâmbet cu mai multe înțelesuri.

– Sunt un om de afaceri prea abil ca să-ți reproșez că m-ai abandonat când ai găsit o partidă mai bună…

Femeia se înroși și lăsă capul în jos, aducându-și aminte în ce condiții se despărțiseră, cuvintele crude pe care i le spusese. Nu putuse s-o ierte!

– Vrei să mergem să mâncăm? Ai curajul să faci câțiva pași, sau preferi să luăm un taxi?

Cea întrebată chiar avea nevoie să meargă, și porniră pe jos. Curios lucru, Alex se simți repede mai puțin jenată decât s-ar fi putut crede în condițiile acelea.

Vince îi puse câteva întrebări în legătură cu voiajul și manifestă un interes reținut pentru întâmplările neplăcute prin care trecuse.

– Sper din toată inima că o să-ți recuperezi bagajele. Cât despre taxiuri, îți dau un sfat: dacă ai impresia că prețul cerut este prea mare, cere să fii dusă la un comisariat de poliție. Îți garantez că atitudinea șoferului se va schimba imediat. Țara asta caută cu orice preț să-și relanseze economia, așa încât autoritățile țin ca vizitatorii străini să fie cât mai mulțumiți, și răspund abuzurilor cu multă rigoare.

Se duseră la hotelul Fénix unde coborâră la subsol, la restaurant. Grinzi sumbre străbăteau tavanul jos și tencuit, mesele erau acoperite cu fețe de masă albe, apretate, tacâmurile sclipeau. Atmosfera era intimă, pitorească și luxoasă, fără ostentație.

În timp ce Vince stătea de vorbă cu șeful de sală burtos și solemn, Alex îl privea pe furiș.

Era clar, nu răspundea canoanelor de frumusețe clasică. Trăsăturile nu-i erau destul de regulate, bărbia era prea pătrată și gura sugera o fermitate care i se regăsea în privire. O forță de caracter neobișnuită radia din toată ființa lui. Ascendentul pe care Alex îl avusese asupra lui, la optsprezece ani, părea acum de neconceput.

Tânăra femeie își îndreptă atenția asupra meniului. Alese o supă-cremă de sparanghel și o paella, specialitatea casei. Mâncarea se dovedi savuroasă, vinul alb excelent și servirea atentă.

În timpul mesei, Vince îi prezentă însoțitoarei felul cum aveau să petreacă următoarele două săptămâni. Obiectivul de atins era să descopere distracțiile din țară, având grijă să evite cheltuielile prea mari, și să profite din plin de resursele artistice, culturale, turistice cu cât mai puțini bani.

– Când banii nu sunt o problemă, să organizezi un voiaj nu reprezintă un efort mare de imaginație și de ingeniozitate. Sarcina noastră e mai dificilă, dar pasionantă.

– Îmi place latura umanitară a operațiunii, începu Alex.

Se opri; remarca i se părea puțin ridicolă.

– Bineînțeles, reluă ea, firma ta obține beneficii destul de bune. Nu sunt naivă să consider „Călătoriile prin lume“ o intreprindere filantropică… Totuși, ești de folos multor oameni.

Rămaseră câteva clipe tăcuți.

Întrebări pe care nu îndrăznea să le rostească parcă-i stăteau pe limbă lui Alex. Avea să deschidă ea discuția despre trecutul a cărui amintire era penibilă și umilitoare?

Vince parcă-i citi gândurile.

– Ar fi mai bine să scăpăm imediat de subiectul care ne preocupă, altfel ne va fi imposibil să lucrăm împreună. Punctul unu: mi-ai făcut un serviciu foarte mare preferându-l pe Courtney.

Alex fu stupefiată de această remarcă, astfel încât ascultă urmarea cu mare curiozitate.

– N-o să mă gândesc să neg că am fost profund rănit, însă despărțirea mi-a deschis ochii: fără diplomă, n-aveam

nici o șansă să reușesc o carieră strălucită în armată. La expirarea perioadei, nu m-am reangajat.

Alex lăsă ochii în jos. Ar fi vrut să intre în pământ. În timpul unei permisii, îi declarase lui Vince, fără ocolișuri, că nu corespundea cu imaginea pe care o avea despre viitorul ei soț. Nu, nu avea finețe, și mediul lui social nu-i permitea să reușească în viață…

Cât de rușine îi fusese în anii care urmaseră! Ironia sorții era amară!

– Nu m-ai cruțat, trase concluzia Vince, dar vezi bine, mi-am revenit din asta!

Izbucni în râs.

Alex îl privi, surprinsă. Parcă nu avea ranchiună pe ea.

– Oh, Doamne! Cum am putut să fiu atât de proastă, atât de superficială, atât de crudă…? Acum, e rândul meu să-ți spun povestea mea.

– Știu că ai divorțat.

– Da… Courtney își petrece timpul făcând misterioase voiajuri de afaceri, atunci când nu joacă golf. Este absolut incapabil să aibă grijă de nevoile familiei lui. Tatăl său, care-l întreține, a abandonat orice speranță să-l plaseze într-o bună zi în capul afacerilor de familie.

Alex suferea să vorbească despre mariajul ei ratat. Totuși, trebuia să-i spună lui Vince prin ce trecuse în acești șapte ani, ca și cum această confesiune putea să compenseze cât de puțin duritatea cu care se purtase față de el. Îi mai spuse că prietenii lui Courtney n-o acceptaseră

niciodată, în ciuda eforturilor pe care le făcuse să învețe să joace bridge și să ia parte demnă la cocteiluri.

Vince o ascultă până la capăt fără s-o întrerupă.

– Să faci parte din înalta societate n-a fost ceea ce ți-ai dorit, dacă înțeleg bine… Și nu ai copii…

– Nici în chestiunea asta n-am putut să fiu demnă de clanul Jameson. Ceea ce până la urmă n-a fost rău, pentru că acum sunt sigură că un copil nu este de-ajuns ca să consolideze o căsnicie.

Vince îl chemă pe picolo să comande două cafele și două coniacuri. Când se întoarse spre Alex, aceasta aparent își regăsise seninătatea.

– Uite, declară ea cu o dezimvoltură prefăcută, asta e povestea destul de deprimantă a singurei mele tentative matrimoniale. Se spune întotdeauna : „Cine scapă, o să vadă“. Ei bine, am văzut ce a fost mariajul ăsta, și acum sunt hotărâtă să trăiesc, în sfârșit!… Vince, tu te-ai însurat?

– Nu, încă n-am avut timp să mă gândesc la asta. În orice caz, în ziua de azi, un bărbat n-are nici un motiv să se dea legat în mâinile unei femei, doar dacă…

– …Doar dacă vrea copii, termină Alex în locul lui, cu inima strânsă.

Știa că un bărbat ca Vince vroia să fie tată. El însuși fusese singur. Maică-sa îl crescuse cu greutate, abia câștigând niște bani ca gardian la o școală. Acum, când avea o afacere înfloritoare, îi trebuia moștenitori care să-i ia locul când va veni timpul.

– Tata o să fie cât se poate de fericit să afle vești despre tine, spuse Alex.

Vince fusese elevul tatălui ei la liceu și, odată școala terminată, continuase să facă vizite fostului profesor care, de multe ori îl sfătuise și îl ajutase. Așa îl cunoscuse Alex.

Când Vince se interesase de ea, fata fusese la început încântată. Să iasă la plimbare cu un băiat cu opt ani mai mare, o flata enorm. Dar când Courtney Jameson ajunsese la universitate, fusese orbită de mașina lui sport sclipitoare, de farmecul și de manierele lui rafinate. Vince nu mai existase pentru ea!

Mai târziu, aflase că tânărul Jameson fusese dat afară din colegiu din cauza purtării rele, dar ea nu dăduse nici o importanță acestui lucru; cineva din mediul lui n-avea nevoie de o diplomă universitară!

Vince începu să-i povestească viața lui după ce se văzuseră ultima oară; diversele tentative să se lanseze în afaceri, până în ziua în care una dintre relațiile lui acceptase să comanditeze mica agenție de turism pe care tocmai o deschisese la New-Orleans și care trebuia să devină „Călătoriile prin lume“.

– E curios că nu te-am întâlnit niciodată la Stokely, că n-am auzit niciodată vorbindu-se despre tine.

– Nu-i nimic surprinzător, pentru că mă duc foarte rar acolo.

Un gând negru îi trecu prin minte lui Alex.

– Doar n-ai crezut că…

– Nu-ți face griji, n-am bănuit nici o clipă că vrei să tragi foloase de pe urma vechii noastre prietenii. Chiar dac-aș fi avut cea mai mică îndoială, reacția ta când ne-am revăzut în holul hotelului ar fi risipit-o!

Pe drumul de întoarcere, Vince trecu în revistă ce aveau de făcut a doua zi. Ca un bărbat curtenitor, o luase pe Alex de braț, și aceasta îi simțea căldura brațului puternic prin țesătura subțire. Cum se apropiau de hotel, tânăra femeie începu să se întrebe dacă Vince era convins, ca mulți alții, că dacă era divorțată însemna că era o ușuratică. Se hotărî să-l refuze de la bun început, politicos, dar categoric.

Cu atât mai rău dacă era angajatorul ei și își compromitea cariera respingându-i avansurile.

Neliniștea îi spori când se treziră singuri în ascensor. Ca să nu stea degeaba, căută în geantă cheia… Simțea mirosul puțin picant al apei de toaletă a lui Vince, și prezența lui îi trezea o dorință, aproape uitată, de care nu putea să se apere.

Ajunsă în fața camerei sale, se întoarse spre el cu o expresie aparent dezinvoltă.

– Noapte bună, Vince. Mulțumesc pentru această seară plăcută. Situația pe care mi-o oferi este ideală, și nu-i nimic rău dacă apreciez o cină savuroasă într-o companie plăcută, și luxul unei camere pe care nu trebuie s-o împart cu nimeni.

Vince schiță un imperceptibil pas înapoi. Lui Alex îi păru rău imediat de ceea ce spusese. În definitiv, nimic din felul de a se purta, nici din conversația companionului ei nu o făcea să se gândească la preludiul unei tentative de seducție.

Oh, dac-ar fi putut să șteargă mica tiradă ridicolă și răuvoitoare care de bună seamă îl șocase!

– Reiese din ultima ta declarație că mariajul ți s-a părut neplăcut pe toate planurile, constată el spiritual.

Luată pe nepregătite, își pierdu cumpătul. Amintirile o copleșeau. Trebui să se sprijine de ușă.

– Frigidă… spuse încet ca și cum ar fi vorbit cu ea însăși, ce cuvânt oribil… E un adevărat afront pentru un soț american, viril, abia așteptând să aibă…

– Nu-și dă seama că are și el partea lui de responsabilitate?

Răspunsul venise foarte încet, cu o voce blândă, aproape tandră.

Înnebunită, Alex spera că va face un gest spre ea. Nu-i uitase săruturile pasionate și era sigură că, și în dragoste, știa acum să contopească delicatețea și forța.

El îi luă cheia camerei din mână și descuie ușa.

– Noapte bună, Alex. Dacă nu-ți vin bagajele până mâine dimineață, o să trebuiască să te duci să-ți cumperi niște pantofi.

Cu această remarcă prozaică, îi întoarse spatele și se îndepărtă cu pași mari.

Capitolul 3

Alex se ridică brusc în capul oaselor. „Unde sunt ?“ se întrebă.

Zgomotele care o treziseră o făcură din nou să tresară. Cineva bătea la ușă și, în același timp, suna telefonul.

Rămase nemișcată câteva clipe, încercând să se dezmeticească, înainte de a se hotărî să răspundă la telefon. Era serviciul de trezire. Bălmăji câteva cuvinte care vroiau să însemne un „mulțumesc“ și sări din pat să deschidă ușa.

Alex se trezi în față cu o cameristă îmbrăcată cu o uniformă impecabilă, având în mână un platou bine garnisit, care-i zâmbi deschis.

– Ola! spuse ea cu voce ascuțită. Pequeno Almoço!

Încă puțin zăpăcită, Alex deschise larg ușa s-o lase să intre. Sensul cuvintelor pequeno almoço era clar: în hotelurile portugheze exista curiosul obicei de a se servi clienților micul dejun în cameră la ora șapte și jumătate!

După ce puse platoul pe o măsuță, camerista se lansă într-o logoree cu siguranță amabilă, dar pe care n-o înțelegea deloc. Pe urmă, rămase câteva clipe nemișcată în fața lui Alex, tot zâmbitoare, și păru că aștepta ceva. Apoi porni încet spre ușă.

– Stai! Stai puțin! țipă Alex în momentul în care femeia se pregătea să iasă.

Își adusese aminte că personalul hotelurilor din Portugalia era, după cum citise în ghid, foarte prost plătit; în consecință, se obișnuia de multe ori să li se dea bacșiș.

– Uite, pentru tine. Mulțumesc mult. Obrigado!

Femeia luă repede moneda care i se oferise.

– Obrigado! Obrigado!

Așezându-se la masă, Alex văzu un bilețel așezat pe platou, lângă cafetieră și feliile de pâine abia prăjită. Îl deschise repede și fu aproape decepționată; Vince se mărginea s-o anunțe în câteva cuvinte că-i fuseseră găsite bagajele și trebuia să ajungă la hotel. Îi mai aduse aminte că hotărâseră să se întâlnească la ora nouă în hol.

În timp ce-și bea a doua cană cu cafea, un valet aduse sacul de voiaj și valiza. Își făcu toaleta, apoi, aducându-și aminte cuvintele lui Vince, alese un pantalon maro, o cămașă bej și niște pantofi confortabili. Înainte de a ieși din cameră, își aruncă o jachetă albă, tricotată, pe umeri.

– Bravo! exclamă Vince când o văzu venind.

Îi aplauda hainele sau punctualitatea? El însuși avea o ținută lejeră, vestă și pantaloni subțiri, o cămașă deschisă la gât.

Alex îi admiră din nou înfățișarea, dezinvoltura.

– Mulțumesc că mi-ai trimis micul dejun în cameră. Un gest frumos din partea ta, spuse în momentul în care ieșiră din hotel.

Încă era răcoare, dar soarele strălucea pe cer. Se anunța o zi frumoasă.

Vince zâmbi.

– Nu mai suntem în Statele Unite! Aici, la fel ca în multe țări din Europa, e normal să nu cobori în sala de mese pentru micul dejun.

Așadar, nu trebuise să solicite o mare favoare…

Alex constată că însoțitorul adopta față de ea o atitudine detașată, aceea a unui patron față de angajata lui. Deci nu trebuia să-și lase imaginația să bată câmpii.

Ca să ajungă la castelul Sao Jorge, situat pe un deal care se ridica deasupra orașului, trebuiră să traverseze pe jos o parte din vechile cartiere ale Lisabonei.

Alex nu văzuse niciodată străzi atât de înguste, șerpuite și abrupte. Pavajul din pietre rotunde avea multe neregularități care puteau constitui potențiale pericole, cu atât mai mult cu cât, captivată de tot ceea ce vedea, mergea cu ochii pe sus… Vince trebui s-o prindă de mai multe ori când se dezechilibră. De asemenea, făcu în așa fel încât să nu se ciocnească de alți trecători, sau să fie lovită de diferitele vehicule care circulau pe stradă. Preferă până la urmă s-o țină de braț.

Și pe Vince îl interesau la fel de mult casele cu aspect pitoresc pe care le întâlneau în drumul lor. Admirau

grilajele de la ferestre și balcoanele ornamentate cu perforații în zid. El nu manifesta deloc nerăbdare față de opririle frecvente și exclamațiile admirative ale însoțitoarei. La capătul unei străduțe lungi, mărginită de case cu fațade cenușii, de multe ori foarte frumoase, găsiră o construcție de beton nepotrivită într-un asemenea decor. Intrară, intrigați, și descoperiră că era vorba de o enormă piață liberă, dispusă pe două niveluri.

Tarabele ofereau o mare varietate de mărfuri. Se discuta în grabă peste tot. Într-un loc, o femeie avea găini albe abia jumulite. În altă parte, o altă matroană flutura în aer sardele argintii care-i sclipeau în mâini.

Alex fu mai întâi fascinată de diversitatea culorilor și a produselor, dar nările ei nu erau obișnuite cu o asemenea combinație de mirosuri pătrunzătoare; când Vince o trasea afară, aproape i se făcuse rău. Trase în piept cu nesaț aerul curat.

– Nu prea seamănă cu supermarketurile cu care ești obișnuită, spuse ironic Vince.

– Lipsa de igienă este destul de frecventă și în alte părți, remarcă Alex cu voce ezitantă.

Nu vroia ca, arătându-se dezgustată, să se conformeze descrierilor caricaturale ale americanilor aflați în străinătate.

Își continuară drumul. Străzile erau din ce în ce mai înclinate, și Alex nu s-ar fi descurcat dacă Vince nu i-ar fi oferit brațul s-o ajute.

– Aproape am ajuns, o încurajă atunci când femeia își răsuci glezna împiedicându-se de o piatră din pavaj.

Într-adevăr, nu peste mult timp ajunseră în fața intrării în castel.

Alex era necăjită de lipsa ei de rezistență și în același timp bucuroasă că-l simțise în permanență pe Vince aproape. Gândul acesta o făcu să roșească; bărbatul acesta seducător nu era un prieten, ci cel care o angajase. Nu trebuia să uite lucrul ăsta.

Stânjenită, se îndepărtă de el. Totuși, pavajul lăsa de dorit. Vince nu făcu nici un gest s-o oprească. Era clar că atingerea nu-l impresionase la fel de mult ca pe ea!

Alex înainta cu precauție, hotărâtă să-i arate însoțitorului că n-avea nevoie de ajutor, iar el, nu-i mai oferi din nou brațul. Vizitară grădinile și merseră pe scările foarte abrupte, cu trepte neregulate, care duceau la zidurile de apărare.

– Oh! exclamă ajungând sus, cu răsuflarea tăiată de admirație. Ce minunăție!

Panorama pe care o contemplau era de neuitat. Toată Lisabona, mărginită de Tajo, se întindea la picioarele lor. Țiglele acoperișurilor formau un mozaic oranj sclipitor, care contrasta cu albastrul fluviului, verdele parcurilor și ocrul caselor.

– Am plecat de acolo, spuse Vince arătând undeva spre mijlocul talmeș-balmeșului străzilor din Alfama, cartierul cel mai vechi al orașului. În linie dreaptă, e la vreo zece minute de aici, dar noi am făcut aproape două ore…

Tonul era amical, parcă puțin făcut s-o tachineze. Bucuria îi umplea inima lui Alex; era cât se poate de fericită că se afla în locul ăsta extraordinar… împreună cu o persoană… plăcută.

Zâmbetul strălucitor pe care i-l adresă lui Vince reflecta această euforie. Se simțea ușoară și fără griji, ochii îi sclipeau de plăcere.

– N-ar trebui să spun asta, dar am impresia că sunt o pasăre gata să-și ia zborul, să se avânte spre cer, liberă…

Văzu o licărire în privirea lui Vince, imagine a unei emoții asemănatoare cu a ei, dar atât de rapidă încât se întrebă dacă nu cumva i se păruse. El se întoarse brusc.

– Nu te sfătuiesc să faci asta ca să te întorci la hotel, dacă nu vrei ca firma „Călătorii prin lume“ să piardă un angajat important, spuse el pe un ton sarcastic, începând să coboare.

Femeia îl urmă fără să spună un cuvânt.

Un taxi era parcat lângă castel. Șoferul, rezemat de capotă, fuma o țigară. Când Alex își văzu însoțitorul pornind într-acolo, nu putu să-și stăpânească o gest de protest.

Vince nu rostise nici un cuvânt în timpul coborârii de pe zidurile de apărare. Cu siguranță, îl scosese din sărite cu exuberanța ei naivă, și probabil acum îl blestema pe Brian Campbell că alesese o angajată atât de proastă. Nemaiputând să-și mai stăpânească mult timp iritarea, vroia s-o ducă la hotel cât mai repede.

Îl luă de braț ca să-l silească să se oprească.

– De ce să mergem cu taxiul? Mă gândeam… Ar trebui să ne întoarcem pe jos, nu?

Nervoasă, își umezi buzele uscate cu limba. I se învârtea puțin capul.

Vince o privi mai întâi cu o expresie absentă, apoi îi remarcă tulburarea…

Atunci, spre marea ușurare a tinerei femei, el începu să râdă din toată inima.

– Dar, Alex, taxiurile în Portugalia costă foarte puțin! Ar fi păcat să nu profităm de ocazia care ni se oferă!

– TotușI, am venit pe jos…

– Bineînțeles! Nu poți să simți atmosfera orașului mergând cu mașina.

Alex respiră adânc. Vince abandonase expresia distantă, purtarea îi redevenise prietenoasă, ceea ce o făcu să se bucure.

Traseul cu taxiul nu fu la fel de savuros ca cel făcut de Alex cu o zi înainte! Așezați confortabil, apreciară amândoi fără rezerve această plimbare. Pătratele de faianță emailată, numite azulejos, care îmbrăcau unele fațade, le stârniră admirația.

– Este o moștenire de pe vremea maurilor. Poți să vezi asemenea lucruri și în sudul Spaniei.

Această ultimă remarcă o făcu pe Alex să-i bată inima mai repede; însemna clar că acesta nu avea să fie ultimul lor voiaj.

Mâncară de prânz pe terasa unui mic restaurant. În timp ce așteptau să fie serviți, își notară ceea ce văzuseră și marcară pe hartă itinerarul pe care-l făcuseră.

– Ceea ce nu-i va împiedica pe clienții noștri cei mai îndrăzneți să plece în aventură! afirmă Vince zâmbind.

Aplecându-se amândoi peste hartă, capetele li se apropiaseră, și Alex găsi această apropiere cât se poate de tulburătoare. De mai multe ori își pierdu atenția, și se trezi privind fascinată mâinile lungi puternice și în același timp distinse ale însoțitorului, în timp ce acesta urmărea pe hartă străzile pe unde trecuseră.

După ce mâncară, străbătură cartierul Rossio, din centrul Lisabonei, până la Palatul Comerțului, unul dintre cele mai frumoase din lume. Trei laturi erau ocupate de ministere și de alte edificii publice. Latura a patra se deschidea spre portul care forfotea de activitate.

La intervale regulate, treceau autobuze cu etaj, venind parcă din cărțile poștale londoneze… De altfel, erau importate direct din Anglia! Cum cele mai multe treceau pe la Bélem, Vince și Alex profitară de ocazia asta ca să viziteze această suburbie a capitalei, atât de bogată pe plan artistic. Opriră mai întâi în fața Turnului Bélem care data de pe vremea marilor expediții maritime și fusese ridicat acolo de unde porneau aceste expediții.

– Stilul ăsta arhitectural se numește manuélin, după numele regelui Manuel Întâiul, și marchează introducerea Renașterii în arhitectura portugheză. Ce părere ai despre asta?

– Absolut extraordinar! exclamă Alex.

Glasul și expresia ei exprimau uimirea în fața bogăției exuberante a clădirii. Vizitară de asemenea grandioasa mănăstire a lui Jerinimos, al cărei portal de sud era un exemplu frapant al imaginației debordante a artiștilor din epoca aceea.

Toată stânjeneala care împiedicase orice atingere între ei, mai ales la început, dispăruse. Li se părea absolut normal să se țină de mână atunci când traversau o arteră importantă. Vince o prinse pe Alex de umăr de câteva ori, ca s-o conducă prin mulțime. Deși nu era vorba decât de niște gesturi de amabilitate, tânăra femeie se simțea din ce în ce mai atrasă de seducătorul ei companion. De bună seamă, și-ar fi dorit ca relația lor să se schimbe. Dar ce vroia, de fapt? Încă nu putea, sau nu vroia să răspundă la această întrebare.

Își dădea foarte bine seama de absurdul situației. Logic, ar fi trebuit să aibă parte de o atitudine indiferentă din partea celui care o angajase. Dar, în ciuda declarației ferme din ajun, se compătimea…

La sfârșitul zilei, era frântă de oboseală.

– Nu pot să-mi mai mișc picioarele, gemu ea ajungând la hotel.

– Din fericire, n-am de gând să te invit la dans astă-seară. Ne vom mulțumi să ne ducem într-un local să ascultăm fadouri. Ai destul timp să te odihnești înainte de cină. Spectacolele de felul ăsta nu încep înainte de ora zece și țin câteodată până în zori.

Pe moment, Alex nu manifestă nici un pic de entuziasm față de programul propus pentru seara respectivă. Avea să se ducă să se întindă în pat și, trei ore mai târziu, o să se trezească odihnită și bine dispusă, cât se poate de fericită să poată face cunoștință cu viața nocturnă a capitalei.

O baie parfumată prelungită o făcu să se simtă cât se poate de „în formă". Scoase din dulap o rochie neagră foarte sofisticată, pe care se hotărâse în ultima clipă s-o ia, după multe ezitări. Se machie și se pieptănă cu grijă…

Când se privi în oglindă, fu cuprinsă de îndoială. Rochia nu era oare prea… provocatoare? Parcă se mula prea prea mult, iar decolteul era prea adânc!

În momentul în care, cuprinsă de panică, se întreba dacă va îndrăzni vreodată să apară în fața lui Vince în această ținută, acesta bătu încet la ușă. Alex se înarmă cu curaj și se duse să deschidă.

– Ești gata? întrebă automat, înainte de a-și da seama cum stăteau lucrurile. Văd că întrebarea mea n-are nici un rost, murmură el.

Pe urmă, foarte liniștit, își vârî mânile în buzunarele pantalonilor, miji ochii și începu s-o examineze din cap până în picioare, privirea zăbovindu-i asupra curbei șoldurilor și decolteului adânc.

Femeia reuși să suporte această inspecție fără ezitare.

– Rochia poate este prea… prea… începu ea.

– Este indiscutabil „prea-prea“, reluă el pe un ton ironic. Ai șanse s-o eclipsezi pe vedeta Clubului O'Faia, unde mergem, o femeie foarte răzbunătoare, după cum mi s-a spus!

Alex era mulțumită că-l pusese pe Vince într-o situație stânjenitoare, măcar o fracțiune de secundă. Bărbatul își recăpătase foarte repede siguranța de sine, nepăsarea, dar, în taxiul care-i ducea la club, ea se gândea că ceva se petrecuse între ei; că îi unea un fel de complicitate.

Cabaretul era instalat într-o casă veche, situată la capătul unei fundături. Vince și Alex se instalară mai întâi la bar, unde, la sfatul barmanului, comandară două pahare cu porto alb.

– Hmm, delicios, spuse Alex după ce gustă lichidul auriu servit în pahare de cristal.

Se uită în jur cu interes. Decorul încăperii era sobru, chiar auster; pereți văruiți, grinzi închise la culoare. Un pasaj boltit ducea la restaurant.

– Fadoul este un spectacol rezervat exclusiv turiștilor?

Pusese această întrebare pe de o parte din curiozitate, pe de altă parte ca să alunge tulburarea care o copleșea când simțea privirea lui Vince îndreptată spre ea.

– Nu, cluburi ca acesta sunt foarte frecventate de locuitorii din Lisabona. Muzica asta s-a născut aici, în cartierele sărace, în docuri. În secolul trecut, Maria Severa,

celebra boemă, a făcut-o cunoscută lumii întregi… În amintirea ei, toate cântărețele de fado poartă șal negru.

Un ospătar veni să le spună că aveau o masă pregătită. Aleseră cu multă grijă mâncarea.

Alex comandă sopa alentegana, o specialitate din regiunea Alentego. Fu decepționată când văzu apărând pe masă o supă cu ulei de măsline, nu prea îmbietoare.

– E bună? întrebă Vince după ce o văzu înghițind o lingură.

– Vrei să guști? îi propuse Alex, evitând să-l privească în ochi. E ceva… deosebit, adăugă cu tact.

– Ai dreptate, dragă prietenă, declară el solemn după ce se conformă. Este incontestabil ceva deosebit!

Spunând acestea, se linse pe buze și dădu ochii peste cap.

Alex izbucni într-un hohot de râs nestăvilit.

Restul mesei se desfășură într-o atmosferă cât se poate de destinsă. Vince își alesese să mănânce morun sărat, mâncarea portugheză tradițională; Alex preferase un pește savuros, servit cu cartofi și scoici. Stropiră mâncarea cu o sticlă de Colares alb, vin parfumat pe care-l băură cu multă plăcere.

Abia terminaseră de mâncat, când patru muzicanți se instalară pe estrada din mijlocul sălii; începură să-și acordeze instrumentele, două chitare și două mandoline.

O femeie tânără urcă pe scenă, și spectatorii întâmpinară cu aplauze și țipete entuziaste cântecul pe

care începu imediat să-l cânte. Accentele pasionale, intensitatea dramatică a gesturilor și expresiilor cântăreței le provocau o emoție intensă și celor care nu înțelegeau cuvintele. De altfel, Vince și Alex erau la curent cu faptul că dragostea, neîmpărtășită sau trădată, era întotdeauna tema acestor cântece populare tânguitoare.

Pe urmă, fu rândul vedetei, Lucilio do Carmo, care începu prin a spune în engleză ce avea să cânte. Ascultând-o, Alex simți o oarecare stânjeneală. Vince era și el oare frapat de potrivirea evidentă dintre povestea aceasta și a lor? Cum el nu reacționa, stânjeneala femeii se risipi curând, și profită de momentul prezent fără reticență. Și, cu ajutorul vinului, Alex aplaudă a doua parte a programului cu tot atâta ardoare ca cei obișuiți cu asemenea spectacole. Fără să-și dea seama, își apropiase scaunul de al lui Vince și picioarele lor aproape se atingeau.

Era atât de fericită, încât ar fi rămas acolo până în zori. Totuși, când Vince își exprimă dorința de a pleca, se ridică fără nici o obiecție.

La întrebarea pe care și-o pusese după-amiază, acum putea să răspundă fără ezitare; vroia ca Vince să fie iubitul ei. Era hotărâtă să nu se mai mărite niciodată, dar trebuia să-și refuze o aventură cu un bărbat care i se părea atât de irezistibil? Spera ca și el să-i împărtășească atracția… În orice caz, îi arătase clar lui Vince că-i aprecia compania și se simțea cât se poate de fericită împreună cu el. În taxiul

care-i aduse înapoi la hotel, alunecase de mai multe ori spre el la viraje, și companionul nu se simți nicidecum ofensat.

– Șoferul ăsta trebuie să se antreneze pentru Grand Prix-ul Auto al Portugaliei, comentă el simplu, la început.

Dar după aceea, când ajunsese să se lipească de el, o prinse ferm și îi mângâie cu un sărut părul mătăsos. Tânăra femeie se înfioră de plăcere. Când taxiul opri în fața hotelului și Vince o prinse de mijloc să facă cei câțiva pași până la intrare, Alex avu convingerea că seara aceea minunată nu se terminase. Vince o va urma în cameră, o va strânge în brațe și…

El deschise ușa ascensorului și se dădu la o parte s-o lase să treacă. Femeia făcu doi-trei pași, dar se opri când el îi spuse:

– Noapte bună, Alex! Trebuie să fii obosită. Eu mă duc la bar să beau ceva înainte să mă culc. Pe mâine.

Chipul lui Vince devenise o mască impenetrabilă. Consternată, femeia se uită la el, nevenindu-i să creadă, apoi înțelese; o respingea, asta era tot.

Rușinea și decepția se întipăriră pe chipul lui Alex. Întoarse capul, dar își reveni repede.

– Noapte bună, Vince, reuși să articuleze clar.

Glasul, datorită unui efort de voință, nu-i tremura, dar inima-i bătea gata să-i spargă pieptul… Când intră în cameră, se trezi singură cu umilința.

Capitolul 4

Trezindu-se, Alex se gândi imediat că trebuia să fie trecut de șapte și jumătate. Atunci, de ce nu i se adusese micul dejun?

Pe urmă, amintirea serii precedente îi reveni în minte, felul cum se despărțise de Vince, cât și sentimentele pe care le încercase pentru el. Mai întâi stupefacția, și mai ales rușinea pe care o simțise după un asemenea afront. Va avea curajul să apară în fața lui ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Ce atitudine avea să adopte el? O să fie stânjenit? Condescendent? O să-i fie milă?

Se ridică din pat și, trăgând perdelele, își puse o altă întrebare, esențială: de ce o respinsese? N-avea nici un rost să dea dovadă de falsă modestie. Se știa seducătoare, și împrejurările erau favorabile. Trebuia să tragă concluzia că, în ciuda spuselor lui, o mai ura? Poate încerca o plăcere răutăcioasă s-o umilească pentru disprețul pe care i-l arătase când avea optsprezece ani?

Camera era invadată de soarele cald. Ce oră putea să fie?

Se uită la ceasul așezat pe noptieră și se miră. Zece și jumătate! Nu se poate așa ceva! își spuse.

Atunci observă o foaie de hârtie ce-i fusese strecurată pe sub ușă.

„Ți-am contramandat micul dejun. Ai nevoie de somn după ziua epuizantă de ieri."

Nici o formulă de politețe, nici o semnătură…

Alex oftă din nou, de data asta ușurată. Se așeză pe marginea patului și reciti mesajul laconic, fără să poată descoperi nici un termen echivoc. Fără îndoială că doar amabilitatea îi dictase lui Vince cuvintele astea. Ora târzie când se întorseseră îl determinase să-i acorde generos câteva ore de somn în plus.

Purtarea ei din seara precedentă nu era prea clară, însă neliniștea lui Alex se mai risipise. Cele câteva rânduri fără importanță o liniștiră, și privea din nou viitorul cu optimismul ei firesc.

Cedând unui impuls de moment, ridică receptorul telefonului.

– Aș vrea să vorbesc cu domnul Reardon, vă rog.

– Domnul Reardon nu este în cameră. Se va întoarce la ora trei.

– Mulțumesc…

De ce era atât de decepționată?

Abia pusese jos receptorul, și telefonul sună.

– Da?

– Doamnă, vreți să vă trimitem micul dejun?

– Chiar vă rog.

Alex se întinse voluptuos, ca o pisică. Estimă că ziua promitea să fie la fel de radioasă ca buna ei dispoziție și se hotărî să ia micul dejun pe balcon. Pe urmă, va scrie câteva scrisori. Familia, prietenii, viața trecută i se păreau îndepărtate, și grijile pe care le lăsase acolo neînsemnate!

…Două ore mai târziu, termina de scris scrisoarea pentru Jinx când văzu de departe o siluetă cunoscută; Vince venea spre hotel cu pași mari. Îi admiră mersul elastic, suplețea pașilor. Era o plăcere să-l privești. Inima începu să-i bată mai repede!

Trecând pe sub fereastra ei, ridică ochii și-i zâmbi prietenos. Ea se rezemă cu coatele de balustradă și se aplecă să-i spună ceva.

– N-ar fi trebuit să mă lași să dorm atât de mult… dar mi-a făcut bine!

– Ți-e foame?

– Puțin. Ne întâlnim în hol?

– Peste douăzeci de minute.

– Am înțeles, să trăiți! răspunse în glumă.

Când îl întâlni pe Vince, Alex rămase la început în expectativă. Pândea orice semn care să arate că atitudinea lui Vince față de ea se schimbase. În cele din urmă se lămuri că se lăsase singură antrenată de imaginație și interpretase greșit reacțiile lui Vince, mai întâi la club și pe

urmă în taxi. În definitiv, se măritase la optsprezece ani, și experiența ei cu bărbații era foarte limitată.

*
* *

Aveau un program atât de încărcat, încât își izgoni din minte toate problemele ca să se poată consacra în întregime treburilor pe care le avea de făcut. Vizitară mai multe obiective turistice, comparând și criticând caracteristicile multor magazine, cafenele și restaurante; merseră prin hoteluri de categorii diferite. Trebuia să negocieze prețurile pe care le stabiliseră proprietarii, să evalueze raporturile calitate-preț, să încerce să evite greșelile de judecată, entuziasmul precipitat. Treaba era grea, dar pasionantă.

„ Familiaritatea generează dispreț", se spune. Vorba asta nu i se potrivea deloc lui Vince, constata Alex. Într-adevăr, admirația și respectul pentru el creșteau în fiecare zi. Se minuna de siguranța raționamentului său, de inteligența vie și simpatia pe care și-o atrăgea oriunde mergeau. Cum putuse să fie atât de oarbă?

Alex se gândea că ar fi fost un soț excelent. O speranță timidă se trezea în ea. Se potriveau unul cu celălalt. Poate relația aceasta se va transforma cu timpul… Nu îndrăznea să formuleze această dorință care, încet-încet i se impunea în minte.

Atunci se produse un incident care ar fi trebuit s-o trezească repede la realitate.

Sâmbătă, plecară de la hotelul Jorge și luară trenul să ajungă la Cascais. Își rezervaseră camere în micul port pescăresc, și de acolo, aveau de gând să plece să viziteze Estorilul, o stațiune mondenă prin excelență. După aceea urcară până la Sintra, un sat de munte pitoresc, pe care-l cântase și Byron.

În fața lor se așează o femeie tânără însoțită de un băiețel având vreo trei ani. Acesta, foarte intimidat de străinii care-i zâmbeau și vorbeau o limbă pe care n-o înțelegea, rămase la început cuminte lângă mama lui; dar cumințenia lui nu dură prea mult. Curând, începu să se agite, să se foiască, să încerce să scape. Puștiul ar fi vrut să fugă peste tot, și tânăra portugheză nu putea să-l stăpânească, în ciuda eforturile ei disperate.

Vince avu atunci o idee genială! Scoase din servietă un catalog mare, cu fotografii în culori. Intrigat, băiețelul se liniști numaidecât. Se așeză pe genunchii lui Vince, se lipi de el și se cufundă în contemplarea ilustrațiilor în timp ce-și sugea degetul. Din când în când, ridica ochii către noul lui prieten să-i arate imaginile care-i plăceau mai mult.

Alex privea cu amărăciune tabloul impresionant pe care-l alcătuiau copilul frumușel și zâmbitor, atât de fericit și încrezător în brațele tânărului bărbat, vizibil impresionat de inocența și lipsa de griji a copilului. Abia își reținea

lacrimile. Nu, nu se înșelase gândindu-se că Vince, într-o bună zi, o să vrea să aibă copii. Ar fi un soț excelent, și cu siguranță un tată iubitor și tandru. Chiar dacă relațiile lor se transformau devenind foarte intime, ea n-ar putea niciodată să-i facă un copil.

În sfârșit, mama și copilul coborâră din tren. Alex începu să privească pe fereastră peisajul care-i defila prin fața ochilor, însă nu vedea coasta stâncoasă și sfârtecată, marea scânteietoare, satele mici în mijlocul pădurilor de pini și printre vii…

– Ce nu-i în ordine? o întrebă Vince cu blândețe.

Ea încercă mai întâi să se eschiveze, dar renunță, cunoscându-i perspicacitatea. În plus, simțea dureros nevoia să-și descarce sufletul.

– În unele momente, îmi spun că viața mea n-are nici un sens. Astăzi, de exemplu, văzând-o pe această mamă, pe copilaș…

Se opri, cu un nod în gât, părându-i deja rău că începuse să-i facă acele confidențe.

Vince o privea atent.

– Uită-l pe Courtney, Alex, scutură jugul trecutului. Știi bine, chiar tu mi-ai spus-o, că trebuie neapărat, dacă vrei într-adevăr să trăiești, să te destinzi.

Tăcu la rândul lui și expresia feței îi deveni melancolică. Alex nu vru să rupă tăcerea. Se gândea la cuvintele pe care el abia le rostise. Vince punea această criză de disperare pe seama eșecului conjugal încă neacceptat. Nu știa că el

însuși, nu Courtney, era cauza acestei disperări, și mai mult de atât. Oare Courtney o iubise? Cât despre ea… Se îndrăgostise nebunește de el, dar pasiunea se erodase repede, când descoperise că nu avea nici una din calitățile indispensabile unei iubiri profunde și durabile.

Câteva clipe mai târziu, trenul intra în gara Cascais. La perspectiva noilor descoperiri, Alex se simți mult mai bine.

– Hotelul „Baia“ domina golful… Intrând în camera ei, care avea un balcon suficient de mare ca să poată lua masa în doi, Alex exclamă:

– Doamne! Visez? Este minunat!

Vince venise lângă ea.

– Da, e de înțeles de ce pictorii și fotografii sunt atrași de locul acesta! exclamă el.

Nu puteai să te saturi privind de jur-împrejur. Culoarea și mișcarea se asociau armonios. Erau doar câteva vase de pescuit ancorate în mijlocul golfului, dar pe suprafața scânteietoare a apei se aflau bărci mici de toate culorile.

În fața hotelului, puțin la dreapta, se întindea o plajă cu nisip fin. Două vase erau răsturnate pe o parte, și mai mulți pescari își făceau de lucru reparându-le. Nu departe de ei, fete în bikini stăteau la soare, și copii mici se jucau în apa puțin adâncă. Și mai departe, mai mulți tineri jucau fotbal.

Alex nu putea să se sature privind scenele care se desfășurau în fața ochilor ei, și frumusețea, liniștea tuturor lucrurilor o încânta.

Se întoarse spre Vince și-i zâmbi sincer, cât se poate de fericită. După o scurtă ezitare, îl luă de mână.

– Lisabona e un oraș frumos, cu o viață pasionantă, dar cât de mult îmi place totul aici…! exclamă ea.

Făcu un gest larg.

Timp de câteva minute, îl hărțui pe Vince cu întrebări, însă el îi aminti, nu mult după aceea, că nu trebuia să piardă din vedere aspectele practice. Venise timpul să se instaleze, să desfacă valizele; Alex își dădu atunci seama că nu văzuse camera lui Vince.

– Sper că și ferestrele tale au deschidere la fel de minunată ca ale mele.

Bărbatul zâmbi în colțul gurii.

– Și eu, sper că vecinii n-or să facă scandal toată noaptea, să nu mă lase să dorm.

Alex ieși odată cu el, destul de intrigată de această ultimă remarcă și de expresia ironică ce o însoțise.

N-aveau să meargă departe!

Camera lui Vince era alăturată de a ei…

Femeia încercă să reziste valului de plăcere care o copleși la gândul că avea să stea atât de aproape de el.

– Pereții sunt subțiri, spuse femeia pe un ton detașat. Sper să nu avem vecini care sforăie.

Această butadă provocă o reacție foarte neașteptată din partea însoțitorului.

– Dragă Alex, tu sforăi?

Întrebarea era ironică, dar glasul lui Vince avea o nuanță gravă. Ce putea să spună de acest „dragă“, insolit în gura

lui? Alex se înroși ca racul gândindu-se la o intimitate care-i punea pe jar simțurile.

Nu știa ce să răspundă și în același timp se temea că tăcerea ei n-ar fi prea elocventă.

– Pe Courtney ar trebui să-l întrebi…

Regretă imediat răspunsul acesta, văzându-l pe Vince încordându-se, pentru că rostise numele fostului soț. Nu făcu nici un comentariu, dar continuă să glumească.

– Am o idee. Am putea să inventăm un cod al semnalelor sonore. De exemplu, două bătăi în zid ar însemna:“ Dă imediat muzica mai încet!“

Spunând asta, intră în camera lui, închise ușa, și Alex, dezolată, rămase singură pe culoar.

În momentul în care Vince arăta în sfârșit că nu-i era indiferentă, ea ridicase un zid între ei, spectrul unui trecut pe care vroia să-l uite și să-l facă și pe el să uite.

Femeia începu să-și aranjeze lucrurile, încercând să se concentreze numai asupra acestei ocupații, dar în zadar. Cu urechea ciulită, pândea cel mai mic zgomot care ar fi putut să ajungă la ea din camera vecină. La ora crepusculului, toată activitatea de pe plajă se deplasă spre chei. Puștii care se scăldaseră mai devreme plecaseră, numai câțiva tineri continuau să se joace cu mingea. Vince și Alex se duseră să vadă pescarii care descărcau ceea ce prinseseră toată ziua. Acum, golful colcăia de vase de pescuit, și bărci mai mici făceau naveta între ele și țărm, unde lăsau cutii de plastic pline cu pești de toate felurile,

aliniate unele după altele. Captura era transportată peste câmp la depozitele frigorifice.

Se înnoptase. Lumini orbitoare se aprinseră de-a lungul cheiului, și, aproape în același timp, se instală o atmosferă de sărbătoare. Mici cabane de lemn, pe care Alex le luase drept locuri de depozitat sculele și năvoadele de pescuit, se deschiseră. În realitate, erau niște barăci de bâlci; unele propuneau jocuri, altele băutură, și altele grămezi de suveniruri de toate felurile.

La difuzoare se transmiteau vechi succese de muzică americană și de asemenea melodii ritmate. De peste tot se aduna o mulțime de oameni exuberanți, hotărâți să se distreze!

Animația asta nu-i displăcea lui Alex, ci era un pretext foarte bun de a căuta brațul protector al lui Vince mergând dintr-un loc în altul, și să se lipească de el ca să-și facă drum. Descoperiră un restaurant în aer liber care oferea clienților sardine sau pui la grătar, cartofi mari copți în cenușă, diferite salate și băuturi, cu sau fără alcool. Se hotărâră să cineze acolo.

Atmosfera asta îi aducea aminte lui Alex de serbările de la țară din Georgia, unde se mâncau cu poftă porții mari de pui fript. Când îi spuse lui Vince la ce se gândise, el zâmbi înțelegător, fără nici o urmă de superioritate, și tânăra femeie se simți cât se putea de bine! În privirea lui era o altfel de strălucire în seara asta, ceea ce-i încălzi inima lui Alex și o făcu să-i placă și mai mult această ambianță populară.

După ce se simțiră pe deplin satisfăcuți de cină, se întoarseră în locul unde fusese descărcat peștele din vasele de pescuit. Acolo se instalase o estradă pe care urcase o formație rock. Era fascinant să auzi argoul american reprodus aproape fără nici un pic de accent de tinerii cântăreți care, fără îndoială, nu înțelegeau un cuvânt din ce cântau!

Vacarmul deveni atât de apăsător, încât Alex nu fu deloc supărată când Vince îi propuse o plimbare. Plecară în direcția hotelului și trecură de el. Drumul urmărea conturul golfului. Zgomotul sărbătorii se diminua treptat, și curând fu absolut liniște. Erau numai la câțiva pași de oceanul Atlantic.

Alex simțea o bucurie tihnită, în timp ce mergeau încet, strânși unul lângă celălalt, fără să spună un cuvânt. Trăiau unul dintre momentele acelea privilegiate în care inimile băteau la unison, în care cuvintele erau inutile.

Casele erau tot mai rare. Se opriră o clipă să admire oceanul și Vince o cuprinse de mijloc. Ea închise ochii, își sprijini capul de umărul lui și oftă ușurel. O mângâie cu vârfurile degetelor pe obraji, ea înălță capul și privirile li se întâlniră. Vince atinse ușor obrazul tinerei femei, pe urmă buzele, asemenea unui orb care caută să recunoască trăsăturile iubitei.

Alex, nemișcată, își ținea respirația. Îi mângâie curba delicată a gâtului… Femeia se înfioră, se întoarse spre el, implorându-l din tot sufletul… În sfârșit, se aplecă spre ea

și-i atinse buzele cu gura, fără să insiste. Atunci, nemaiputând să se stăpânească, Alex se lipi de el gemând. În nerăbdarea de a-și potoli setea de săruturi pătimașe, se agăță de gâtul lui, renunțând la orice reținere.

Vince, la rândul lui, se lăsă convins de pornirea femeii care, cu capul lăsat pe spate, i se oferea pe de-a-ntregul. O mângâie hotărât pe sâni, și femeia simți arzând în ea, aproape dureros, flacăra pasiunii.

Bărbatul se smulse din îmbrățișarea pătimașă, răsuflând greu. Cuprinsă de vâlvătaie, femeia nu se mai gândea la nimic.

– Să ne întoarcem, spuse deodată Vince cu voce răgușită, făcând un pas înapoi.

Alex, schiță în prima clipă un gest de împotrivire, apoi înțelese; doar n-aveau să facă dragoste pe marginea drumului!

Fără nici un fel de rezistență, îl urmă. Merseră alături până la hotel, fără să rostească nici un cuvânt. Alex bănui că Vince, la fel ca ea, nu vroia să rupă farmecul momentului. Nu-și puteau exprima bucuria în cuvinte. Erau liberi, cât se poate de liberi… Aveau să facă dragoste.

Alex îl precedă pe în hol și-l așteptă lângă ascensor până luă cheile de la recepție. El se întoarse într-o clipă… și îi ținea ușa deschisă când supraveghetorul de noapte le făcu semn să-l aștepte, scuzându-se că nu-i văzuse când veniseră. Alex ridică ochii spre Vince și fu foarte descumpănită de expresia lui dură și impasibilă, dar n-avu

timp să-și mai pună întrebări. Angajatul hotelului îi explica lui Vince că cineva îl căutase la telefon de mai multe ori, cât fuseseră plecați.

Ceva în expresia încurcată a supraveghetorului de noapte o făcu pe Alex să-și simtă inima strângându-se. Avu un teribil presentiment…

Atunci, văzu numele Gloria Allen, urmat de un număr de telefon, scris cu majuscule pe foaia pe care Vince, imperturbabil, tocmai o împăturise și o vârâse în buzunar fără să spună nici un cuvânt.

Pentru Alex, însemna prăbușirea unei speranțe nebune. Totuși, nu visase ce se-ntâmplase mai devreme, pe țărmul oceanului. Chipul lui Vince era mai impenetrabil ca niciodată, nici o urmă de pasiune nu exista în privirea lui sobră. Se dădu la o parte s-o lase să intre în ascensor.

La ce se gândea oare? Probabil abia aștepta să-i telefoneze Gloriei Allen…

„În primul rând, nu trebuie să-i arăt descumpănirea“, își spuse Alex.

– Noapte bună, Vince.

Reuși să zâmbească.

– Trebuie să fii grăbit să-i telefonezi prietenei tale, adăugă simplu.

Alex consideră aceste ultime cuvinte drept o abilitate… ce consolare infimă! În tot cazul, îi arătase lui Vince că știa și că nu era geloasă.

Vince era în continuare impasibil.

– Noapte bună, Alex, spuse el pe un ton pe care-l folosești cu un străin.

Femeia intră în cameră și se rezemă cu spatele de ușă, năruită, incapabilă să mai facă un pas.

Fereastra rămăsese deschisă; de pe cheiul care era destul de aproape ajungea un amestec de glasuri, râsete și muzică. Se duse s-o închidă înainte de a se prăbuși pe pat. Zgomotele de afară se auzeau mult mai încet, constituind un fond sonor pentru gândurile ei tumultuoase.

Se strădui să raționeze. Ar fi fost proastă să fie geloasă pe această necunoscută! Nu era normal ca un bărbat seducător ca Vince să aibă prietene? De altfel, poate Gloria Allen nu era, în definitiv, o prietenă… intimă.

Alex era sigură de un lucru: astă-seară, Vince fusese foarte atras de ea, o dorise cu ardoare… și pe urmă… dăduse înapoi în ultimul moment.

Se impunea să facă ceva, ceva care cerea curaj: să se ducă la el și să-l întrebe de ce se purtase așa cum o făcuse.

Tânăra femeie își imagina două ipoteze: poate orgoliul îl împinsese să se îndepărteze de ea pentru că încă se gândea intens la o frază jignitoare referitoare la „o cameră pe care ea n-ar fi trebuit s-o împartă cu nimeni“. Sau poate se temea să nu se trezească, după cum spunea el „cu mâinile și picioarele legate“.

Evident, mai era și o altă posibilitate: poate chiar era îndrăgostit de Gloria Allen.

În cele din urmă, renunță să se mai tortureze și se hotărî să se destindă cu o baie, înainte de a încerca să adoarmă.

Două ore mai târziu, se sucea și se răsucea în pat fără să-și găsească somnul, când un zgomot ușor îi atrase atenția. Ciuli urechile și-și dădu seama cum stăteau lucrurile; nici Vince nu putea să doarmă.

Pentru un motiv destul de inexplicabil, această descoperire avu darul s-o liniștească… Într-adevăr, ca prin minune, termină cu agitația și adormi imediat!

Capitolul 5

Pe jumătate adormită, Alex auzi bătând la ușă. Se sculă și, fără să-i treacă prin minte să mai pună ceva peste cămașa de noapte transparentă, se duse să deschidă. Crezu că încă visează: în fața ei era Vince, cu un platou cu micul dejun în mână. Se frecă la ochi ca să se convingă că se trezise.

– Preferi balconul tău sau al meu? întrebă el cu zâmbetul pe buze.

Privirea i se opri asupra părului ei ciufulit și zăbovi asupra ținutei lejere. Alex, cât se poate de tulburată, se dădu la o parte să-l lase să intre, căutând ceva cu care să se acopere. O atinse ușor, și ea fu imediat cuprinsă de o ciudată senzație de bine, o căldură delicioasă și tulburătoare.

Vince așeză pentru moment platoul pe toaletă și se duse spre balcon. Trase perdelele, deschise ușa mare de sticlă apoi se întoarse în mijlocul camerei. Alex îi simți din nou

privirea mângâind-o ca o atingere blândă. Se trezi din toropeală și se refugie în baie să caute un dezabie cu care să se îmbrace. Se spălă pe față, se pieptănă, apoi se duse la Vicent pe balcon.

Se așeză în fața lui, admirându-i dezinvoltura gesturilor cu care-i servea cafeaua cu lapte savant dozată și pregătindu-i tartine apetisante.

Noaptea care trecuse, mâinile acelea îi desenaseră conturul gurii, îi urmăriseră curbele trupului…

– Zahăr?

Femeia tresări.

– Hm… Nu, mulțumesc.

Își savură micul dejun, bând cu înghițituri mici cafeaua delicioasă.

– Prea mă răsfețI, o să devin insuportabil de pretențioasă.

– Nu pot să-ți refuz nimic când îți admir dezabieul!

Dacă tonul lui era glumeț, privirea fierbinte pe care o îndreptă spre gâtul ei era pătimașă. Imediat o străbătu din cap până în picioare un val de dorință, însă Vince avu grijă după aceea să imprime discuției o notă cât se putea de impersonală. Îi vorbi despre ceea ce se întâmpla pe stradă, despre ce mai era pe chei, și despre alte subiecte banale.

Datorită surprinzătoarei sale puteri de recuperare, Alex își regăsise bucuria de a trăi. Se simțea într-o stare de euforie datorată căldurii plăcute a soarelui, și mai ales a prezenței lui Vince lângă ea, în acest cadru încântător.

Vorbiră în continuare despre alte lucruri fără importanță, dar dialogul lor devenea din ce în ce mai fără vlagă. Alex își simți ochii închizându-se…

Pe neașteptate, Vince își dădu fotoliul înapoi și se ridică în picioare.

– Trezește-te, leneșo! E târziu; îți las treizeci de minute să te pregătești, în timp ce mă duc să dau câteva telefoane.

Cuvântul „telefon“ avu asupra lui Alex efectul unui duș rece, aducându-i brutal aminte de numele pe care încercase să-l uite: Gloria Allen.

Se întrebă dacă Vince vorbise cu ea noaptea care trecuse sau se pregătea s-o facă acum…

În timp ce erau sub duș, întrebările astea o frământau. Când termină, îmbrăcă o bluză decoltată și niște pantaloni strâmți care-i scoteau în evidență șoldurile fine și picioarele lungi. Cu o asemenea ținută destinsă, se machie puțin, mulțumindu-se cu un pic de ruj pe buzele incolore și puțin fard pe pleoape.

În sfârșit gata, bătu timid la ușa lui Vince, care o invită să intre. Era încă la telefon, și nou-venita șovăi în prag, dar el îi făcu semn să se așeze. Îl ascultă, după ce se dusese până la balcon, unde vederea era absolut aceeași ca cea din camera ei.

Vincent n-o scăpă nici o clipă din ochi. Se așezase pe unul din cele două paturi, ținând un bloc-notes în echilibru pe genunchi. În pantaloni și cămașa de bumbac de culoare ecru, care-i scotea în evidență umerii largi, radia energie și virilitate.

Alura aceasta nu prea corespundea cu imaginea pe care o avea Alex despre un important om de afaceri. Totuși, discuția de la telefon se referea la „Călătorii prin toată lumea“, și îi dădea interlocutorului ordine clare, cu o voce tranșantă care nu lăsa loc de replică.

Alex aruncă o privire prin toată camera, sperând întrucâtva să afle cheia personalității lui Vince. Se vedea clar că era un om ordonat, fără a fi prea pretențios, ca un om care nu vroia să-și piardă timpul căutându-și lucrurile. Dar prin ce miracol reușise să confere o atmosferă masculină acestei camere agreabile, dar banale?

Deodată, își dădu seama că nu mai vorbea la telefon; era în spatele ei și se amuza copios pe seama inspecției sale.

– Ce notă-mi dai? Promovez?

Femeia adoptă o expresie gânditoare, sperând că nu ghicise adevăratul motiv al acestui inventar.

– De bună seamă! exclamă cea întrebată. Ești mult mai ordonat decât mine, adăugă cu candoare.

– Camera ta, declară el solemn, îți reflectă personalitatea și latura feminină.

Alex, stupefiată atât de sensul cuvintelor cât și de tonul cu care fuseseră rostite, nu făcu nici un comentariu. Totuși, i-ar fi plăcut să știe cum își închipuia personalitatea ei, și dacă, în gura lui, „latura feminină“ era un compliment, sau cuvintele aveau un sens peiorativ…

Era clar că Vince nu vroia să continue subiectul. Alex începea să fie obișnuită cu mania lui iritantă de a trece de

la una la alta, de fiecare dată când se simțea pe un teren periculos, și când nu vroia să aprofundeze o chestiune delicată.

– A venit timpul să pornim la drum, spuse el pe un ton fără replică, după ce se uitase la ceas.

Făcură turul micilor buticuri din Cascais, și Alex profită de ocazie să cumpere câteva amintiri pentru familie și prieteni. Vince avea o răbdare demnă de invidiat. Nu renunță niciodată la impasibilitatea lui, cu toate interminabilele șovăieli ale lui Alex, care se chinuia de moarte când avea de făcut o alegere.

Femeia simți nevoia să se scuze.

– Știu bine că sunt exasperantă, dar nu pot să fac nimic. Sunt „balanță", și semnul acesta este al nehotărârii.

Îi atrase atenția lui Vince asupra a două vaze de lut smălțuit, decorate cu flori și păsări.

– Pe care ai lua-o? îl întrebă.

– Ce dilemă… replică el râzând. Pe asta, bineînțeles.

– Pe asta o cumpăr! o anunță triumfal pe vânzătoare. Ție nu ți-e niciodată greu să iei o hotărâre? își întrebă însoțitorul.

O clipă, crezu că mai făcuse o gafă, și n-o să-i răspundă.

– Eu sunt cu totul altfel decât tine. Știu imediat ce vreau.

– Atunci, e bine…

– Așa crezi?

Avea o expresie de nepătruns. Începu să vorbească despre cu totul altceva.

Întorcându-se spre hotel, Alex se opri în fața unui magazin în vitrina căruia erau expuși niște bikini eleganți. Vroia să-și cumpere așa ceva ca să-i propună să meargă în ziua aceea pe plaja de la Estoril.

Se întoarse spre Vince și-l întrebă puțin stânjenită dacă mai avea timp să cumpere un costum de baie, înainte de masa de prânz.

– Da, dar cu o singură condiție. Eu aleg.

După câteva minute, ieșiră amândoi cu un pachet minuscul. Era costumul de baie din două piese, cel mai mic și mai îndrăzneț pe care-l purtase ea vreodată; era ținuta ideală a adeptelor bronzării aproape integrale.

– Îmi lipsește cineva care să fie în stare să ia hotărâri în locul meu…, spuse Alex gânditoare.

Vince nu reacționă.

– Dacă mă gândesc bine, reîncepu tânăra femeie, retrag ceea ce am spus; definiția asta seamănă prea mult cu cea a unui soț.

Hotelul era foarte aglomerat la ora prânzului, din cauza amplasamentului ideal. Mesele de pe terasă erau ocupate toate când ajunseră, dar nu trebuiră să aștepte prea mult ca să facă rost de una. Gustul lui Alex pentru experiențe gastronomice se mai diminuase după câteva decepții, și se mărgini la feluri de mâncare mai clasice…

După ce mâncară, luară autobuzul să meargă la Estoril. Ajunseră acolo în câteva minute și coborâră în stația aflată în fața Parcului Estoril, celebru pentru somptuoasele lui

grădini cu flori. Se plimbară îndelung pe acolo, făcură o haltă la cazinoul pustiu la ora aceea a zilei. Nu era un edificiu memorabil pe plan arhitectural, dar la etajul al doilea, vederea spre grădini și mozaicurile de flori pe fundalul de verdeață, era o încântare de culori; în depărtare, se vedea nisipul auriu și albastrul oceanului. Alex se întreba dacă, turist fiind, te puteai sătura de atâta frumusețe. Splendoarea obiectivelor din țara asta părea inepuizabilă.

Ajunseră în sfârșit pe plajă și Alex avu prima decepție din sejurul în Portugalia.

Nu mai văzuse niciodată atâta lume pe metrul pătrat. Își făceau greu drum, fără să se împiedice de șezlonguri, umbrele, de trupurile întinse pe nisip, sclipind de uleiul pentru bronzat.

Disprețuind atracțiile pe care un asemenea loc îl oferea, locuri unde se putea închiria tot felul de echipament, băuturi, dușuri calde și reci, piscină etc… se hotărâră să plece în căutarea unui loc liniștit, pe care-l găsiră la câteva sute de metri mai departe. Își așezară prosoapele pe nisip, unul lângă altul, și se dezbrăcară. Vince nu făcu nici o remarcă atunci când Alex apăru în costumul de baie pe care i-l alesese. Se întinse pe prosopul lui și închise ochii, astfel încât Alex să-i poată admira în voie mușchii, șoldurile strânse cu un slip negru cu talie joasă, alura atletică, pielea bronzată…

Vince se ridică deodată.

– Să mergem!

O luă de mână și porniră amândoi în fugă spre apă. Plonjară în același timp. Alex crezu că se sufocă. Apa rece îi tăiase răsuflarea, dar Vince n-o lăsă să iasă afară, pe nisip. Femeia își recăpătă curând respirația normală și începu să înoate viguros, ca să nu înghețe.

Când ieși din apă, îi clănțăneau dinții. Alergă până la prosopul pe care-l luă și cu care se șterse energic.

– Știai foarte bine!… țipă ea întinzând spre Vince un deget acuzator. Asasinule!

Bărbatul începu să râdă.

– Ei, da… încuviință, râzând din toată inima.

Indignarea lui Alex părea să-l amuze foarte tare.

Deodată, chipul lui se crispă. Se uita atent la Alex. Aceasta lăsă capul în jos întrebându-se ce putuse să provoace această bruscă schimbare de atitudine. Înțelese imediat; bikini-ul ei ud devenise transparent, și-i scotea la iveală cei câțiva centimetri pătrați de corp pe care încerca să-i ascundă. Sfârcurile sânilor se întăriseră, devenind provocatori sub acțiunea apei reci. Se lungi pe burtă ca să-și ascundă goliciunea și tulburarea.

Aceasta nu dură prea mult. Căldura soarelui ajutând-o, se simți curând în largul ei și uită incidentul de mai devreme.

Vince se mai duse de câteva ori să înoate, dar nu-i ceru să-l însoțească. Plecară de pe plajă destul de devreme, când pe Alex începu s-o usture nasul. Ca să-și piardă timpul

înainte de venirea autobuzului, căscară puțin ochii la vitrine. Buticurile care mărgineau Parcul Estoril erau luxoase și foarte scumpe, dar nu fură surprinși: Estoril era unul din locurile unde ajungeau în primul rând miliardari, suverani în exil și vedete de cinema din lumea întreagă.

Alex, obosită de ziua petrecută în aer liber și în soare, n-avea chef să se facă frumoasă ca să meargă la restaurant.

– Am putea face câteva cumpărături înainte de a ne întoarce, propuse ea în mașină, și să cinăm pe balcon… La tine sau la mine?

– Excelentă idee! Te invit la mine.

Găsiră în apropierea hotelului ce vroiau; pâine, mai multe feluri de brânză, fructe și o sticlă cu vin.

Prânziseră de mult. Alex începea să simtă că-i era foame.

Trebui să facă eforturi să nu adoarmă în baia spumoasă, delicat parfumată, și se întreba cum să se îmbrace. Dac-ar fi fost după ea, ar fi vrut să se îmbrace cu cămașa de noapte transparentă, ușoară ca o aripă de fluture… O asemenea ținută ar fi fost puțin deplasată! Optă pentru un caftan confortabil și… decent.

Vince o întâmpină cu căldură. Cu părul încă ud, era mai seducător ca oricând. Niște pantaloni bine croiți și o cămașă de mătase asortată, puțin deschisă la piept îi puneau în valoare farmecul viril.

– Nu-i drept, spuse Alex ducându-se spre balcon. De ce ești așa bronzat la față și eu așa roșie?… Minunat! exclamă când ajunse în fața mesei somptuos aranjate, uitând pentru moment problemele cu nasul care o ustura.

Vince împrumutase de la hotel pahare, farfurii și tacâmuri. Așezase și un buchet de flori lângă locul unde urma să stea invitata. Deschise sticla de vin cu mișcări sigure, pe care Alex nu putu să nu le admire.

– Hmm, ce bine miroși, murmură trecând prin spatele lui înainte să se așeze.

Vinul, un Dão plăcut la gust și ușor, se potrivea de minune cu brânzeturile condimentate pe care le cumpăraseră. Mâncară amândoi cu poftă, nesimțind nici unul nevoia să spună cuvinte mai mult sau mai puțin banale, doar ca să rupă tăcerea.

După aceea, examinară pe scurt ce aveau de făcut a doua zi: să viziteze Sintra și castelele de acolo.

Urma să se înnopteze. Lumina se estompa în port, și culorile, foarte vii când soarele strălucea, căpătau un fel de profunzime, un ecou care ajunse drept în inima lui Alex, care vibra cu toată ființa în fața frumuseții liniștite a peisajului, și mulțumea cerului că avusese privilegiul să cunoască o asemenea plăcere.

Instinctiv, aruncă o privire spre Vince, dornică să-l facă părtaș la trăirea ei, dar expresia absentă a companionului făcea imposibilă orice comunicare. De ce avea chipul acesta încordat, de ce această pierdere subită a legăturii cu lumea exterioară și chiar cu ea?

Curând, pe chei era din nou sărbătoare. Barăcile se deschiseseră deja și difuzoarele își lansau muzica stridentă. Toată energia acumulată în timpul zilei avea să se elibereze din nou.

Cei doi se gândiră să meargă să se plimbe, dar pentru moment, Alex se simțea puțin toropită. Auzindu-l pe Vince râzând încet, își dădu seama că tocmai căscase.

– Ăsta-i efectul pe care ți-l produce compania mea! protestă bărbatul.

Amândoi izbucniră în râs.

– Doamne! E din cauza vinului spuse Alex înăbușindu-și al doilea căscat.

Fără să vrea, ochii i se închideau. Făcea eforturi supraomenești să nu adoarmă.

Brusc, Vince se ridică.

– Nu văd de ce să rămânem aici să dormităm pe fotolii, în timp ce două paturi confortabile ne așteaptă alături. Hai să ne odihnim puțin. După aceea, o să ieșim dacă avem chef.

Propunerea asta avu ca efect imediat s-o scoată pe Alex din toropeală. Inima începu să-i bată nebunește.

Îl urmă ascultătoare și se culcă pe unul din paturi, dar nu-i mai venea să doarmă… Totuși, după câteva clipe, respirația regulată a vecinului o avertiză că n-avea nici un gând față de ea!

Întinsă pe spate, asculta zgomotele care ajungeau la ei din exterior, gândindu-se la situația în care se aflau. Bărbatul de care se simțea atât de atrasă era întins la un metru de ea, dormind acânc, și această apropiere o scotea din sărite. Era un supliciu să rămână nemișcată.

Îndemnându-se să rămână calmă, nu făcea altceva decât să se enerveze mai tare. Se agita nervoasă, căutând cu disperare o poziție care…

– Alex, nu te mai fâțâi și dormi; ești în deplină siguranță cu mine.

Tonul acesta imperativ o năuci. Așadar, nu numai că Vince nu dormea, dar o și auzise foindu-se, poate oftând, își spuse, agasată.

Ah, da! Era în deplină siguranță cu el. Și culmea ironiei, ăsta era ultimul lucru de pe lume pe care și l-ar fi dorit!

Totuși, nu căuta doar să-și satisfacă o dorință senzuală. Ar fi vrut să aibă relații mai strânse cu Vince. Ar fi vrut s-o strângă în brațe, inimile lor să bată la unison, să se simtă complici, să râdă împreună…

La gândurile acestea plăcute, dar atât de ireale, își simți ochii umezindu-se. Nu încercă să-și stăpânească lacrimile. Plânse mult timp, în liniște, înainte să cadă în sfârșit într-un somn adânc.

Capitolul 6

Alex avu o impresie ciudată când se trezi, a doua zi dimineață; parcă cineva ar fi deplasat mobilele din cameră… Când văzu că patul de alături era nefăcut, înțelese imediat: nu era camera ei, ci a lui Vince! Își aduse aminte de cina din seara precedentă, și ultima imagine pe care și-o aducea aminte era a sa, întinsă pe cuvertură, îmbrăcată, căutând zadarnic să adoarmă… Or, acum era între cearșafuri… dezbrăcată. Era obligată să tragă concluzia că, în timpul nopții, Vince o dezbrăcase și o băgase în pat. O tulbura ipoteza că poate făcuse dragoste cu Vince în stare de inconștiență.

Alungă această eventualitate cu un oftat.

În clipa aceea, deslușì un zgomot continuu și foarte apropiat, care o intriga de când se trezise; în baie, „se făcea“ duș. O cuprinse panica gândindu-se că într-o clipă o să apară Vince în fața ei. Cu pantofii în mână, ieși din

cameră fără să se gândească o clipă că pe hol putea să dea nas în nas cu un client sau cu un angajat al hotelului. În cazul ăsta, văzând-o trecând cu picioarele goale și hainele în dezordine, puteau să tragă niște concluzii.

Din fericire, nu întâlni pe nimeni… Ajungând în cameră, oftă din toată inima, liniștită.

Când își veni într-adevăr în fire, își reproșă purtarea lipsită de rațiune.

De ce plecase așa? În definitiv, dacă și-ar fi petrecut un timp în brațele lui Vince, n-ar fi făcut altceva decât să-și împlinească dorința cea mai de preț. Dacă nu se întâmplase nimic, ar fi putut să considere că fusese un început promițător faptul că se trezise în pielea goală într-un pat, în timp ce acela la care se gândea făcea duș alături, în baia a cărei ușă rămăsese întredeschisă!

Făcuse pe virgina îngrozită, și acum era prea târziu să dea înapoi. Nu știuse să-și încerce șansa. Ei bine, cu atât mai rău pentru ea! În orice caz, să se lamenteze nu folosea absolut la nimic.

De altfel, trebuia să recunoască un lucru: după acea primă seară la Cascais, Vince nu mai arătase nici un semn de pasiune abia stăpânită! Când ar fi ieșit de la duș, probabil s-ar fi mărginit s-o trimită la ea în cameră, să-i amintească programul încărcat al zilei și să-i ceară să iasă pe hol cât mai repede.

Alex aruncă automat o privire la ceas. Avea mai puțin de o oră la dispoziție să se pregătească de plecare.

Îmbrăcă o rochie cu flori albastre pe fond alb. O jachetă tricotată n-ar fi dat rău în acest început de dimineață… Cât despre sandalele albe pe care le alesese să le poarte, erau confortabile și în același timp destul de elegante ca să nu-i strice nota de feminitate în ansamblu.

– Te felicit că ești atât de punctuală, îi spuse Vince când veni să-i deschidă ușa în care bătuse de câteva ori.

Privirea lui admirativă, era evident, nu se referea la punctualitate.

Cu o seară înainte, stabiliseră să ia micul dejun în sala de mese, ca să câștige timp. Pe traseul din cameră la parter, Alex evită să se uite în ochii lui Vince. Nici unul nici celălalt nu aduseră vorba despre ce se petrecuse noaptea și despre plecarea grăbită a lui Alex, dimineață.

Servirea fu într-adevăr rapidă și foarte îngrijită. Chelnerul le aduse două căni mari cu cafea pe care le puse pe masa deja încărcată cu felii de pâine prăjită, unt și câteva feluri de dulceață foarte apetisante.

În timp ce Alex își ungea cu unt o tartină, Vince îi urmărea fiecare gest, lucru care ei i se păru destul de agasant, astfel încât deveni din cale afară de stângace.

Se străduia să ghicească la ce se gândea, însă ca de obicei, chipul lui era impenetrabil.

În cele din urmă, își părăsi mutenia.

– Știu ce te preocupă, spuse el pe un ton grav, și vreau să te liniștesc.

Făcu o pauză mai lungă. Alex aștepta înfrigurată ce avea să urmeze.

– Într-adevăr, noaptea trecută am putut să constat… că nu sforăi deloc, continuă cu o expresie cât se poate de serioasă.

În ochii lui mijiți era o licărire malițioasă.

Alex căută o replică percutantă, dar până la urmă se mulțumi să mimeze o ușurare totală.

– Mulțumesc că mi-ai spus! Nici nu-ți închipui cât eram de îngrijorată!

Spunând acestea, râse din toată inima. Glumele risipiră stânjeneala care se instalase între ei. Vince știuse, încă o dată, să găsească vorbele potrivite, ca să redea relației lor liniștea fără care colaborarea ar fi fost imposibilă.

Cu toate astea, Alex era decepționată: Vince se mai eschivase o dată de la o explicație sinceră care ar fi putut să lămurească niște lucruri neclare. Era sigură că o dorea; totuși, dormise în patul de alături, și nici nu încercase să-și pună în valoare resursele de seducție.

De ce?

Continua să nu aibă nici cea mai mică idee, dar luă o hotărâre fermă. Până acum, de fiecare dată când schimbase brusc subiectul de discuție, sau evitase, cu o vorbă de duh, să răspundă unei întrebări stânjenitoare, intrase în jocul lui. Se sustrăgea și folosea cu abilitate subtrefugii, dar nu avea să se mai lase dusă de nas; o să-l oblige să fie sincer cu ea.

Numai că, ar fi trebuit să aibă un instinct care să-i dicteze procedeul infailibil pe care să-l folosească.

Într-adevăr, momentul de față îi acapara din nou toate gândurile: mergeau spre Sintra, și ea se bucura din toată inima să descopere acest „Rai Fericit“, cum îl numise Byron cândva.

Traversară numeroase sate pitorești, albe și portocalii, refugiate ici și colo într-o vegetație luxuriantă. La ieșirea din unul dintre ele, se treziră fața în față cu o altă mașină. Șoferii se sfidară din priviri câteva clipe, fiecare refuzând să facă loc celuilalt, înainte de a ajunge la un acord tacit. Când primul făcu o manevră complicată și periculoasă de mers înapoi ca să elibereze puțin drumul, celălalt se strecură pe lângă el. Și amândoi porniră din nou în trombă spre destinațiile lor!

– Să nu-i facem pe clienții noștri să rateze o asemenea călătorie, concluzionă Alex. Senzații tari garantate, fără supliment de preț!

Se dădură jos din mașină în mijlocul localității, în fața castelului Paço do Villa, unde stătuseră regii Portugaliei până în 1910, data proclamării Republicii. Fusese de asemenea reședința de vară a sultanilor în timpul invaziei maure. Toate stilurile se amestecaseră acolo în decursul secolelor, și patio-urile în care murmurau fântâni arteziene te făceau să te gândești la Orient.

Intrară și putură admira comori de toate felurile: porțelanuri rare, imense și somptuoase tapițerii, mobilier frumos sculptat.

Alex îl urma pe ghid din sală în sală; cea a Blazoanelor, cea a Lebedelor, încercând să și le închipuie populate cu oamenii încremeniți în tablourile pe care puteau să le admire turiștii.

Deodată, îi trecu un gând prin minte; curând, voiajul în Portugalia se va termina și se vor întoarce în Statele Unite.

Ce-o să se întâmple atunci? Drumurile lor se vor despărți fără îndoială… Perspectiva asta o făcu să i se strângă inima, și se crispă la față.

– Ce-ai pățit?

Vince remarcase schimbarea și glasul îi trăda neliniștea.

– Am avut o crampă, bâigui ea.

Apoi se prefăcu a urmări din nou cu atenție monologul ghidului.

Reacția la ideea de a se despărți în curând de Vince o tulbură profund. Dacă ar fi fost vorba doar despre o simplă atracție fizică, poate n-ar fi fost atât de bulversată. Era posibil să-l iubească într-adevăr? Se mai întrebă o dată cum putuse să-l repingă cu atâta dispreț, acum șapte ani…

Continuă să mediteze asupra acestor lucruri sumbre și, când vizita castelului se sfârși și se trezi afară în plin soare, paloarea ei îl alarmă pe Vince. În ciuda protestelor sale, o conduse la cea mai apropiată cafenea.

– Acum sunt în cea mai bună formă! Să mergem la Castelo do Pena, insistă Alex sorbindu-și sucul.

Se gândiseră să meargă acolo înainte de masa de prânz, și, într-adevăr, se simțea foarte bine. Își scosese jacheta tricotată, și își expunea umerii goi razelor binefăcătoare ale soarelui.

Bunul simț nu-i dădea voie să se gândească la viitor, dacă asta ar fi împiedicat-o să profite de momentul prezent.

– Ce frumoși sunt caii și ce elegante caleștile! exclamă femeia. Nu crezi?

Pe partea cealaltă a străzii, câteva birje vopsite în culori vii și având înhămați câte doi cai, așteptau clienții.

Vince, care îi urmărise privirea, încuviință.

– Ar fi un mijloc excelent de a ajunge la Castelo.

– Ce idee bună! întări Alex cu entuziasm.

În trapul mărunt al cailor care răsuna pe pavajul străzilor înguste și sinuase, merseră spre Castelo do Pena, situat în afara orașului. La început, trecură pe lângă case cu aspect intim, ale căror balcoane lucrate cu minuțiozitate erau pline cu mușcate înflorite, apoi pe lângă niște case mici, cu pereții acoperiți cu iederă și glicină. Vegetația devenea luxuriantă. Plantele formau buchete somptuoase; erau o desfătare pentru ochi și mirosurile plăcute erau îmbătătoare.

Alex trase în piept aerul parfumat. Ar fi mers toată ziua în condițiile astea… Apropierea lui Vince o făcea să se simtă și mai bine. Picioarele se atingeau, și, la hopuri, se trezea proiectată în el.

– Dac-aș avea bani, mi-aș petrece toată viața hoinărind prin lume, declară din tot sufletul.

Apoi, temându-se să se fi arătat prea imperioasă, rectifică:

– De altfel, n-am de ce să mă plâng. Lucrând pentru tine, am șansa să combin utilul cu plăcutul.

Era adevărat oare? Parcă simțise cu șoldul mușchii lui Vince încordându-se.

– Crezi că aspirațiile tale se potrivesc cu căsnicia?

Această întrebare neașteptată, pusă cu o voce cât se poate de calmă, mai întâi o încântă pe Alex, pentru că implicațiile pe care le ascundea o umpleau de speranță, dar își reproșă imediat eternul optimism. Vince Reardon avea un motiv legitim să se intereseze despre proiectele ei de viitor; „Călătoriile prin toată lumea“ cheltuia o sumă apreciabilă s-o formeze, era deci normal ca directorul să vrea să știe dacă avea să rămână mult timp la ei.

– Nu, nu se poate, trebui să răspundă.

Sosirea în fața castelului o scuti să dezvolte un subiect atât de delicat.

Castelul do Pena era construit pe vârful unei coline, ca într-un sipet cu verdeață. Cu turnurile, zidurile crenelate, meterezele lui, parcă era castelul unui prinț din poveste. Stilurile cele mai discordante se întâlneau într-o fantezie dezlănțuită. Alex asculta distrată explicațiile ghidului, preferând să-și facă singură o impresie despre ce vedea.

În cursul vizitei, Vince și Alex, la fel ca grupul de turiști lângă care se atașaseră, ieșiră pe o terasă aflată în bătaia soarelui care domina toată valea. Cum priveliștea era grandioasă, fură puse la treabă toate aparatele de fotografiat! Alex se îndepărtă de Vince care se cocoțase pe un zid gros, și se pregătea să fotografieze… Imediat, el prinse cadrele cele mai avantajoase, lucru care o amuză pe însoțitoarea lui. Cutremurându-se de atâta râs, ea trebui să renunțe să mai facă vreo fotografie.

– Stai puțin! strigă Vince. O să fac o capodoperă: portretul tău.

O pereche de tineri se apropie atunci de ei, zâmbind.

– Vreți să vă fac o poză cu soția? îl întrebă curtenitor tânărul pe Vince.

Acesta nu avu nici o replică, și-i întinse aparatul.

– Mi-ar face plăcere! răspunse imediat. Nu-i așa, draga mea? adăugă cu o voce suavă, privind-o poznaș pe Alex.

– Bineînțeles, dragul meu.

Se așezară lângă un parapet, unul lângă celălalt, Alex, cu capul sprijinit pe umărul lui Vince.

După aceea, Vince se oferi să facă același serviciu perechii de americani atât de simpatici.

– Și noi suntem în voiaj de nuntă, îi spuse tânăra femeie lui Alex.

„Și noi“… În timp ce Vince făcea câteva fotografii, Alex își punea întrebări.

Așadar, Vince și cu ea păreau o pereche de tineri căsătoriți, aflați în plină lună de miere. Asta era impresia pe care o lăsau, dar de ce?

Întrebarea o obsedă în tot restul vizitei pe care o termină într-un fel de vis cu ochii deschiși. Își închipuia că era într-adevăr soția lui Vince… Ce fericire să fii măritată cu cineva pe care-l iubești, îl respecți, îl admiri!

– La ce te gândești? o întrebă Vince, văzând-o atât de distrată.

– Îmi spuneam că decorația este prea încărcată pentru gustul meu, răspunse cea întrebată, fiind surprinsă că găsise atât de repede un răspuns acceptabil.

Însuflețită de imaginație, își închipui un plan foarte îndrăzneț, care o copleși cu un curios amestec de exaltare și neliniște. Două elemente contribuiră să-i întărească hotărârea pe care o luase; reacția tinerilor americani care dovedea că Vince simțea afecțiune pentru ea, și inevitabilul plecării, care adăuga un caracter de urgență în tot ce făcea și-i dădea curajul să nu dea înapoi.

Mașina care-i aducea la Cascais trebuia să plece din Grand-Place la ora patru. Alex și Vince hotărâseră să urce în ultima clipă, pentru că înăuntru era o căldură insuportabilă.

– Scuză-mă, mă întorc într-un minut, murmură deodată Alex.

Aluzia era clară; se ducea la toaleta de la biroul de turism, care era chiar în față.

Traversă strada, apoi, după ce se asigură că Vince n-o urmărea cu privirea, o luă pe o străduță laterală și se pierdu în labirintul dintre case.

Când consideră că se îndepărtase destul, intră într-un magazin. Își alese pe îndelete câteva cărți poștale. Ora de plecare trecuse deja, însă cunoștea puterea de convingere a lui Vince; fără îndoială, reușise să-l convingă pe șofer să mai aștpte puțin. Hotărâtă în sfârșit să se întoarcă, se rătăci prin labirintul străzilor și ajunse la locul de plecare mai târziu decât se gândise inițial. Vince era în același loc. Ochii îi fulgerau când o privea apropiindu-se.

Inima lui Alex bătea tare, gata să-i spargă pieptul. I se puse un nod în gât.

– Dumnezeule, bolborosi ea. Eu… îmi pare rău… Văd că mașina a plecat.

Femeia se tulbură și mai mult văzând expresia sceptică de pe fața lui Vince. Era clar că avea mari îndoieli în privința sincerității ei. Încercă să-și ascundă stânjeneala sub o ploaie de cuvinte.

– Am vrut să cumpăr câteva cărți poștale din Sintra pentru că… pentru că… Am pierdut noțiunea timpului, și pe urmă, m-am rătăcit pe străduțe, atunci…

– Puteai să găsești o explicație mai plauzibilă, o întrerupse Vince pe un ton glacial. Știi bine că nu mai e nici o mașină care să plece din Cascais până mâine dimineață. Vrei să-mi spui sincer de ce ai vrut să pierdem mașina de astă-seară?

Își strânse pumnii atât de tare, încât articulațiile degetelor i se albiră.

– Era atât de amuzant să ne facem că suntem în voiaj de nuntă… și mai avem așa de puțin timp de stat în Portugalia, încât… m-am gândit că dac-ar fi posibil… să continuăm să…

Atâta candoare îl impresionă pe Vince. O întrerupse din nou.

– Am trecut de vârsta jocurilor, fetița mea, și nu-mi plac mascaradele de felul ăsta. Să-ți aduci aminte de asta!

Tonul înverșunat, mușcător, cu care-i vorbea avu asupra lui Alex efectul unui duș rece. Îi dispăru toată înflăcărarea.

„Mă urăște“, își spuse ea cu frenezie, încercând să-și oprească lacrimile care-i apăruseră în ochi și care începură curând să-i curgă șiroaie pe obraji.

Lăsase capul în jos.

– Iartă-mă, Vince, spuse între două hohote de plâns. Eram atât de fericită… N-am mai putut suporta gândul că în curând farmecul se va destrăma…

Se opri, copleșită de durere.

El nu spuse nimic timp de câteva clipe, dar când se hotărî să vorbească, își regăsise în parte calmul.

– Acum, nu folosește la nimic să te lamentezi. Să nu luăm o asemenea… neînțelegere în tragic. Ar trebui doar să știm ce vom face.

Stupefacția din cuvintele lui era deconcertantă la cineva de obicei atât de sigur pe el și care, cu o zi înainte, declarase: „Eu știu imediat ce vreau“.

Alex ridică spre el ochii scăldați în lacrimi.

– Am putea să închiriem o mașină să ne întoarcem la Cascais, sugeră ea timid.

Se gândea doar să-l facă s-o ierte și să repare răul pe care-l făcuse cu impulsivitatea ei.

O privi puțin, dar întoarse capul imediat. Convinsă că nici nu mai putea să se uite la ea, Alex se abținu cu greu să nu izbucnească din nou în lacrimi.

– Dacă e cazul, se poate să ne întoarcem cu un taxi, spuse gânditor, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși. Mai există șansa de a găsi o cameră la un hotel.

Abandonă expresia îngrijorată și păru să-și dea seama din nou de prezența lui Alex.

– Să încercăm să căutăm un loc unde să dormim. Dacă nu reușim, mai e totuși timp să găsim un șofer de taxi amabil, care să nu ne ceară un preț exorbitant.

Alex se simți liniștită răgăsindu-l pe Vince pe care-l cunoștea bine, hotărât, voluntar, întotdeauna stăpân pe situație.

Cu naivitate, se vedea deja trecând pe la hotelurile din localitate împreună cu Vince, în căutarea unei camere. Metoda lui fu mult mai la îndemână. La primul hotel unde ajunseră, îi spuse portarului cum stăteau lucrurile, și acesta se oferi să-i ajute… După câteva telefoane, găsiră ce vroiau.

Era o pensiune mică, dar plină de farmec. Vince completă fișa și lăsă pașaportul la birou, explicând că se duceau să cumpere câteva obiecte absolut neceare. Nu cerură să vadă camera unde aveau să se instaleze… oricum, nu se punea problema s-o refuze!

După ce se întoarseră și urcară să se pregătească înainte de cină, un… amănunt le sări în ochi; un pat mare trona în mijlocul camerei.

Alex făcu un pas înapoi. Deodată, îi apărea în față realitatea tangibilă a situației, până atunci, manevra ei nedepășind domeniul imaginației.

Din fericire, Vince îi propuse să coboare să bea un pahar la bar. Atmosfera de acolo era atrăgătoare, zarva generală evitând un „tête-à-tête“ stânjenitor.

Pentru Alex, cina fu un supliciu. Totuși, nici acolo nu fură izolați de ceilalți clienți, ci așezați la o masă mare, alături de mulți alții. După ce făcu efortul să mânânce câteva îmbucături, femeii i se făcu greață.

Își amintea de viața intimă cu fostul soț, de aversiunea și chiar teroarea pe care le simțise în brațele lui în decursul lunilor și anilor, pentru că se știa… nu prea senzuală, „rece ca gheața“, după expresiile delicate ale soțului.

Simțea tot timpul privirea lui Vince ațintită asupra ei, în timp ce ciugulea în silă, sau își făcea de lucru cu furculița în farfuria cu mâncare.

Pe urmă, mai mulți clienți își manifestară dorința de a face o tură, „ca să digere mai bine mâncarea copioasă." Alex îi propuse lui Vince să meargă cu ei. El o privi, gânditor.

– Nu, spuse simplu. Am mers toată ziua, și cu ce-ai mâncat tu astă-seară, n-ai nevoie să faci o asemenea plimbare pentru digestie.

Alex nu putu decât să fie de acord și să-l urmeze pe Vince cu o teamă pe care nici măcar nu încercă s-o ascundă.

De îndată ce ușa camerei se închise, Vince izbucni:

– Alex, fă-mi plăcerea și spune-mi unde vrei s-ajungi! Jocul tău mă amuză din ce în ce mai puțin. Ai făcut totul să ajungem amândoi în camera asta, și acum parc-ai fi o mireasă care încearcă să scape de noaptea nunții.

Se îndepărtă de ea și se duse în fața ușii. Îi întoarse spatele, ca să-și ascundă chipul.

– O să te hotărăști imediat: vrei să-ți petreci noaptea în hotelul ăsta sau nu? Te previn indulgent că dacă rămânem aici, sunt hotărât să fac dragoste cu tine.

O furie greu de stăpânit făcea să-i vibreze glasul. Într-adevăr, era gata să se poarte ca o mireasă isterică, însă cu o diferență: cauza inhibiției sale nu era pentru că nu știa ce avea să se întâmple, ci o certitudine bazată pe experiență.

Pentru o clipă, femeia șovăi. Dacă alegea să se întoarcă la Cascais, pierdea pentru totdeauna ocazia de a împărți

intimitatea cu Vince. După cum îi atrăsese atenția, era singura responsabilă pentru situația în care se aflau. Nu putea să se eschiveze.

„Doamne, Dumnezeule, numai să…“

Hotărî să rămână.

– Mă duc prima în baie, se mulțumi să declare, în semn de consimțământ.

Când se întoarse în cameră, după câteva minute, aceasta părea cufundată într-un întuneric desăvârșit, pentru că venea dintr-o încăpere foarte luminată; dar cum lumina lunii intra pe fereastra deschisă, ochii i se obișnuiră repede, și deslușì silueta lui Vince întinsă în pat.

Femeia se apropie automat, știind foarte bine că lumina argintie îi dezvăluia goliciunea. Incapabilă să rostească un cuvânt, se întinse în pat… Trupurile lor aproape se atingeau. Se străduì să rămână nemișcată.

Vince se întoarse spre ea și o atinse pe umăr.

– Tremuri ca un copil speriat, murmură bărbatul.

O trase spre el cu un gest protector și o mângâie cu blândețe, s-o liniștească. Femeia îi deslușea chipul îngrijorat.

– Nu-i vina ta, spuse încet. Eu sunt cea care…

I se cuibări la piept, căutând căldura și siguranța în brațele lui.

Atunci, cu ea se petrecu un lucru straniu: pierdu noțiunea timpului. Își simți încordarea topindu-se la

atingerea trupului la care visase atât. Puse mâna pe pieptul lui Vince, mai întâi timid, apoi cu mai multă siguranță. Își lăsă mâna să alunece pe spatele puternic a cărui atingere era fermă și blândă în același timp…

Pe urmă, se îndepărtă puțin și mângâie tandru corpul musculos al acestui bărbat pe care-l dorea din tot sufletul. Mângâierile deveniră intenționat mai provocatoare; vroia să trezească în el o pasiune comparabilă cu a ei. Parcă ghici că pielea lui freamătă sub degetele sale… Totuși, el nu făcu nici o mișcare. Dezorientată de această inexplicabilă pasivitate – nu spusese că era hotărât să facă dragoste cu ea?– Alex îi prinse capul între palme, și își strivi buzele de ale lui. Rămase impasibil. Gura lui era rece și crudă.

– Vince, te rog… imploră, înnebunită.

Deodată, ca și cum cuvintele ei ar fi provocat un declic, bărbatul se încordă și o strânse în brațe. O sărută cu patimă, și ea nu putu să nu freamăte de plăcere.

Când îmbrățișarea se mai domoli, mâinile lui îndemânatice și buzele arzătoare începură să exploreze corpul pe care Alex i-l oferea. Îi acoperi tot corpul cu sărutări și mângâieri, sărutând-o cu o dorință nebună. Copleșită de valuri de plăcere necunoscută și îmbătătoare, Alex avea impresia că prin vene îi curgea lavă.

– Vince… Vince…

În sfârșit, trupurile lor deveniră unul!

Nu, nu bănuise niciodată existența unui cataclism de o asemenea intensitate, acest extaz, acest paroxism de plăcere, urmat de moleșeala delicioasă pe care o simțeau trupurile satisfăcute…

În brațele lui Vince care adormise, murmură: „Te iubesc".

Când se trezi a doua zi dimineață, Alex simți o stare de bine. Trupul lui Vince era lipit de al ei, și amintirea nopții o cufundă într-o dulce beatitudine. Alături, Vince i se părea destins, vulnerabil, atât de diferit…

Deodată, el deschise ochii și o privi fix, spunând:

– Trezindu-mă, găsesc o sirenă în patul meu…

Buzele lor se întâlniră într-un sărut care le trezi imediat dorința și le aprinse din nou flacăra pasiunii.

Camera era scăldată în lumină. Soarele dimineții făcea părul lui Alex să aibă reflexe arămii. Se iubiră din nou.

Capitolul 7

Alex își scoase rochia din șifonier și o îmbrăcă, șovăitoare. Era singura rochie portivită pentru a merge cu Vince să cineze și să danseze la cazinoul din Estoril. Poate aveau să mai zăbovească puțin la mesele de joc…

Reproșându-și pesimismul, nu putea să nu se gândească la ultima ocazie când purtase rochia asta, la serata de la club, care începuse atât de bine și se terminase atât de rău. Parcă mai auzea și acum politicosul și recele rămas-bun al lui Vince, și, amintindu-și rușinea pe care o simțise fiind respinsă atât de brutal, simțea că se înroșea din nou.

În realitate, nu era atât de bine dispusă, pentru că seara aceasta avea să fie ultima a sejurului cu Vince în Portugalia. Îl dorise, și făcuse totul ca să devină amanta lui, și reușise ceea ce-și propusese. Era minunat să facă dragoste cu Vince, dar avea încă un profund sentiment de

nemulțumire, pentru că nu reușise să depășească barierele în spatele cărora se ascundea adevărata personalitate a amantului.

Cu toată apropierea fizică, nu-l cunoștea mai bine decât în ziua în care se întâlniseră. Nu-i spusese nici un cuvânt de dragoste, și, în fața acestei reticențe, nici ea nu-și exteriorizase trăirile… Nu spera să fie cerută în căsătorie, însă ar fi vrut atât de mult să poată spune că între ei nu era doar o aventură trecătoare care să conteze numai pentru ea…

Gândurile acestea melancolice fură întrerupte de soneria stridentă a telefonului. Se grăbi să răspundă, convinsă fiind că era Vince. Dar nu era decât recepționerul care-i spunea că domnul Reardon o aștepta la bar.

Fu destul de surprinsă de această schimbare survenită în obiceiurile lor. Într-adevăr, de obicei, la ora stabilită, el venea să-i bată la ușă. De ce astă-seară se dusese direct la restaurant în loc să treacă s-o ia? O întrebare fără rost, de bună seamă, dar dacă într-adevăr era superstițioasă și credea în semne prevestitoare, ar fi considerat desigur incidentul ca un preludiu al unei seri neobișnuite.

De cum intră, îl văzu pe Vince la tejghea, vorbind cu barmanul, care-i înlocuia paharul gol. Se părea că era acolo de mai mult timp. Fu frapată de eleganța, de clasa lui, de alură, așa cum fusese la Lisabona. Purta un costum sobru, foarte bine croit și o floare la butonieră.

Nou-venita comandă un pahar cu vin alb. Vince era tăcut și rece. Își bău repede paharul cu whisky și-i făcu

semn barmanului să-i aducă altul. Dar nu deveni mai bine dispus, dimpotrivă. Era din ce în ce mai taciturn.

După ce băură în tăcere, plecară din bar și luară un taxi cu care să meargă la Estoril. Vince era apatic și nu scotea o vorbă. Femeia lupta cu neliniștea care o apăsa. Păstrând o atitudine firească, spera să-l facă să-și revină, dar efortul acesta îi puse nervii la grea încercare și, când ajunseră la cazinou, era cât se poate de încordată.

Aparent, totul părea bine pus la punct, astfel încât ultima seară în Europa să fie perfectă. Cadrul era elegant, mâncarea savuroasă, servirea rafinată, ceilalți clienți foarte distinși, însă lui Alex atmosfera i se părea falsă. Parcă se afla pe scena unui teatru, în mijlocul actorilor, rostind cuvinte fără sens, într-o piesă absurdă.

Avu această senzație până când Vince o invită la dans. Bărbatul dansa foarte bine, dar asemenea unui robot!

La sfârșitul mesei, deja nu vorbeau de multă vreme. Femeia se simți ușurată când începu spectacolul. Erau câteva vedete de talie internațională, dansatoare somptuos îmbrăcate, sau mai bine zis dezbrăcate. Alex nu era deloc amuzată, dar se simți obligată să-i arate lui Vince recunoștința pentru generozitatea de care dăduse dovadă față de ea.

– Sunt cât se poate de fericită că am avut ocazia…

Femeia se opri în fața expresiei lui indiferente

– Asta-mi aduce aminte de Las Vegas, spuse el cu o voce impersonală.

Spunând asta, îl chemă pe ospătar și-i comandă un whisky. De ce bea atât astă-seară?

Puțin înainte de miezul nopții, plecară din restaurant ca să meargă la sălile de jocuri aflate în altă parte a clădirii.

Alex n-avea chef să joace, dar vroia să simtă atmosfera dintr-un asemenea loc; își făcuse o idee despre cum stăteau lucrurile la jocuri numai din filme și de la televiziune.

Jucătorii erau impasibili de parcă ar fi fost niște copii care jucau țintar sau „nu te supăra frate"! Pierdeau sute, poate mii de dolari fără să clipească. Nici cei care câștigau nu săreau în sus de bucurie.

Alex făcu un tur prin sală, apoi se opri la o masă de ruletă, unde miza era importantă. Îngrijorată să nu stânjenească, stătu puțin deoparte, în spatele unui bărbat blond, destul de rotofei, și privi roata învârtindu-se, în timp ce bila de fildeș se rostogoli și se opri în cele din urmă în dreptul unui număr.

Bărbatului blond îi revenise un pot mare, judecând după teancurile de fise pe care crupierul le împingea cu lopățica spre el. Alex se apropie să vadă mai bine. În clipa aceea, necunoscutul aruncă o privire peste umăr și-i zâmbi, ca și cum ar fi știut tot timpul că era acolo. Remarcă o sclipire de interes în ochii lui. Deci, nu era așa de blazat ca ceilalți jucători.

– Nu pleca, zeiță Fortuna, murmură el. Ar trebui să porți stele de diamant în părul mătăsos.

Alex, stupefiată, aruncă repede o privire în jur, întrebându-se dacă Vince observase cumva această scenă demnă de Hollywood. Îl zări apropiindu-se de o masă din mijlocul sălii, unde se juca „Douăzeci și unu". O brunetă frumoasă ridică ochii spre el și-l recunoscu.

– Dragă Vince! exclamă ea cu voce tare, întinzând brațele spre el într-un gest destul de teatral, care era în același timp o rugăminte și un ordin.

Vince se aplecă spre ea și se sărutară. Alex fu martora dezamăgită a unui sărut prelung. Parcă simți o manta de plumb așezându-i-se pe umeri… În sfârșit, îmbrățișarea se opri, și Vince rămase în picioare în spatele prietenei lui. Alex, parcă hipnotizată, nu-și putea desprinde privirea de la perechea potrivită pe care o formau cei doi. După un timp, reuși să întoarcă spatele. Nu vroia să lase impresia că-i spiona…

În fața ei, necunoscutul continua să câștige. Nici nu se gândise, sau n-avusese timp să-și pună teanc fisele pe care le primise. Îi zâmbi din nou lui Alex cu o expresie ademenitoare, și femeia nu protestă în momentul în care o trase mai aproape de masă și de el… Norocul lui continuă încă mai bine de jumătate de oră. Se bucura deschis și punea totul pe seama lui Alex ceea ce se-ntâmpla. În cele din urmă îi declară că trebuia neapărat să se ducă la prietenul ei, și, spre marea ei surpriză, Lawrence Blair, așa se prezentase, plecă de la masa de joc împreună cu ea, fără nici o ezitare.

– Hai să bei un pahar împreună cu mine. Datorită ție, sunt bogat!

În alte condiții, Alex ar fi refuzat politicos această invitație, dar aducându-și aminte scena la care asistase puțin mai devreme, acceptă. Cu atât mai bucuroasă cu cât Vince, după ce veniseră aici, uitase cu totul de ea.

Într-adevăr, intuiția n-o înșelase. Îi găsiră pe Vince și pe încântătoarea lui prietenă așezați pe o canapea, atât de preocupați de discuția pe care o aveau, încât parcă pierduseră legătura cu ceea ce se întâmpla în jurul lor. Alex se bucură de prezența lui Lawrence alături de ea când Vince o prezentă pe femeia agățată de brațul lui. Era misterioasa Gloria Allen, cea care-i telefonase de mai multe ori la Cascais, în ziua în care veniseră.

– Încântată să te cunosc, Alex, șopti frumoasa brunetă întinzându-i o mână subțire cu unghii roșii. Vince mi-a spus că ești o colaboratoare prețioasă! Vrei să mi-l prezinți și mie pe seducătorul tău însoțitor? Am încercat să vă atragem atenția ceva mai devreme, dar erați foarte ocupați!

Gelozia și disperarea se contopeau în inima lui Alex. Gloria Allen îi atrăsese atenția fără echivoc că era pentru Vince o simplă colaboratoare, în timp ce, cu ea, altfel stăteau lucrurile. Se părea că nu era hotărâtă să-i lase brațul pentru nimic în lume!

Era clar că Lawrence nu-și dădea seama ce se-ntâmpla. Îi invită pe noii lui prieteni într-un bar al cazinoului. Gloria se grăbi să accepte în numele tuturor, și Vince rămase mut,

mărginindu-se să-i arunce o privire ostilă blondului. Acesta povestea că, după trei zile de ghinion persistent, venirea lui Alex îi adusese noroc.

Tânăra femeie își dorea cu desperare ca Vince să ia situația în mână, cu fermitatea pe care i-o admirase de atâtea ori. Era de-ajuns să le spună Gloriei și lui Lawrence că avea de gând să ajungă din nou la Cascais împreună cu… noua lui colaboratoare, și să aducă vorba de plecarea matinală de a doua zi.

În adâncul sufletului, Alex mai păstra speranța că ultima lor seară împreună, care se desfășurase atât de prost până atunci, poate va mai fi salvată.

În timp ce mai evoluau o dată pe ringul de dans, Lawrence încercă s-o convingă să-și prelungească șederea în Portugalia.

– Nu fi neomenos, Reardon! exclamă el când se întoarse la masă. Tocmai am descoperit-o pe femeia cea mai încântătoare de pe lume, care-ți stă permanent la dispoziție. Nu poți să-i dai o săptămână de vacanță?

– Da, dragul meu, arată-i că ai inimă, interveni Gloria care, alintându-se ca o pisică, își mângâie obrazul de umărul lui Vince. Vezi bine că încântătoarea ta colaboratoare a găsit un prieten nu mai puțin fermecător. Ar fi o cruzime să-i despărți…

– E liberă să facă ce vrea, răspunse sec Vince.

Mai dădu peste cap un pahar cu scotch.

Alex nu dorea decât un singur lucru: să plece de acolo cât mai repede, să nu mai fie nevoită să vadă spectacolul lui Vince flirtând cu altă femeie. Seara era un dezastru, și știa că nu se va mai putea abține mult până să înceapă să plângă… Trebuia să se întoarcă la Cascais cu orice preț; ar fi dat orice să se trezească în singurătatea camerei ei.

– Eu lucrez, Lawrence, spuse hotărâtă, și șeful meu direct mă așteaptă la agenție, marți dimineață. Apreciază ceea ce fac mai mult decât pare s-o facă domnul Reardon.

Regretă imediat aceste cuvinte care-i trădau ranchiuna.

– Deci, te rog să fii amabil să-mi chemi un taxi, concluzionă femeia.

Îi adresă un zâmbet cât se poate de convingător.

– Nu mai am decât trei ore de somn la dispoziție, și sunt foarte obosită…

Lawrence se ridică.

– Pot să fac mai mult de atât! Pot să te conduc eu, dragă Alex…

– N-are rost, Blair, interveni Vince ridicându-se la rândul lui. Am venit cu Alex și plec cu ea.

– Dar, dragă Vince, cum rămâne cu mine? protestă Gloria.

– Sunt sigur că lui Lawrence o să-i facă plăcere să te conducă înapoi la hotel, răspunse Vince, cu un zâmbet ironic pe buze.

Nici Gloria, nici Lawrence nu părură încântați de această hotărâre bruscă, dar Vince nu-i întrebă ce părere aveau!

Până la urmă, rugăciunile lui Alex se îndepliniseră; Vince ducea lucrurile până la capăt. Câteva clipe mai târziu, se despărțiră de cei doi și mergeau spre ieșire.

Ultimele cuvinte ale Gloriei îi răsunau încă în timpane.

– Dragul meu, să nu uiți de întâlnirea noastră de la Los Angeles, săptămâna viitoare.

Portarul cazinoului le chemă un taxi. Vince se prăbuși pe bancheta din spate, mormăind ceva. Cantitatea de whisky pe care o băuse toată seara își făcea efectul. Tot drumul nu schimbară o vorbă.

După ce ajunseră la hotel, când fură în fața camerelor, Vince, într-o ultimă tresărire de amabilitate, deschise ușa lui Alex, chinuindu-se de mai multe ori să vâre cheia în broască.

– Sper că ai petrecut o seară plăcută, nu-i așa? întrebă el greoi.

Această întrebare neașteptată o dezorientă pe tânăra femeie. O cuprinse un acces de furie și abia reuși să nu izbucnească. Sarcasmul ăsta era culmea! Stricaseră întru totul ultima lor seară în Portugalia, și mai îndrăznea…! Dar se stăpâni. Vince crezuse probabil că va profita de ocazie ca să-i smulgă niște promisiuni, și purtarea lui rece și distantă era prevăzută să prevină orice tentativă de genul ăsta. Ei bine, avea să-l liniștească!

– Minunat, Vince! Libertatea oferă unele avantaje, e de la sine înțeles. Dar tu nu ești legat de nimeni, n-ai nici o legătură afectivă…

– Te înșeli, Alex, spuse bărbatul cu o voce schimbată.

– Ce vrei să spui?

Inima lui Alex începu să bată mai repede.

– Că se poate să nu fii căsătorit cu cineva, și totuși să te simți „legat“, cum spui tu.

Bărbatul oftă adânc și-și duse mâna la frunte.

– Mâine o să mă simt foarte rău, murmură el.

Apoi o salută cu o expresie solemnă și făcu stânga-mprejur.

Dac-ar fi plâns, femeia s-ar mai fi liniștit, dar depășise deja stadiul lacrimilor.

De ce nu-i spusese Vince că avea inima legată de altcineva? De ce considerase necesar s-o tortureze o seară întreagă ca s-o convingă că nu putea să aibă acces la afecțiunea lui?

Multe asemenea întrebări o frământară înainte să adoarmă. Abia adormise când auzi bătându-se la ușă. Se duse să deschidă, cu pași șovăitori.

Vince, îmbrăcat cu un halat de baie, venea să vadă dacă se trezise. Femeii i se făcu milă de el când îi văzu expresia jalnică. Ar fi vrut să-l sărute, să încerce să-l liniștească, dar amorul propriu o împiedică să facă așa ceva. Îi promise să-l întâlnească în sala de mese peste trei sferturi de oră.

Micul dejun se termină repede, și curând erau instalați în trenul pentru Lisabona. Vince avea o față de mahmur… Fiecare hop, fiecare zgomot îi smulgeau o grimasă de durere.

Alex se adânci în gânduri. Ce-avea să facă după ce se va întoarce? Putea să continue acum să lucreze la „Călătoriile prin toată lumea“? Cine știe… Dar ceea ce nu vroia să se întâmple, era să-l vadă pe Vince intrând în biroul ei de braț cu femeia pe care o alesese. În aceste condiții, fără îndoială că era mai bine s-o rupă cu agenția, și chiar să plece din Stokely, să pornească iar de la zero.

În avion, Vince scoase o mapă cu documente și începu să studieze niște dosare și notițele pe care le scrisese. Evita s-o privească pe Alex, care stătea lângă el. Femeia se gândea că formau un cuplu ciudat, palid, preocupat, tăcut.

Fură serviți din nou cu un mic dejun. Alex își adună tot curajul și-l întrebă ce avea să facă după ce va ajunge la New York. Temerile îi fură confirmate: avea să ia imediat un alt avion ca să ajungă la Los Angeles. Gloria Allen trebuia deci să fie femeia vieții lui.

După ce terminară de mâncat, Vince își înclină scaunul la maximum și adormi. Alex îl privea cu tandrețe. Trebui să se abțină să nu-l mângâie pe obraji, pe păr… Adormi și ea în cele din urmă.

Femeia se trezi mult mai târziu și văzu că alunecase în timp ce dormise; capul i se sprijinea acum pe umărul lui Vince. Se întoarse încet spre el, gândindu-se că n-o văzuse. În realitate, el nu mai dormea și o privea cu o expresie ironică pe care o cunoștea atât de bine și-i părea atât de rău. Îi zâmbi, tristă.

– Avem timp să bem un pahar înainte de masa de prânz, spuse bărbatul cu glas neutru, fără să zâmbească.

Alex se ridică imediat. Întoarcerea la realitate era crudă. O descurajase de la bun început. Femeia se ridică de pe scaun, sub pretextul că se duce să se pietene.

Când se întoarse, mai liniștită, o aștepta un pahar cu vin rece, și Vince, din nou cufundat în documentele lui, avea alături o bere. Începură să vorbească dar, foarte repede, conversația deveni strict profesională. Îi explică proiectele la care se gândea, ca să dea o amploare mai mare afacerii. Era amabil, ca un patron discutând despre afacerile proprii împreună cu o colaboratoare simpatică și eficientă.

De ce nu se purtase așa de la bun început? se întreba Alex, răspunzându-i de fiecare dată cu demnitate.

Dar răspunsul era implacabil același: „El a încercat. Tu ești cea care l-a antrenat spre relații mai intime. Ești singura vinovată pentru deprimarea ta de acum. Nu poți să dai vina pe nimeni altcineva!“

Mâncarea era savuroasă. Friptura de vită era așa cum îi plăcea, cu garnitura de legume frumos aranjată în farfurie, dar nu-i era foame deloc. Nu vroia, în primul rând, să-i arate lui Vince ce mult o rănea indiferența lui politicoasă.

După aceea, se uită la film, răsfoi câteva reviste, în timp ce Vince lucra fără să pară a se sinchisi de prezența ei, ușurat că nu trebuia să stea de vorbă cu ea.

Când avionul ajunse la New York, pe Alex o cuprinse dorința arzătoare de a-i spune cât de importante fuseseră pentru ea cele două săptămâni care se scurseseră…

Dar era prea emoționată, și nu putea să vorbească. Se grăbiră spre stația de taxiuri croindu-și greu drum prin mulțime.

Vince solicită șoferului să fie lăsat în fața unei clădiri în care se afla compania aeriană prin care trebuia să ajungă la Los Angeles. Când veni clipa despărțirii și Vince coborî din taxi, femeia crezu că i se frânge inima. Așadar, avea s-o părăsească fără să spună nimic, și o să se trezească singură cu suferința ei.

Deodată, bărbatul se întoarse spre ea. Ca un om bine crescut, nu putea să plece fără să-i spună câteva cuvinte de despărțire, gândi ea.

– Dacă într-o bună zi o să te saturi de libertate și o să-ți schimbi părerea despre această instituție discreditată, căsătoria… cererea pe care ți-am făcut-o acum șapte ani rămâne valabilă.

Cuvintele acestea fuseseră rostite încet, venind parcă din adâncul sufletului. Se apropie de ea și o mângâie pe față prin fereastra deschisă. Pe urmă, fără să adauge nimic, se pierdu repede în mulțimea trecătorilor.

Alex rămase o clipă înmărmurită, după care avu puterea să-i facă semn șoferului să plece mai departe.

Își pipăi obrazul, încercând să rețină cât mai mult blândețea acestei ultime mângâieri. Se adânci în locul ei pe scaun și închise ochii. Începea să se mai liniștească puțin. Lacrimi binefăcătoare începură să i se rostogolească încet pe obraji.

Capitolul 8

Alex duse la gură cana cu cafea, dar, cuprinsă brusc de greață, se grăbi s-o pună pe masă. Se ridică grăbită și se duse s-o verse în chiuvetă.

De câteva zile, nu mai putea suporta mirosul cafelei de dimineață, care de obicei îi plăcea atât de mult. Avea ceva la stomac, sau tensiunea din ultimele săptămâni îi zdruncinase sănătatea de fier?

Înainte de orice, trebuia să-și regăsească echilibrul, să nu se mai gândească tot timpul la Vince, la ciudata cerere în căsătorie pe care i-o făcuse în ultima clipă, când se despărțiseră în New York. Își amintise scena asta de sute de ori, ca să încerce să înțeleagă motivele care-l făcuseră pe Vince să formuleze o asemenea ofertă, după felul cum se purtase cu ea în ziua precedentă. Nu reușise să dezlege misterul.

De când se întorsese, cu o lună în urmă, Vince nu-i mai dăduse nici un semn de viață, nici direct, nici prin intermediul lui Brian Campbell. Alex se gândea tot timpul la întâlnirea de la Los Angeles…

Bucuros că o regăsise pe Gloria, poate că uitase deja de existența ei. Oare față de femeia asta se simțea „legat"? ca să folosească expresia lui.

Dar în condițiile astea, de ce o ceruse în căsătorie la New York? Revenea tot timpul la această întrebare.

Greața îi dispăru pe la ora zece, și la prânz avea o foame de lup, lucru care o liniști. Cu apetitul ăsta, însemna că nu era foarte bolnavă.

Se adânci în lucrul care o interesa cât se poate de mult. Pentru ea era o adevărată revelație să constate câtor locuitori dintr-un orășel ca Stokely le plăceau să călătorească. Trebuia să răspundă celor mai diverse întrebări, să studieze cererile cele mai neașteptate, și cu ocazia asta învăța să cunoască mai bine natura umană, prin contactele zilnice cu oameni cu gusturi foarte diferite.

În dimineața următoare, numai gândul să-și facă o cafea îi stârni repulsia. Încercă să bea ceai, dar experiența nu fu deloc convingătoare. Se privi în oglindă. Era trasă la față și extrem de palidă, ceea ce o puse pe gânduri. O certitudine începu să-i prindă contur în minte: era însărcinată! Cum de nu se gândise mai devreme? Convinsă că nu putea să facă un copil, nici nu se gândise la așa ceva.

Se întoarse în cameră, cu genunchii moi, profund tulburată, pradă unor sentimente contradictorii. Pe de o parte, era bucuroasă că purta în pântece copilul lui Vince, astfel încât nu-i mai păsă de grețuri, dar pe de altă parte, era desperată că trebuia să-i spună adevărul lui Vince care, iubind o altă femeie, s-ar fi căsătorit cu ea numai din obligație, pentru că era însărcinată.

Se așeză pe marginea patului și își luă capul în mâini. Ce trebuia să facă? Era imposibil să accepte un asemenea sacrificiu din partea unui bărbat căruia îi făcuse atâta rău acum șapte ani…

Pe de altă parte, să rămână la Stokely să-și crească singură copilul, era la fel de greu. Și-ar pune părinții într-o situație cât se poate de jenantă, dar ar fi oare o soluție în interesul copilului?

Când ajunse la birou cu o oarecare întârziere, palidă și abătută, colegii nu-i acordară atenție, ceea ce o făcu să se simtă mai bine. Erau toți adunați în jurul unui ziar desfăcut pe o masă, și păreau foarte interesați.

– Ce seducător e! Cât farmec! Ce zâmbet…! gângurea Jennie Barton, extaziată.

Ea o zări pe Alex.

-Bine-ai venit, Alex. Și când mă gândesc că ai petrecut două săptămâni cu el în Portugalia! Se poate spne că unii au noroc! Nu ți-a vorbit despre logodnă?

Alex avea uneori senzația că celelalte femei din birou se gândeau la condițiile în care se desfășurase stagiul din

Portugalia cu un amestec de resentiment, invidie și surprindere. Tonul de acum al lui Jennie era relevant.

În orice caz, impresia asta era pentru moment pe planul doi.

Se duse repede spre masă, foarte îngrijorată.

Fără să se oprească din vorbit, colegele se dădură puțin la o parte ca să-i facă loc. În mijlocul unei pagini era o fotografie mare cu Vince și Gloria Allen, luată în timpul unui cocteil. Se priveau în ochi, aparent indiferenți la ceea ce se întâmpla în jurul lor.

„ O fată din înalta societate și un magnat din industria turismului își anunță intenția de căsătorie“, scria dedesubtul fotografiei.

Alex simți ceva sfâșiindu-i-se în piept, genunchii înmuindu-se…

– Atenție, i se face rău!

Acestea fură ultimele cuvinte pe care le auzi înainte de a-și pierde cunoștința.

Când se trezi la viață, era întinsă pe jos, în mijlocul unui cerc de chipuri neliniștite, aplecate spre ea.

Încercă să zâmbească.

– Îmi pare rău că v-am dat emoții! N-ar fi trebuit să vin astăzi. Încă de la prima oră nu m-am simțit bine.

Aceste explicații fură urmate de exclamații de simpatie, urmate de îndemnuri la repaus. Jennie o conduse acasă cu mașina; mai târziu, Brian Campbell, absent în momentul când se întâmplase evenimentul, îi telefonă propunându-i s-o ajute. Alex spuse că se simțea mult mai bine și avea să fie la serviciu în dimineața următoare.

– Nu vreau să te văd toată săptămâna! Recapătă-ți puterile, și ne vedem luni!

Tonul era fără replică, și nu putu decât să accepte.

Repausul se dovedi binevenit. În felul ăsta, nu fu obligată să-și disimuleze grețurile cotidiene, putu să se trezească mai târziu, să facă plimbări lungi după-amiaza, să-și pună puțină ordine în gânduri… Încercă de asemenea să ia o hotărâre.

Era împărțită între datoria față de acest copil care avea nevoie de un tată, și dragostea pentru Vince, căruia risca să-i strice viața. El nu era responsabil pentru ce se-ntâmplase. Nu vrusese să aibă o aventură cu ea. În povestea asta, „nehotărâta“ Alex fusese cea care până la urmă își impusese voința!

Zilele trecură. Veni duminică seara, și era la fel de nedumerită…

Se gândea de asemenea cu teamă la ce avea s-o aștepte la birou a doua zi dimineață, și explicațiile pe care trebuia să le dea!

Soneria de la ușă îi întrerupse gândurile sumbre. Alex se duse să deschidă fără tragere de inimă. Toată săptămâna nu răspunsese la ușă, și nu se simțise apăsată de singurătate, ba chiar îi fusese mai bine așa.

– Courtney! exclamă gazda, năucită, văzându-și fostul soț la ușă. Ce cauți aici?

– Alex, aș vrea să-ți spun ceva. Îți promit că n-o să dureze mult.

Îl privi dezorientată. Tonul acesta rugător o descumpănea; Courtney avea de obicei o atitudine arogantă, de superioritate.

Îl pofti înăuntru.

– Ia loc. Ce vrei să-mi spui, Courtney?

Nou-venitul rămase în picioare. Văzându-i fruntea încruntată, Alex înțelese că era vorba despre ceva serios.

– E vorba de tata…

– Tatăl tău?

– Bănuiam că nu ești la curent.

Bărbatul era foarte impresionat, și mai dură un pic înainte de a continua:

– A avut o criză cardiacă, acum două zile. N-o să se mai poată ocupa de afaceri mult timp, chiar dacă…

– Courtney, îmi pare rău…

Simpatia lui Alex era sinceră, pentru că bătrânul domn Jameson fusese întotdeauna bun cu ea, și nu înceta să critice purtarea fiului său. De asemenea, se opusese divorțului, pentru că el considera legătura căsătoriei de nezdruncinat, și-i plăcea nora.

Întrebarea inevitabilă veni imediat.

– Cine o să-i ia locul?

Nu era ușor să găsești un înlocuitor pentru asemenea personaj. Era în fruntea mai multor intreprinderi locale, bineînțeles și a principalei bănci din Stokely. Le conducea cu competență și eficiență, cu prețul unei munci îndârjite. Courtney era singurul lui moștenitor, însă de mult timp

domnul Jameson nu-și ascundea dezamăgirea că trebuia să-l plaseze la un moment dat în fruntea afacerilor sale.

– Eu! răspunse Courtney, de data asta sigur pe el, fără să clipească sub privirea neîncrezătoare a femeii. Alex, știu ce crezi, și nu sunt supărat pe tine pentru asta. Până acum, n-am fost un fiu ascultător și un soț bun. Dar vreau să mă schimb, și sunt în stare de așa ceva; vreau să aibă încredere în mine. Da, așa vreau… Și trebuie să mă ajuți…

O implora să-l creadă, și desperarea pe care i-o citi în ochi o convinse de buna lui credință. Motivele lui Courtney erau de bună seamă dezinteresate. Încă din copilărie, avusese bani câți vroia, averea familiei era considerabilă, astfel încât boala, sau chiar moartea tatălui n-ar fi schimbat nimic în felul lui de viață. Altcineva ar fi condus afacerile, asta era tot!

Cu o voce gâtuită de emoție, îi mărturisi lui Alex că înțelesese în sfârșit greșelile pe care le făcuse, și-i părea foarte rău că-și decepționase atât de mult părinții și anturajul.

– Alex, vreau să-mi ispășesc greșelile înainte de a fi prea târziu. Dacă te întorci la mine, îți jur că o să ai de-a face cu alt om.

Într-adevăr, ceea ce-și dorea Courtney cu ardoare era ca Alex să redevină soția lui, ca să plece de la zero în toate domeniile.

Reacția instinctivă a lui Alex fu aceea de a refuza net. Nu-i vroia răul, dar rănile pe care i le pricinuise nu se

vindecaseră încă și nu puteau fi șterse prin această schimbare radicală și mărturisirea, oricât de sinceră, a greșelilor pe care le făcuse.

Și în primul rând, îl iubea pe Vince.

TotușI, Courtney, fără să-și dea seama, îi dădea posibilitatea să iasă din impasul în care se găsea acum. Dacă se mărita din nou, i-ar fi dat copilului un tată.

– O să mă gândesc, Courtney, îi promise. Acordă-mi un scurt răgaz.

Era clar că răspunsul acesta îl liniști. Se temuse de un refuz categoric, exprimat în cuvinte jignitoare.

– Alex, e greu să ștergi definitiv șapte ani de viață. Părinții tăi, la fel ca ai mei, vor fi fericiți să ne vadă din nou împreună.

E drept, trebuia să recunoască și ea. Părinții o sprijiniseră cât putuseră în perioada divorțului, dar, la fel ca părinții lui Courtney, credeau că legământul făcut la căsătorie era sfânt și ar fi fost încântați să înceapă din nou viața împreună cu fostul soț.

A doua zi, când plecă la birou, era hotărâtă să accepte propunerea lui Courtney. Se gândise mult, și avea impresia că așa era cel mai bine pentru toți… în afară de ea. Dar nu merita să fie fericită, și dacă își ratase viața, era singura vinovată.

Să-i spună lui Courtney că aștepta copilul altcuiva, sau să-l lase să creadă că era al lui? Ar fi fost atât de ocupat în lunile următoare încât n-ar fi remarcat evoluția sarcinii, și

ar fi fost ușor să-l facă să creadă că bebelușul se născuse prematur. Dar o asemenea minciună îi displăcea lui Alex. Avea să găsească un moment prielnic să-i spună adevărul.

Se înarmă cu curaj să-l înfrunte pe Brian Campbell, și să-i spună că se hotărâse să plece de la „Călătorii prin toată lumea“ ca să se căsătorească din nou cu fostul soț.

Reacția lui Brian fu instantanee și tranșantă.

– De ce, Alex? Perspectiva asta nu pare să te facă foarte fericită.

– Sunt obosită, dar sunt foarte fericită, te asigur.

Îl recompensă cu un zâmbet pe care-l vroia radios, dar care nu fu decât o grimasă.

– Brian, ceea ce mă preocupă este că te părăsesc atât de repede, după ce-ai cheltuit niște bani cu mine.

Bărbatul o privi gânditor. Oare la asta se gândea? Neputând să-i înfrunte privirea, ea întoarse capul.

– Nu asta-i problema, Alex. De ce atâta grabă? De ce nu aștepți puțin înainte să iei o asemenea hotărâre? Acordă-ți un timp să te mai gândești.

– Tu nu poți înțelege și eu nu pot să-ți explic… Te rog doar să mă crezi când îți spun că este singurul lucru de făcut…

Suferea că nu putea să răspundă sincer întrebărilor lui Brian, și nervozitatea nu făcu altceva decât să-i sporească senzația de greață.

– Întoarce-te acasă! Ești palidă. Cred că încă nu te-ai refăcut. O să mai vorbim despre asta mai târziu.

Alex ieși grăbită pe stradă și trase adânc aer în piept, dar indispoziția persistă toată dimineața. Se hotărî să profite de după-amiaza liberă și să se ducă la doctor. Lucrurile nu erau foarte clare… Dacă nu era însărcinată?

… „Ei bine, acum cel puțin sunt sigură“, își spuse când se întoarse acasă, puțin mai târziu. Medicul îi confirmase sarcina. Luă imediat hotărârea definitivă să se mărite cu fostul soț.

A doua zi dimineață era încă în pat, chinuită de obișnuita greață matinală, când cineva sună la ușă. Prima reacție fu să nu facă nici o mișcare, dar după a treia sonerie imperativă, se resemnă și se duse să deschidă.

– Da, răspunse bosumflată, întredeschizând ușa, fără să scoată lanțul de siguranță. Oh! Vince…

Era dezorientată nu numai pentru venirea neașteptată a lui Vince, ci și pentru felul cum arăta. Era neras, avea ochii încercănați. Stătea încovoiat, ca și cum să stea în picioare i-ar fi solicitat un efort imens.

Alex deschise larg ușa.

– Intră! Ce se-ntâmplă, Vince? Arăți rău de tot…

El o privi obosit.

– Nici tu nu arăți foarte bine. Ești bolnavă?

Alex evită să răspundă, punând și ea o întrebare.

– De ce-ai venit?

Fără să mai aștepte să fie invitat, nou-venitul se prăbuși pe divan.

– Am un pretext excelent. Am venit să te felicit. Scuză-mi ținuta neîngrijită, dar astă-noapte n-am dormit.

Femeia începu să tremure ca o frunză-n vânt. Trebui să stea jos.

– Să mă feliciți?

– Brian mi-a spus că vrei să-i mai dai o șansă lui Courtney… Alex, de ce? Îl iubești?

Parcă o privea în adâncul ființei. Nu putu să-i susțină privirea.

– Nu, mărturisi ea, mușcându-și buzele.

Apariția neașteptată a lui Vince o luase cu totul prin surprindere. De ce se deranjase? Nu avu timp să-l întrebe, pentru că începu să vorbească.

– Bineînțeles că nu-l iubești, Alex! Atunci? De ce? Poziția lui socială? Numele? Nu-i vorba de bani, acum am și eu destui…

Se întrerupse și oftă adânc. Rostirea cuvintelor dinainte parcă-l epuizase. Închise ochii.

– Pentru unii, experiența nu folosește la nimic, spuse el cu jumătate de glas. Și când te gândești că în ziua în care ai venit la agenție, aș fi putut foarte bine să nu fiu acolo!

Alex fu cuprinsă de amețeală. Gândurile i se învolburau în cap, apoi se ordonau singure foarte repede. Cealaltă voce bărbătească din biroul lui Brian, fusese a lui Vince! Telefonul în urma căruia Brian o „agățase“ fusese dat de Vince!

Dacă obținuse postul ăsta, era doar datorită lui!

– De ce-am făcut asta? murmură el.

Alex își ținu răsuflarea.

Bărbatul o privi în ochi.

– Răspunsul este clar: n-am încetat nici o clipă să mă gândesc la tine toți anii ăștia, Alex, cu toate că am încercat să te uit.

Aceste ultime cuvinte o făcură să-i apară în fața ochilor imaginea Gloriei Allen. Vru imediat să-l întrebe pe Vince dacă zvonurile referitoare la logodna lor erau întemeiate, dar nu îndrăzni să-l întrerupă.

– Veneam la Stokely cât mai rar posibil pentru că nu vroiam să risc să te întâlnesc, și totuși…

Izbucni într-un râs amar, neplăcut.

– … Ce glumă bună! Singurul motiv care m-a făcut să deschid o agenție în orașul ăsta, era ca să am o scuză să respir aerul pe care-l respirai tu!

În glasul lui era atâta suferință, încât Alex ardea de dorința de a-i sări în brațe ca să-l liniștească.

Dar avea să-i pună niște întrebări.

– Vince… începu cu glas șovăitor.

– N-am nevoie de mila ta.

Alex nu luă în seamă întreruperea și respiră adânc.

– … de ce n-ai venit să vorbești cu mine, în ziua aia, la agenție?

– N-am avut curajul s-o fac. Mă crezi? Da, am intrat în panică gândindu-mă că o să fiu în fața ta după atâția ani.

Zâmbi, stingherit.

– Cât despre Brian, săracul, se pierduse cu totul. Nu mai știa nici unde se află!

– Atunci, m-ai auzit când am vorbit cu el? întrebă Alex.

– Da. Și dincolo de aparența ta de siguranță, era o nuanță de teamă, de stânjeneală care m-a impresionat. Când am înțeles că Brian avea să te respingă, am pus imediat mâna pe telefon și i-am ordonat să-ți lase ceva speranțe.

Aparent, Vince își recăpătase calmul. Acum vorbea încet, ca și cum ar fi lăsat-o să-și revină complet.

– … N-aveam nici un post vacant, și ceea ce făceam crea un precedent. Într-adevăr, directorii de succursale se bucură de multă autonomie. Eu nu iau niciodată inițiativa de a crea locuri de muncă la ei, fără să-i consult în prealabil. Bineînțeles, tot așa nu trimitem debutanți la stagii în străinătate…

– Trebuie să fie puține cazuri în care un director de sucursală să-și dea osteneala el însuși cu formarea unei noi angajate… îl întrerupse Alex, întrebându-se cum putuse fi atât de naivă.

Acum înțelegea atitudinea colegilor.

– … dar tot nu înțeleg de ce ți-ai dat atâta osteneală și ai cheltuit atâția bani, câtă vreme…

– … aș fi putu să ies din biroul lui Brian Campbell, sau, admițând că n-aș fi îndrăznit, să-ți telefonez mai târziu acasă. Ascultă. O să-ți mărturisesc motivele mele greu de înțeles. Trebuie să recunosc că nu sunt prea lăudabile…

El șovăi o clipă.

– Am hotărât ca relațiile noastre să nu fie la fel ca prima oară. Am vrut să ocup o poziție mai avantajoasă în raport cu tine, aceea a patronului, aureolat de prestigiul reușitei…

– … orbind-o pe simpla angajată neexperimentată. Dar în orice caz, nu erai destul de întreprinzător, și eu sunt cea care, la urma-urmei, am jucat rolul josnicei seducătoare!

– Da, e adevărat. Când te-am văzut în holul hotelului Jorge, am revenit cu zece ani înainte. Mă îngrozea gândul că ai putea să te hotărăști să te întorci la Stokely, și că te-aș pierde din nou. Apoi, m-ai făcut să înțeleg clar că puneai libertatea atât de greu recucerită mai presus de orice. Atunci, m-am simțit prea laș să te seduc. Știam că, pe urmă, n-aș mai putea să mă lipsesc de tine… Și aveam dreptate.

– Și ultima seară la cazinou, unde te-ai arătat atât de rece, atât de ciudat… La fel și a doua zi, în avion…?

– Doar o reacție de apărare. Parcă erai o pasăre frumoasă, scăpată din colivie, gata să-și încerce aripile pe care le crezuse tăiate, să-și ia zborul… Singura mea speranță era că într-o zi, poate, ai fi tentată de o viață mai stabilă. Dar n-are rost să spun asta, îl ai pe Courtney…

Bărbatul se ridică și porni repede spre ușă.

– Vince, stai puțin, îl rugă femeia.

– Alex, trebuie să plec, spuse cu o voce gâtuită, nu mai pot…

– Propunerea pe care mi-ai făcut-o la aeroport. Ei bine… dacă mai este valabilă, accept.

Bărbatul se întoarse încet spre ea.

– Alex, nu vreau să-ți fie milă de mine, spuse privind-o fix.

– Nu-i vorba de milă, Vince. Când am înțeles că sunt îndrăgostită de tine, mi-am spus că n-o să ne căsătorim niciodată, pentru că nu eram în stare să fac copii. Pe urmă, am știut că nu sunt sterilă, dar n-am vrut să vorbesc cu tine despre asta; credeam că inima ta aparține unei alte femei și insiști să te căsătorești cu mine numai pentru că te simți obligat.

Vince o prinse de umeri și începu s-o zgâlțâie fără menajamente.

– Ce spuuui?

– Atenție, spuse ea cu blândețe așezându-și palmele pe pântece.

Urmărind cu ochii gestul acesta simplu, chipul i se îndulci și fu străbătut de o rază de lumină tandră.

– Aștepți un copil de la mine?

Apoi deodată, parcă se trezi dintr-un somn, și femeia îi văzu trăsăturile crispându-se, furia sclipindu-i în ochi.

– Aștepți un copil de la mine și te pregătești să te măriți cu fostul soț?

– Te rog să mă lași să-ți explic…

– Te ascult, spuse brutal privind-o cu ochi aprinși.

Se întoarseră în sufragerie și Alex îi povesti în detaliu cum se desfășurase vizita lui Courtney.

– Îmi place că vrea să se schimbe, dar nu pentru asta m-am hotărât să mă mărit din nou cu el. În Portugalia mi-ai spus că ești legat intim de cineva… Ți-am văzut

fotografia în ziar împreună cu Gloria Allen, și ceea ce scria dedesubt era foarte clar. Cum nu mi-ai mai dat nici un semn de viață, m-am gândit…

Trăsăturile lui Vince se înăspriră.

– Aveai de gând să-i spui lui Jameson că este copilul meu, sau vroiai să-l faci să creadă că este al lui?

– Nu mai știu.

Se simțea ca o criminală care făcuse o mărturisire ce putea s-o coste viața. Nu mai putu să înfrunte privirea ostilă a lui Vince. Își ascunse fața în palme și lacrimi amare începură să-i curgă printre degete.

– Îmi pare rău, Vince. N-am vrut să te rănesc, de data asta. Crede-mă…

Bărbatul scoase o înjurătură care o făcu să tresară.

– Pentru mine, un singur lucru e sigur. Nimeni n-o să fie tatăl copilului meu. Alex, cu mine trebuie să te măriți, nu cu el!

Aceleași cuvinte, dacă ar fi fost rostite pe un alt ton, ar fi făcut-o fericită.

În loc de asta, parcă auzise sfârșitul speranțelor sale. Un abis de nepătruns se deshisese între ea și bărbatul pe care-l iubea.

Furia lui Vince se potolise, însă îl rănise adânc. Și astăzi, nu mai avea nici măcar scuza tinereții.

Capitolul 9

– Vince, pleci?

Alex găsise o fărâmă de glas să-l cheme, văzându-l ducându-se spre ușă.

„Să rămână, oh! să rămână, și am să-l conving că într-adevăr îl iubesc!“ își spunea în sinea ei.

– Jos mă așteaptă un taxi. Am rămas peste noapte într-un motel, răspunse Vince fără să se întoarcă.

– Ai putea rămâne aici, propuse imediat femeia.

El se opri. Alex îi aștepta reacția cu oarecare teamă.

– Sunt mort de oboseală. Aceste ultime douăzeci și patru de ore, de când Brian mi-a spus… au fost un coșmar. O să trec pe aici mai târziu, după ce o să dorm câteva ceasuri.

Glasul lui monoton era al unui om care-și pierduse orice speranță.

„ Nici măcar n-a întors capul spre mine, constată femeia privindu-l plecând. Nu poate să mă mai vadă."

Alex oftă prelung. Ce încurcătură groaznică! Și totul numai din cauza ei… Încercă atunci să retrăiască detaliile scenei care abia se desfășurase. Cuvintele lui Vince îi reveniră în minte. Spusese că niciodată nu putuse s-o uite, cu toate eforturile pe care le făcuse.

– Mă iubește, mă mai iubește! exclamă femeia. Sunt sigură că o să pot repara răul pe care i l-am făcut. Și n-a confirmat logodna cu Gloria Allen. Nu, nu este pierdută orice speranță…

Alex se agăță de gândul ăsta, și perspectiva de a-l mai vedea în aceeași zi, după ce se va odihni câteva ore, o mai liniști.

Nu-i mai era greață, astfel că se duse în bucătărie să-și pregătească micul dejun. Își pregăti câteva tartine cu unt și dulceață pe care le savură și bău o cană mare cu lapte cald, pentru „ăla mic". Gândindu-se la copilul lui Vince, sigură că era băiat, ochii i se umplură de lacrimi.

După aceea, se apucă să facă menajul prin casă, și începu cu bucătăria. Se surprinse chiar fredonând. Nu putea să se lase învinsă, să fie descurajată, cât timp avea să se mărite cu Vince și copilul lor va avea un cămin normal. Deretică deci prin tot apartamentul, pe de o parte ca să-și consume energia pe care și-o recăpătase, dar mai ales pentru că spera că Vince o să se răzgândească, o să plece de la motel și să vină să stea la ea.

Mulțumită de rezultatul curățeniei pe care o făcuse, își oferi drept recompensă o baie parfumată în care zăbovi cu încântare o jumătate de oră. Se hotărî de asemenea să aibă grijă de chipul său… Avea să-l impresioneze pe Vince! Dimineață, când venise la ea, poate o văzuse ca pe o vrăjitoare, cu părul în dezordine, trasă la față, cu cearcăne la ochi…

Când termină machiajul, se privi în oglindă și zâmbi încântată. Parcă niciodată nu fusese atât de frumoasă!

Compleul de jerseu albastru-închis îi punea în valoare silueta suplă și ar fi fost foarte potrivit dacă se gândeau să meargă undeva la restaurant. Totuși, scoase niște carne de friptură din congelator, pentru cazul în care Vince prefera să rămână acasă. Era deci pregătită pentru orice eventualitate. Cel puțin, așa credea…

Când sună telefonul, puțin după șapte seara, se grăbi să răspundă. Tocmai începea să-și facă griji și să se întrebe dacă nu cumva, din întâmplare, Vince uitase să ceară să fie trezit… Pentru că nu știa nici numele nici adresa motelului său!…

– Alo, se grăbi să răspundă, fiind sigură că era vorba despre el.

– Alo, bună Alex. Pot să vin la tine? Am nevoie să stăm de vorbă.

Era glasul lui Courtney, obosit și neliniștit. Din cauza venirii lui Vince și a treburilor pe care le făcuse toată ziua, uitase de el! De bună seamă, vroia să afle răspunsul la întrebarea pe care i-o pusese cu o zi înainte.

– Nu, Courtney, nu poți să vii la mine astă-seară…

Femeia se hotărî să nu mai tergiverseze.

– … de altfel, sunt îndrăgostită de altcineva și o să mă mărit cu el.

– Dumnezeule, de ce nu mi-ai spus mai devreme!

Începu să înjure, s-o acuze, s-o insulte… Redevenea bărbatul violent și grosolan pe care-l cunoscuse atât de bine. Numai că, de data asta, avea scuze! Îi înțelegea reacția.

Dar, foarte repede, Alex nu-l mai ascultă. Trebuia să sune Vince…

– Courtney, aștept un telefon important și nu pot să mai vorbesc cu tine.

Spunând asta, închise telefonul.

Telefonul sună după câteva clipe și spre marea ei ușurare, nu mai era din nou Courtney, ci Vince, care o anunța că venea. După exact cincisprezece minute, era acolo. Ducându-se să deschidă, Alex se întreba dacă mai era așa de supărat.

De îndată ce-l văzu, neliniștea vagă se transformă într-o presimțire sumbră. Era mai odihnit, dar avea în privire o sclipire neînduplecată, neliniștitoare.

Alex se strădui să zâmbească și îl precedă în sufragerie.

– Ce vrei să bei? întrebă gazda pe un ton firesc, hotărâtă să nu-și trădeze tulburarea.

– Un scotch cu gheață, te rog.

Zâmbetul lui Alex îngheță când își aduse aminte memorabila seară de la cazinoul din Estoril, unde musafirul ei de astă-seară golise atâtea pahare cu whisky.

Se duse la bufetul unde ținea aperitivele. În clipa în care scotea sticla, zgomotul soneriei o făcu să tresară. Nu aștepta pe nimeni.

– Cine e? întrebă Vince.

– N-am idee.

– Mă duc eu să văd.

În clipa aceea, Alex știu. Era…

– Vreau s-o văd pe Alex!

Într-adevăr, era Courtney, și aroganța lui nu putea decât să stârnească furia lui Vince, mai ales în împrejurările de acum.

– Îmi pare rău, Alex are treabă, spuse Vince cu o voce tăioasă.

– Tu cine ești? reluă Courtney cu superioritate. Vrei să mă lași să trec? Am venit să-mi văd soția.

– Alex nu mai e soția ta, și în curând o să fie a mea. Te-aș ruga să n-o deranjezi.

Tonul lui Vince era tăios ca o lamă de cuțit. Trânti ușa în nasul intrusului.

Se întrebase dacă Vince era în continuare „foarte nemulțumit“! Își ieșise din fire și era clar că nu era dispus s-o ierte.

Când se întoarse în cameră, ea îi întinse paharul cu o mână tremurătoare și, în fața furiei din privirea lui, încercă să se apere.

– Mi-a telefonat mai devreme, și i-am spus să nu vină, pentru că nu mai avem ce discuta. Bănuiesc că a crezut că mai poate să mă convingă.

Vince nu făcu nici un comentariu. Expresia lui refractară n-o încurajă să continue subiectul ăsta, de altfel nici un altul.

După un timp, ieșiră să cineze. Alex propusese să se ocupe ea de mâncare, dar Vince refuzase pe un ton atât de categoric încât nu insistă.

Bărbatul comandă o sticlă cu vin. Alex, după primul pahar, se scuză că nu mai poate să bea.

– Cred că nu-i bine pentru bebeluș, murmură puțin stânjenită. Bănuiesc că e vorba de un băiat, nu se putu abține să nu completeze încet.

Preț de o clipă, o licărire de emoție îmblânzi chipul lui Vince, dar nici de data asta nu făcu nici un comentariu.

Nu scoase o vorbă tot timpul mesei, cufundat în gândurile lui. Când veni cafeaua, rupse în sfârșit tăcerea și abordă problema căsătoriei.

– N-avem prea mult timp în față, trebuie deci să simplificăm pregătirile…

– De data asta n-o să am nevoie de atâta pompă ca atunci…

Se opri prea târziu. Chipul lui Vince se înăspri din nou. După o tăcere apăsătoare de câteva minute, femeia își luă inima-n dinți și întrebă pe un ton aparent firesc.

– Unde vom sta?

– De ce nu la Stokely? După cum știi, mă deplasez foarte mult. Pentru tine, ar fi mai bine să ai aproape familia și prietenii.

Femeia își simți inima grea, ca de plumb! Situația lui Vince i-ar fi permis să reducă numărul deplasărilor de afaceri, dac-ar fi vrut. Odată însurat, ar fi putut fără probleme să încredințeze o parte din reponsabilități colaboratorilor mai apropiați și mai bine pregătiți. Dar era clar că Vince vroia să găsească pretexte să lipsească de acasă cât mai mult timp.

Se dusese tot optimismul pe care-l simțise Alex toată după-amiaza… Se întrebă dacă Vince vroia o căsnicie adevărată, sau o simplă fațadă respectabilă. Nu îndrăzni să pună direct întrebarea, temându-se că va primi un răspuns pe care n-ar putea să-l suporte.

– Deci, dacă ești de acord, problema este rezolvată. Cât de curând vom începe să vizităm casele care sunt de vânzare în Stokely.

În mașină, întorcându-se acasă, Alex se hotărî să-i mai propună o dată să locuiască împreună în apartamentul ei în perioada până la căsătorie. Risca să primească un refuz brutal, însă trebuia neapărat să încerce să umple prăpastia care-i despărțea. Toată seara, își dorise cu ardoare s-o ia în

brațe. Acum, în întunericul din mașină, își amintea de îmbrățișările minunate și încă fremăta aducându-și aminte de buzele lui, de mâinile care o mângâiau tandru, voluptuos. Ah, dac-ar putea să lase la o parte orgoliul, resentimentele, și trupurile lor ar putea să se contopească din nou…

Când ajunseră în fața casei, Vince îi luă cheile în mână, deschise ușa și se dădu la o parte să-i facă loc să intre.

– Nu vii și tu? îl întrebă cu inima bătând mai repede.

– Nu, mă întorc la motel.

În întuneric, i se părea atât de inaccesibil, încât fu gata să renunțe, dar perspectiva de a se trezi din nou singură în apartamentului ei, în timp ce Vince dormea în altă parte, o stimulă. Își adună tot curajul, și apropiindu-se de el, îi puse mâinile pe umerii puternici.

– Vince, spuse cu o voce blândă dar sigură, te iubesc. Te rog, rămâi.

O tăcere urmă acestei chemări. Își simți însoțitorul încordându-se.

– Alex, mă întreb ceva, spuse cu glas aspru… Da, mă întreb…

Nervii lui Alex erau întinși la maximum.

– … Te-ai fi culcat cu fostul tău soț?

Femeia mai întâi privi fără să înțeleagă chipul disprețuitor, apoi parcă totul se prăbuși în ea. Întoarse capul în toate părțile, cuprinsă de o disperare inexprimabilă. În realitate, când se gândise să se mărite din

nou cu fostul soț, nu se gândise nici o clipă la actul sexual, dar Vince bineînțeles n-ar fi crezut-o dacă i-ar fi spus așa ceva.

– Știu răspunsul la întrebarea asta. Tăcerea ta spune tot! Și vrei să mă faci să cred că mă iubești?

Izbucni într-un hohot de râs sardonic ce străpunse inima lui Alex. Femeia începu să geamă încet, ca un animal rănit, dar el n-o mai auzea, pentru că deja cobora în fugă scara.

Rămase pe loc mult timp, fără să facă nici o mișcare, apoi își adună toate puterile și se duse să închidă ușa. Se simțea moale ca o păpușă de cârpă. Mintea și trupul îi erau amorțite. Se prăbuși într-un fotoliu, fără să mai vadă și să audă, nemaipăsându-i de nimic.

Dormi un somn greu, agitat, și se trezi cu un sentiment neclar că ceva nu mergea… Apoi își aduse aminte ce se întâmplase și desperarea o copleși din nou. Asta nu făcea altceva decât să-i sporească greața de dimineață, și nu avu curajul să se scoale.

Se răsucea în pat, vrednică de milă, când auzi soneria. De data asta, orice s-ar întâmpla, n-o să se ducă să deschidă.

– Pleacă de aici, oricine ai fi, și lasă-mă-n pace! reuși să mormăie.

Cu siguranță, era Vince. Nu putea să dea ochii cu el la ora aia. O să-l vadă mai târziu, când o să se simtă mai bine.

Persoana de la ușă renunță curând să mai sune.

Alex își înfundă capul în pernă și, cu cearșaful ridicat până peste cap ca să se izoleze complet de lume, căzu într-o stare de apatie.

Nu auzi zgomotul cheii răsucindu-se în ușă, nu-și dădu seama că cineva intra în apartament, nu sesiză pe cineva străin în cameră…

Luă contact brutal cu realitatea în clipa în care Vince trase cearșaful care-i acoperea fața.

De ce părea atât de neliniștit? Cum intrase?

El îi citi gândurile.

– Am cerut cheia portarului.

Știind că trebuia să arate cât se poate de rău, Alex se întoarse cu fața la perete.

– Cât e ceasul? întrebă ca să spună ceva.

– Nouă și jumătate. De ce n-ai răspuns când am sunat? Erai prea bolnavă ca să te ridici din pat?

Bărbatul era în același timp neliniștit și iritat.

– Chiar îmi pare rău, dar dimineața nu mă simt bine deloc și nu vreau să văd pe nimeni.

Începea încă o dată să-și ceară scuze, de parcă ar fi greșit cu ceva.

– Nu iei nici un medicament?

– Am fost la medic și mi-a dat o rețetă, dar încă n-am ajuns la farmacie să iau medicamentele.

– Unde-i rețeta?

– În geantă, acolo, pe scaun.

Îl privi făcând cei câțiva pași până la scaun. Costumul comod, maro la culoare, îi scotea în evidență tenul mat. I-ar fi plăcut să-i ciufulească părul des.

„E frumos“, își spuse ea simplu.

– Mă întorc imediat. Să nu te dai jos din pat până nu vin înapoi!

De îndată ce plecă, femeia se grăbi să ajungă în baie, să se spele pe față și să se pieptene.

Prezența lui Vince o mai liniștise. Forța care radia din el îi calma neliniștea și o făcea să spere că totul se va aranja până la urmă. O să-i probeze că-l iubea și cu timpul va avea încredere în ea. Până atunci, chiar dacă refuza să stea cu ea, era oricum un preludiu de intimitate… conjugală.

Moralul lui Alex se refăcu, și fremătă de bucurie când auzi cheia în broască.

– Ce repede te-ai întors! exclamă bucuroasă.

Vince intră în cameră cu o cutie cu medicamente într-o mână și un pahar cu apă în cealaltă. Nu fu deloc surprins s-o vadă că nu ținuse seama de sfaturile lui ca să se facă frumoasă. Nici măcar nu se uită la chipul lui Alex, care-și recăpătase culorile și grația.

– Ia o pastilă. Mă întorc peste câteva ore ca să văd dacă ți-e foame. După-amiază, o să ne ocupăm de formalitățile pe care trebuie să le facem pentru căsătotie. Nu uita să le spui părinților tăi, spuse el.

Dădu să iasă din cameră fără să-i spună la revedere.

Alex, decepționată și furioasă, îl strigă:

– Unde te duci?

Se înroși văzându-l pe Vince întorcându-se, cu sprâncenele ridicate și un zâmbet sarcastic pe buze.

– Pardon, murmură ea. Nu vroiam să-ți cer socoteală.

Neluând în seamă scuzele, se opri în fața ei și o măsură cu privirea din cap până în picioare.

– Trec pe la birou, unde trebuie să-l văd pe Brian. O să profit ca să dau niște telefoane, și să simplific lucrurile până la ceremonie.

Femeia îl privi plecând. N-ar fi putut să-i spună mai clar că odată căsătoriți, viața lui avea să-și reia cursul de dinainte: avea să călătorească cea mai mare parte a timpului.

În zilele următoare, Alex beneficie de prezența constantă a lui Vince, care se purtă întotdeauna ireproșabil și nu mai făcu aluzie la trădarea de care se făcea vinovată când se gândise să se mărite din nou cu Courtney. Dar el nu abandonă nici o clipă răceala și indiferența.

*

* *

Numai părinții lui Alex asistară la căsătorie. După ceremonie, se duseră să dejuneze la restaurantul cel mai reputat din Stokely, din vecinătatea motelului luxos unde Vince trăgea când era în oraș. În timpul mesei, mireasa află că soțul n-avea de gând să stea în apartamentul ei înainte de a cumpăra o casă.

Mama lui Alex le propuse, surprinsă, să închirieze un apartament mai mare, unde Vince ar fi putut lucra în liniște.

– N-are rost, interveni Vince. Sunt destule case de vânzare. Sunt sigur că vom găsi repede una, fără prea multă bătaie de cap.

Alex își ascunse cu greu decepția. Ar fi trebuit să se gândească și la varianta că lui Vince i-ar fi greu să locuiască în apartamentul ei, chiar dacă era vorba de o perioadă limitată.

La restaurant, Alex făcu mari eforturi să pară o mireasă radioasă ca să-și liniștească părinții, însă avea inima atât de grea, încât comedia sa nu fu prea convingătoare…

În zilele următoare, Vince își petrecu tot timpul vizitând mai multe case, împreună cu Alex. Aceasta știa foarte bine de ce soțul cheltuia atâta energie: imediat după ce se vor muta în noua casă, o să plece din nou în călătorii. Cât despre ea, chiar dacă actualele condiții de viață erau departe de a fi mulțumitoare, dacă visa la un cămin al lor… toți trei, gândul de a fi tot timpul despărțită de Vince era atât de greu de suportat, încât încercă prin toate mijloacele să întârzie cumpărarea. Găsea defecte tuturor caselor pe care le propuneau agenții imobiliari.

Situația asta ar fi putut să se eternizeze, dacă într-o seară n-ar fi trecut prin cel mai vechi cartier rezidențial din Stokely…

Alex făcu ochii mari în fața unei locuințe cu două etaje, din piatră cioplită, situată undeva mai retrasă de la stradă, într-un cadru de verdeață cât se poate de frumos. Un panou „De vânzare", era agățat la intrare.

– Casa Penningtonilor e liberă! Am fost invitată aici o dată, când eram mică și n-am putut s-o uit niciodată. M-a cucerit din prima clipă…

Vince o întrerupse cu un glas puțin nerăbdător.

– Bine, venim s-o vedem mâine dimineață.

– Îți dai seama ce preț trebuie să aibă o asemenea proprietate?

Prin ochii lui Vince trecu un fulger de mânie.

– Bineînțeles că-mi dau seama! Pot să cumpăr orice aici, la Stokely. Din câte știu, nu am stabilit o limită de preț!

Se liniști imediat

– E drept, n-a venit niciodată vorba despre preț. N-ar trebui să mă aprind așa… Scuză-mă, Alex, am fost nedrept.

Tânăra femeie îi fu recunoscătoare pentru onestitate.

A doua zi, vizitară casa de la un capăt la altul. Alex o găsi încă și mai frumoasă de cum își aducea aminte. Camerele erau spațioase și înăuntru era un amestec de demnitate și finețe pe care poate nu-l apreciase la adevărata valoare, când avusese optsprezece ani. Se vedea deja în curs de amenajare, de mobilare.

Exista o singură umbră în tabloul acesta: ce singură s-ar simți într-o asemenea casă în timpul lungilor absențe ale lui Vince!

Capitolul 10

– Nu-mi vine să cred! Chiar suntem acasă! exclamă Alex două zile mai târziu, când când Vince opri mașina în fața casei „lor“.

Într-adevăr, afacerea era încheiată, chiar dacă nu fuseseră încă rezolvate toate formalitățile, și foștii proprietari le dăduseră voie să facă tot ce vroiau ca să se instaleze.

Alex propusese timid să aducă numai câteva lucruri pentru început, însă Vince respinsese categoric ideea.

– Îți pun la dispoziție niște bani pentru mutarea în casa asta. Dacă nu sunt destui, nu șovăi să-mi mai ceri.

Rosti o cifră care o uimi pe Alex. Mai întâi, se întrebase dacă Vince își dădea seama de cheltuielile care trebuia făcute pentru cumpărarea mobilierului, covoarelor și diverselor accesorii potrivite pentru o casă atât de veche, atât de mare și atât de frumoasă. Ei bine, știa la ce putea să se aștepte!

Alte lucruri o frământau pe Alex, dar nu știa cum să le abordeze…

Era la primul etaj împreună cu Vince, și făceau inventarul reparațiilor și modificărilor necesare, când se hotărî „să se arunce în apă".

– Cred că asta-i camera cea mai plăcută, spuse ea când deschise ușa unei camere mari inundate de lumina soarelui.

– Atunci, ia-o tu. Eu o iau pe cealaltă, spuse bărbatul pe un ton absolut neutru.

Auzindu-i răspunsul, Alex trebui să se rezeme de tocul ușii. Vince se părea că n-avea de gând să împartă camera cu ea… De altfel, ar fi trebuit să se aștepte la asta. Nu făcea nici un pas alături de calea pe care și-o trasase.

– Sper să fii de acord să facem măcar o baie comună.

Vince nu luă în seamă această remarcă sarcastică. Se duse spre baia despre care era vorba, ca s-o examineze.

– Ar intra în ea un întreg apartament modern! Ai de gând să schimbi instalația?

– Nici nu mă gândesc la așa ceva! exclamă Alex, îngrozită. E atât de somptuoasă! Ar trebui doar verificată. Privește ce pardoseală frumoasă! Dacă am găsi câteva plăci ca să le înlocuim pe cele care s-au șters, ar fi minunat…

Noua locatară radia de entuziasm. Continua să-și expună ideile pentru decorarea interioară, și uită pentru un timp problema camerelor separate.

Îl văzu pe Vince că o urmărea atent și era interesat de propunerile ei. Femeia fu surprinsă să nu primească răspuns la o întrebare precisă. Doar o ascultase?

– Am deplină încredere în gustul tău, spuse bărbatul, amabil, când interlocutoarea repetă întrebarea.

Se plimbară încet prin toată casa. Alex lua notițe, ca să nu uite nici un amănunt important.

A doua întrebare pe care Alex nu îndrăznea s-o pună era aceea a mobilelor și bibelourilor, veselei și argintăriei, din timpul căsniciei anterioare, care-i umpleau apartamentul. Se temea să vorbească cu Vince, de teamă să nu-l înfurie. Și avea dreptate!

– Tu ce crezi, când o să ne putem muta? întrebă Vince în momentul în care ieșeau din casă.

Alex se gândi câteva clipe.

– O să ne putem muta de îndată ce lucrările vor fi practic terminate și vor mai rămâne de făcut numai niște retușuri. Aș lua mobilele din apartamentul meu…

Îl văzu pe Vince schimbându-se la față, încordându-se și aruncându-i o privire disprețuitoare.

– În casa mea, nu vreau absolut nimic din ce i-a aparținut lui Courtney Jameson! Nimic, auzi! Nici măcar un ac! Poți să vinzi totul, să le faci cadou cuiva, să arunci totul la gunoi! Nu-mi pasă ce faci cu lucrurile astea, însă eu nu le vreau!

Țipa, scos din fire. Își strângea pumnii, era cât se poate de încordat pentru efortul pe care-l făcea să-și stăpânească furia care clocotea în el, gata să se dezlănțuie și mai mult.

Cum de câteva zile păruse mai liniștit, Alex credea că furia i se domolise. În realitate, asta era o aparență, și izbucnirea putea să se producă în orice clipă.

O oră mai târziu, dejunau împreună, și lui Alex nu-i venea să creadă că bărbatul liniștit așezat în fața ei era cel pe care-l văzuse tremurând de furie nu cu mult timp în urmă. Discutară despre lucruri fără nici o importanță. Totuși, în timpul unei fraze, femeia avu intuiția că Vince avea să plece din nou în voiaj, cât de curând!

– După-amiază, iau avionul spre New York.

– Astăzi după-amiază? Dar n-ai spus că…

– Puțin mai devreme, am aflat de o reuniune importantă la care trebuie să particip personal.

Nu mai era nimic de spus, hotărârea era irevocabilă. Trebuia oare să plece chiar atât de urgent? N-avea de unde să știe. Alex avu presimțirea că avea să lipsească mult timp…

Se însurase cu ea, îi cumpărase una dintre cele mai frumoase case din regiune, îi acorda fonduri practic nelimitate ca s-o amenajeze pe gustul ei, dar refuza să-i dea ceea ce își dorea cel mai mult: dragostea, prezența, încrederea lui.

Tot ce putea să facă în absența lui era să-i pregătească un cămin cât mai plăcut, unde să trăiască liniștit, sperând că într-o bună zi o să accepte să-l împartă cu ea și copilul lor.

Îl conduse cu mașina până la aeroportul de la Atlanta și-l însoți în sala de așteptare. Nu mult după aceea, pasagerii fură chemați la zbor. Vince se ridică imediat.

– La revedere, Alex. O să-ți dau telefon, să mai stăm de vorbă.

Femeia avu impresia că i se strânge inima. Avea s-o părăsească doar cu aceste cuvinte banale? O considera o străină? Totuși, era soția lui și avea în pântece copilul lor.

Nu, nu putea să se despartă de el așa, fără nici un gest de tandrețe. Nu putu să se stăpânească:

– Nu mă săruți înainte de a pleca? îl întrebă cu un amestec de sfidare și rugăminte în glas.

Bărbatul se aplecă și o sărută repede pe buze. Ochii lui Alex deveniră rugători. În momentul în care se depărtă, ea îl reținu. Buzele întredeschise ale femeii îl implorau s-o sărute pătimaș. Îi cuprinsese gâtul cu mâinile, dar el le ținea pe ale lui pe lângă corp, ca și cum ar fi fost legat cu o sfoară invizibilă. Deodată, îl simți fremătând; părea să se împotrivească unui impuls violent, căruia îi era obligat să cedeze. Într-adevăr, după o fracțiune de secundă, o îmbrățișă și o sărută pătimaș.

„Toți pasagerii zborului pentru New York“… repetară difuzoarele.

Alex nu auzi nimic… era atât de departe de aeroportul din Atlanta, însă Vince tresări violent. Se smulse brusc din îmbrățișarea lui Alex, scoțând o înjurătură, și o împinse atât de brutal, încât femeia fu cât pe ce să cadă. Plecă imediat, fără un cuvânt de bun-rămas.

Alex se așeză pe un fotoliu. Crezu că n-o să se simtă bine în mijlocul mulțimii indiferente.

Curând totuși, inima ei își recăpătă ritmul normal, îi reveniră puterile, dar simți în același timp și un sentiment crud de singurătate. Vince o dorea la fel de mult cum îl dorea și ea, scena care se desfășurase o dovedea din plin. Însă el prefera să fugă decât să recunoască. În primul rând, se temea ca ea să nu dărâme zidul acesta impenetrabil pe care el ridicase anevoie între ei…

Alex nu se felicită în mod special pentru că fusese perspicace; să cunoască motivele atitudinii lui Vince era o slabă consolare.

*

* *

Vince își respectă promisiunea. Telefonă de multe ori să se intereseze în primul rând de sănătatea viitoarei mame, care era excelentă, și de asemenea să afle realizările în amenajarea casei.

Alex devenise o adevărată decoratoare, și hotărâse ca totul să fie perfect! După două luni, consideră că era gata. Bineînțeles, în anii care urmau avea să caute pe la consignații mobilele, tablourile, tapiseriile din visurile ei, dar deja rezultatul obținut era spectaculos.

„Acum, Vince să se întoarcă repede! Când o să vadă căminul care-l așteaptă, n-o să mai vrea să plece niciodată!“

În seara întoarcerii lui, oricum, nu mai era așa de sigură pe ea, și îndoielile începeau s-o chinuiască…

Când auzi mașina oprindu-se în fața casei, se repezi să-l întâmpine. Avea de gând să-i sară în brațe și să-i ofere un sărut care să nu lase nici o îndoială în privința bucuriei cu care-l revedea după atâta timp.

Când Vince ieși din mașină, ținând servieta într-o mână și valiza în cealaltă, trecu prin fața ei salutând-o politicos, dar fără să se oprească.

Crunt rănită, Alex îl urmă înăuntru fără un cuvânt. Imediat îi citi pe față admirația.

– Abia aștept să văd totul, spuse el cu convingere, după această primă impresie!

Aprecierea măgulitoare o unse la inimă pe Alex.

„Dar de ce nu se uită la mine?“ se întrebă ea.

– Stai să vezi camera ta! declară cu mândrie decoratoarea.

Cu toate că vederea camerei nu-l făcu să-și exteriorizeze admirația, Alex știu imediat că fusese cucerit. Încăperea asta trebuia să contrasteze frapant cu camerele de hotel atât de lipsite de personalitate cu care se obișnuise de atâția ani. Vroise să creeze o amosferă liniștitoare și rafinată în același timp. Și reușise perfect. Nu uitase nici un amănunt.

Încurajată de acest succes, nu-i fu deloc greu să vorbească firesc, cu toate că el rămânea tăcut.

– Pari obosit. Nu vrei să faci un duș și să te schimbi pentru cină? O să ai timp să vezi și restul casei. Sper că n-o să pleci imediat, nu?

– Da, mi-ar prinde foarte bine un duș, spuse el, neluând în seamă ultimele cuvinte ale lui Alex.

Își scoase haina pe care o agăță de „valetul mut“ din epoca victoriană pe care Alex, în căutările ei, îl găsise într-o zi la o consignație. Rămase în spatele lui Vince și-l privi desfăcându-și cravata și începând să-și descheie nasturii de la cămașă. În stadiul ăsta, el se opri și păru că abia acum își dădea seama de prezența lui Alex. Chipul i se întunecă.

Femeia fu tentată să fugă, ca o lașă. În clipa aceea, își aduse aminte de sărutul pasionat din ziua plecării, la aeroport, și se hotărî să rămână.

– Te deranjează dacă stăm puțin de vorbă? întrebă ea pe un ton ispititor.

Atmosfera se tensionă. Vince nu răspunse imediat, însă chipul i se crispase.

– Mai bine du-te și pregătește-mi un scotch.

Se întorsese, scoțându-și cămașa. Văzându-i umerii largi, mușchii puternici, Alex simți o dorință violentă să-i mângâie pielea fermă și moale. Respira greu. Dar nu îndrăzni…

– Ți-l aduc aici?

Vocea ei avea o notă de rugăminte.

El rămânea drept și nemișcat, de bună seamă încordat.

– Nu, mulțumesc. Cobor imediat.

Asta însemna: „Lasă-mă-n pace. Nu atinge faimosul zid care ne desparte".

Alex ieși din cameră. Tentația de a renunța la luptă era mare, dar încă o dată o respinse.

„Nu, Vince, n-o să te las în pace", își spuse în sinea ei. Nu putea să accepte înfrângerea: era fericirea ei în joc. Nu numai a ei, ci și a lui Vince, era convinsă de asta. Altfel, fără această intimă certitudine, fără îndoială ar fi abandonat lupta inegală.

Nu știa că Vince n-avea intenția să-i lase timp să-l supună unui război de uzură. Astfel încât după cină, se retrase în camera lui spunându-i că era frânt de oboseală. Într-adevăr, părea sfârșit.

A doua zi, la micul dejun, o anunță că lua avionul de prânz ca să ajungă la Los Angeles. Alex primi vestea nu numai cu un sentiment de crudă decepție, dar și, pentru prima dată de când îl cunoștea pe Vince, cu o furie adâncă.

Cum să-i dovedească sinceritatea dragostei ei, dacă nu era niciodată acolo?

Profund jignită, nu încercă să-l facă să-și schimbe planurile, și nu insistă nici când o refuză să-l conducă la aeroport.

După plecarea lui, rămase așezată în salon ore întregi, încremenită de durere. În ultimele două luni fusese susținută de speranța că, odată casa pusă la punct, Vince o să fie bucuros să stea cu ea. Construise o adevărată poveste care până la urmă rămăsese doar o ficțiune.

Optimismul o părăsea. N-aveau să-și rezolve niciodată problemele. Îl subestimase. N-o va lăsa să intervină în ceea ce el considera viața lui privată. Și dacă încerca să se impună în fața lui, nu făcea decât să-l îndepărteze tot mai mult. Îi rămânea o singură speranță ca să-l mai vadă din când în când: să capituleze.

Poate Vince îi ghici noua stare de spirit când îi telefonă, pentru că după această vizită-fulger, se întoarse din ce în ce mai frecvent și stătu mai mult.

Până la urmă, femeia se întreba ce o făcea să sufere mai puțin: să aștepte întoarcerile întotdeauna neașteptate ale lui Vince, singură în casa aceea mare, sau să-l aibă lângă ea pe străinul curtenitor și atent să-i satisfacă toate dorințele… materiale?

O asemenea situație era intolerabilă, însă Alex nu se simțea în stare s-o facă să evolueze.

Capitolul 11

– Alex, sarcina îți prieste. Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă și aparent purtând sarcina atât de bine.

– E drept, Jinx, sunt sănătoasă tun.

Plăcerea de a-și vedea prietena o făcea pe Alex să uite necazul pentru moment.

– Vrei să vezi casa înainte de masa de prânz?

– Ah, da! Să știi că-mi place încă din copilărie. Te-am invidiat când am auzit că ați cumpărat-o! Apropo de soțul tău, sper să-l cunosc și eu într-o bună zi. E drept că mi-e deja greu să te văd singură!

Cu sinceritatea ei obișnuită, Jinx aborda dintr-o dată subiectul care o stânjenea pe Alex de patru luni de când era măritată. Cum nu putuse să-l prezinte pe Vince prietenelor ei cele mai bune, până acum avusese grijă să le evite. Atunci, Jinx, dând dovadă de îndrăzneală, îi telefonase săptămâna trecută să se invite la dejun.

– Vince nu prea stă aici, călătorește mult…

Gazda deturnă conversația, atrăgându-i atenția prietenei asupra vitraliilor care ornau ferestrele mari ale bibliotecii. Nu vroia să vorbească despre Vince. Era un subiect prea jenant. În plus, Jinx era extrem de perspicace. Și-ar fi putut da seama imediat că în viața prietenei sale nu era totul în roz.

– Casa asta e la fel de frumoasă și pe dinăuntru și pe dinafară, spuse avocata după ce făcură o tură completă. Ce reușită! Felicitări pentru talentul tău de decoratoare!

– Da, și mie-mi place foarte mult. Mutarea asta m-a pasionat. Dar cât am avut de muncă! Două luni am fost tot timpul în mașină sau la telefon, sau în mijlocul eșantioanelor de țesături și covoare, atunci când nu stăteam de vorbă cu meseriașii care lucrau!

Nu vorbi despre motivele adevărate care o făcuseră să se arunce orbește în treaba asta, pentru care, în cele din urmă, nu fusese pe deplin recompensată…

– Alex, o întrebă încet Jinx, cu tot ce ai aici, fără să mai pun la socoteală copilul pe care-l dorești de atâta timp, mă întreb de ce nu ești fericită.

Tonul era atât de îngrijorat, atât de afectuos, încât Alex nu putea să se mulțumească să răspundă în doi peri sau să încerce să schimbe subiectul, așa încât aparența ei liniștită se nărui instantaneu.

– Uneori sunt foarte fericită, spuse ea, cu o față tristă și încordată. Mai ales când simt copilul crescând în mine, când vorbesc cu el…

Preț de o clipă, expresia feței i se transformă și reflectă un fel de beatitudine.

– Iubesc casa asta, începu din nou, și pe bărbatul meu, dar…

Glasul aproape i se stinse, și trebui să facă un efort să continue.

– Dac-ai ști… L-am rănit de atâtea ori, încât mă tem…

Buzele începură să-i tremure. O privea pe Jinx neliniștită.

– De ce te temi, Alex?

Tânăra femeie își mușcă buzele ca să nu-i mai tremure.

– Mă tem că… I-am distrus dragostea, reuși să murmure.

Jinx nu crezu că venise momentul să intervină.

Până la urmă, Alex îi spuse toată povestea în valuri de cuvinte, întrerupte de pauze lungi, în timpul cărora se refugia în amintirile sau visurile proprii… Jinx o ascultă fără să o întrerupă nici o clipă și fără să-și trădeze propriile sentimente. Când Alex termină, un fel de liniște absolută îi umplu sufletul.

– Mulțumesc, spuse foarte încet. Aveam nevoie să mă descarc… Mă simt mai bine.

Jinx o prinse de mână.

– Niciodată nu-i bine să-ți înăbuși emoțiile. De multe ori, vorbind cu cineva cu toată încrederea, scapi de neliniști. Așa, vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Sunt sigură că aici e drama lui Vince; nu e în stare să-și deschidă inima. Și acum, ce-o să faci?

– Ce-o să fac? Am încercat totul. Ți-am explicat că relațiile noastre sunt într-un impas. Dacă încerc să pătrund în intimitatea lui, mă alungă. N-am decât să mă resemnez cu o situație care mă întristează profund.

– Sunt convinsă că Vince ține mult la tine… În orice caz, nu făcând pe martira o să scapi din situația asta!

Avocata aruncă o privire la ceasul de la mână.

– Am uitat cât e ceasul! Nu mă conduce! Și nu aștepta mult să mă inviți data viitoare la masă!

Începură să râdă amândouă.

– Îți promit să dau un semnal cât de curând. Mulțumesc, Jinx, încă o dată îți mulțumesc!

După plecarea prietenei sale, Alex reflectă mult timp. Jinx îi deschisese ochii. Într-adevăr, Vince îi dădea telefon de multe ori, se interesa de sănătatea ei, era atent să-i satisfacă cele mai neînsemnate dorințe. Ea însă, nu se refugiase un pic în rolul de martiră, după ce renunțase la luptă?

Ei bine, va încerca din nou să câștige!

Vince o anunță că avea să se întoarcă la sfârșitul săptămânii. Pentru prima seară petrecută împreună după noua ei hotărâre, femeia se gândi să aibă mai multă grijă cu toaleta proprie. Cumpără o rochie lungă de mătase turcoaz, cu decolteu până la începutul sânilor, care-i acoperea contururile acum rotunjite.

În ziua venirii lui Vince, se pieptănă și se machie cu multă grijă. Când fu gata, privindu-se în oglindă, avu sentimentul că se schimbase ceva la ea.

Îl așteptă pe Vince în bibliotecă, încăperea în care-i plăcea cel mai mult să stea. În șemineu ardeau câțiva butuci... Nu se mai sătura privind flăcările jucăușe.

Ridică ochii îndată ce intră Vince.

Expresia pe care i-o surprinse pe față o făcu să se bucure.

– Bună, Alex. Arăți cât se poate de bine, spuse nou-venitul cu o politețe glacială.

Sclipirea de dorință pe care i-o surprinsese în priviri compensa banalitatea impusă cuvintelor. Vince își dăduse arama pe față, chiar dacă în clipa următoare își regăsise masca de indiferență.

– Bine-ai venit, îl întâmpină soția cu căldură.

Se ridică și se duse să-l sărute. El se îndepărtă repede, dar visase ea, sau o atinsese pe umăr cu o mângâiere?

Nu avea să se lase, chiar dacă nu-i ușura sarcina. Îi pregăti un scotch cu apă și gheață, pe care i-l aduse.

El preferase să se așeze pe un fotoliu, în loc de divanul care era mai aproape de foc. Astfel, Alex nu putea să se așeze lângă el. Atunci, se așeză pe covor în fața șemineului, și își drapă frumos pliurile rochiei în jurul ei.

– N-ar trebui să stai jos, spuse Vince neliniștit.

Fără să vrea, privirea lui ajunse la decolteul lui Alex și la contururile pline ale sânilor.

– De ce nu? ripostă imediat. Cu câteva excepții– cum ar fi echitația cu care n-am nici o legătură– o femeie gravidă poate să se comporte absolut ca o femeie normală.

Vince se adânci în contemplarea paharului cu whisky. Știind că-i găsise călcâiul lui Ahile, femeia căpătă încredere în ea.

– Și eu… vreau să mă port ca o femeie normală cu soțul ei!

Vince scoase un sunet înăbușit. Brusc, puse violent paharul lângă el. Se aplecă și o luă pe Alex în brațe, strângând-o atât de tare încât amândoi simțiră bătăile inimii celuilalt.

– Ești prea frumoasă, murmură bărbatul când îmbrățișarea mai slăbi puțin.

Buzele arzătoare coborâră încet spre decolteul lui Alex, zăboviră aproape de sâni, smulgându-i femeii un geamăt ușor. Făcu să-i alunece corsajul rochiei de pe umeri. Sânii umflați de dorință i se oferiră. Îi cuprinse cu palmele puternice și tandre. În timp ce-i mângâie sfârcurile cu limba, femeia începu să gâfâie, dornică de mai mult. O sărută prelung pe față, pe gât. Mâinile lui mângâietoare îi parcurgeau trupul fremătând, gata să i se ofere.

– Vince, vreau să fac dragoste cu tine, murmură dintr-o suflare.

Se ridicară. Ea își înnodă brațele în jurul gâtului său, apoi el o luă în brațe și o urcă la etaj. Amândoi își auzeau inimile bătând la unison, și valuri de dorință căreia nu puteau să se împotrivească îi străbăteau din cap până în picioare. Alex nu mai putea suporta să aștepte clipa, atât de aproape acum, când trupurile lor se vor contopi.

Vince împinse ușa camerei lui și o așeză delicat pe Alex în pat. Apoi, se aplecă spre ea și îi scoase hainele cu o infinită tandrețe.

În faza a doua, ea îl ajută să-i scoată rochia și rămase goală în fața ochilor lui încântați. Femeia pe care o avea în față era imaginea vieții, a desăvârșirii, și cu toată dragostea îi oferea trupul care purta copilul lor.

Bărbatul se descheiase la cămașă. Deodată, se opri. O intuiție acută o avertiză pe Alex că ceva nu mergea. Vince îi privea pântecele care se rotunjise cu o expresie stranie. Se ridică încet și, cu pumnii strânși, se întoarse.

– Vince, te rog… Să știi că putem… copilul n-o să pățească nimic…

El se răsuci violent, cu trăsăturile feței deformate de furie, abia reușind să se stăpânească.

– Alex, nu vreau să fac dragoste cu tine, articulă bărbatul cu greutate. Înțelegi, nu? Nu pot…

Femeia scoase o exclamație gâtuită. Vince ieșise deja din cameră. Rămase goală în pat, nemișcată, bolnavă de rușine și de frustrare, nevrând altceva decât să moară.

Mai târziu, cineva bătu la ușă. La început nu răspunse, dar când auzi glasul îngrijorat al menajerei, se îmbrăcă cu un halat și se duse să deschidă. Vince îi trimitea cina pe o tavă. O cuprinse o mare amărăciune. De ce avea grijă de ea? Totuși, o detesta. Răspunsul veni imediat, de la sine. Nu la ea se gândea, ci la copil.

Atunci, curios lucru, în mintea ei sclipi o speranță; dacă Vince iubea copilul care urma să se nască, poate într-o zi va fi capabil s-o iubească și pe mama copilului, nu-i așa?

*

* *

Nu mai vorbiră despre ce se petrecuse în seara aceea. El continuă să voiajeze la fel de frecvent, însă în ultimele săptămâni de sarcină o suna în fiecare zi.

Viitoarea mamă se hotărâse să se consacre întru totul vieții care se dezvolta înăuntrul ei. Acum, avea parte de o mare liniște sufletească. Își petrecea cea mai mare parte a timpului făcând cumpărături pentru bebeluș, aranjându-i camera până la cel mai neînsemnat detaliu și făcându-i fel de fel de hăinuțe. În primul rând, nu vroia să se gândească la viitorul relațiilor ei cu Vince. Nu trebuia să apară nimic care să-i tulbure liniștea sufletească.

Nu fusese niciodată atât de frumoasă, și corpul îngreuiat căpătase o grație nonșalantă care-i încânta pe părinți și pe prieteni.

Când Vince era acolo, îi surprindea uneori privirea ațintită asupra ei, în timp ce era așezată lângă șemineu și citea sau croșeta. Atunci îi zâmbea, părându-i rău că nu putea să-l facă să-și dea seama de experiența care o preocupa.

Instinctul o convinsese că Vince nu va fi acolo la nașterea copilului. Dacă relațiile lor ar fi fost altele, i-ar fi cerut să nu plece cu două săptămâni înainte de venirea termenului nașterii.

A doua zi, simți primele dureri. Îi telefonă unui medic care o sfătui să nu meargă la spital pe jos, așa cum vroia. Era primul copil și trebuia să aștepte momentul în care durerile ar fi fost mai dese și mai puternice.

Era singură acasă, menajera era plecată la cumpărături și la treburile ei. Fu surprinsă să audă soneria de la ușă.

Totuși, ochii i se luminară de bucurie când deschise și se trezi cu tatăl ei în față, înfofolit în pardesiul subțire ce-l apăra de vântul care, în ziua aceea, sufla în rafale .

– Tată! Ce surpriză plăcută! Trebuie să fii înghețat. Vino să te așezi lângă foc.

Uită de durerile care nu erau de altfel nici prea puternice, nici prea frecvente.

De ce se deranjase să vină pe o asemenea vreme?

– … Și dacă vrei, poți să-ți aprinzi pipa. Nu mă deranjează deloc.

Tatăl își scoase pipa din buzunarul interior al hainei, o umplu cu grijă, dar n-o aprinse. Alex observă că nu prea era în largul lui.

– Acum, tată, spune-mi de ce ești aici.

Întrebarea directă păru să-l ușureze pe nou-venit.

– Am urmat recomandările bărbatului tău: nu trebuie să rămâi nici o clipă singură în absența lui. Am stabilit cu menajera să vin de fiecare dată când pleacă.

Îi zâmbi binevoitor și făcu o pauză.

– Mai cred că este momentul să-ți spun cât de fericiți suntem amândoi, pentru tine… Atunci când, după divorț, ne-ai spus că ai găsit de lucru la agenția de voiaj a lui Vince, ni s-a luat o piatră de pe inimă…

– Știați și voi că era firma lui Vince?

– Bineînțeles. A păstrat mereu legătura cu noi toți anii ăștia. Am crezut, de alfel, că motivul acestei fidelități, erai… tu.

Își aprinse pipa și trase un fum.

– Este singurul bărbat de pe lume cu care aș fi avut încredere să-mi trimit fata într-un voiaj în străinătate… Dacă mi-ar fi cerut-o, bineînțeles!

Alex era prea emoționată să vorbească. Așadar, tatăl ei știuse toate astea, și nu-i spusese niciodată nimic. Se întrebă imediat dacă era la curent cu împrejurările în care se făcuse căsătoria și tensiunea care era între ei.

Se hotărî să abordeze indirect problema.

– Sper că Vince o să călătorească mai puțin după nașterea copilului.

Tatăl clătină din cap, gânditor. De bună seamă, înțelesese aluzia.

– Vince a trăit atâta timp cu un vis… Nu-i vine să creadă că visul ăsta s-a împlinit în sfârșit, spuse el cu blândețe. O

să trebuiască să mai aștepți până ce totul o să meargă perfect între voi. Draga mea, trebuie să te înarmezi cu răbdare…

– N-am de ales. Îl iubesc pe Vince și sper că nu i-am distrus dragostea pentru mine.

Deodată, femeia tresări, din cauza unei dureri violente.

– Tată, du-mă la spital, te rog. Cred că a venit momentul…

*

* *

Când se trezi a doua zi în camera de spital, Alex își mai amintea doar că noaptea fusese un coșmar.

– Copilul meu… ? o întrebă neliniștită pe infirmiera de lângă pat. Este…

– Un băiat magnific. Nașterea a fost grea, și ați avut destul de suferit. Dar acum totul e bine!

– Aș vrea să-l văd.

Glasul îi era încă neliniștit.

– Bineînțeles, imediat! spuse vesel infirmiera.

Câteva clipe mai târziu, inima lui Alex se umplu de fericire examinând mica făptură care-i fusese așezată în brațe.

– Ai meritat câteva ore de chin, dragul de tine. Sper că tatăl tău o să te iubească la fel de mult ca mine. Poate o să-mi dea din nou dragostea lui… Îl iubesc mai mult ca viața!

Se aplecă peste micuț și-i sărută tandru puful blond care-i acoperea căpșorul rotund.

Un zgomot ușor îi atrase atenția. Se întoarse spre ușă și, cu o bucurie fără margini, văzu că Vince intra în cameră. Se opri la capătul patului și îi privi atent pe Alex și pe bebelușul cuibărit lângă ea.

– Vino să-ți vezi băiatul, Vince. Apropie-te! exclamă fericită mama.

Vince nu se clinti.

– Cum… Cum te simți? întrebă cu un glas schimbat. Medicul mi-a spus că…

Ea îl întrerupse.

– Mă simt foate bine, și la fel și micuțul nostru, Vincent. Uite ce frumușel e!

Tatăl se apropie în sfârșit și se aplecă o clipă asupra copilului. Pe urmă, se dădu repede înapoi și se duse la fereastră, cu o expresie rătăcită.

Alex, bulversată să vadă că nu era bucuros, nici mândru, nu protestă când infirmiera veni să-i ia copilul.

– Vince… Nu te bucuri că l-ai văzut? îl întrebă încet.

Bărbatul se întoarse la ea, se așeză precaut pe marginea patului, și o luă de mână. Alex îi remarcă emoția.

– Nu pot să mă gândesc decât la un singur lucru… Era să te pierd, spuse el pe un ton împovărat.

– Dar, dragul meu, mă simt cât se poate de bine. În fiecare zi, mii și mii de femei aduc pe lume copii…

– … E prea periculos!

Îi sărută vârfurile degetelor, mâinile, brațele, obrajii, buzele, tandru și delicat, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu se frângă sub ochii lui.

Femeia zâmbi.

– Nu sunt un bibelou fragil! Și credeam că tu… vroiai mulți copii! protestă ea.

Sărutările lui Vince o mângâiau ușor ca niște pene… Se simți fericită.

– Eu? N-am spus niciodată asta…

Pentru prima dată de când intrase în cameră, femeia văzu pe buze apărându-i un zâmbet.

– În prima seară la Lisabona, vroiam să spun că un bărbat are un singur motiv întemeiat să se însoare: să aibă lângă el o femeie de care să nu se poată lipsi. Nu m-ai lăsat să termin! La tine mă gândeam când spuneam asta. Timp de șapte ani, încercasem în zadar să te uit!

O speranță nebună umplu inima lui Alex.

– Și acum? întrebă, temătoare.

În loc de răspuns, îi luă fața în palme și puse stăpânire pe buzele ei.

– Doamne, aș vrea atât de mult să… gemu el.

Ea înțelese ce eforturi făcea să se stăpânească.

– Întinde-te lângă mine, dragul meu, spuse grabnic mama, făcându-i loc.

După o secundă de ezitare, se întinse lângă ea. Își puse capul lângă al ei și-i trecu tandru brațul pe după umeri.

Rămaseră așa, nemișcați, mult timp, atât de fericiți încât orice cuvânt ar fi fost de prisos.

– Te iubesc, Vince, murmură Alex într-un târziu .

– Știu, șopti el, și te-am auzit spunându-i și copilului nostru.

– Ai tras cu urechea! izbucni femeia pe un ton care se vroia cât mai firesc, dar pe care emoția îl deforma.

– Dacă vrei, putem să-i cerem infirmierei să ni-l aducă. Îți dau voie să asculți ce-o să-i spun despre mama lui!

O sărută îndelung pe gât, după ureche. Ea se strânse mai aproape de el.

– Spune-mi, dragă Vince…

Îl simțea încordat încă. Cât de greu îi era să se abandoneze complet sentimentelor!

– Te iubesc atât de mult… de atâta timp. Nu pot să-mi aduc aminte de perioada când nu te iubeam încă!

– Atunci, de ce nu mi-ai spus-o niciodată? Nici în Portugalia, nici când ne-am căsătorit? De ce m-ai ținut la distanță, atunci când în fiecare zi încercam să-ți arăt cât te iubeam?

Nu răspunse imediat, și ea se temu să nu-l vadă închizându-se din nou în el. În sfârșit, vorbi. Alex suferea văzându-l cum se chinuia, dar mai știa că le trebuia această explicație eliberatoare, oricât de penibilă ar fi fost pentru el. Toată fericirea lor depindea de asta.

– Alex, nu poți să-ți închipui ce infern am trăit, când, acum șapte ani, m-ai părăsit pentru nemernicul de

Courtney. Am vrut să mor, să-l omor… Pe urmă, m-am refugiat în muncă. Vroiam cu orice preț să dovedesc că eram în stare să reușesc în viață, contrar a ceea ce credeai tu.

– Vince, eram atât de tânără, nu-mi dădeam seama cât de crudă eram…

El n-o asculta.

– În subconștient, ceva îmi spunea că într-o zi aș avea din nou șansa să fiu iubit de tine. Am sperat din toată inima că o să ajungi să te superi pe soțul tău; și am reușit. Pe urmă, într-o zi, când eram în biroul lui Brian, ai intrat în agenție… N-are rost să revin asupra a ceea ce s-a întâmplat.

– Te temeai că o să devii din nou vulnerabil… Ăsta e motivul pentru care nu vroiai să faci dragoste cu mine, chiar după ce ne-am căsătorit... Nu înțelegeam de ce… Te iubeam și vroiam să mă iubești și tu.

– Nu vroiam să-mi asum riscul să se deschidă din nou vechea rană. Fusese nevoie de atâta timp să se vindece! La Sintra, ne-am iubit, și mi-am simțit inima sfâșiindu-se din nou…

– În brațele tale, în seara aceea, am fost pentru prima dată într-adevăr fericită. Ai știut, Vince?

– Da, spuse el cu voce răgușită. Îmi închipuisem de mulți ani momentul acela și realitatea îmi depășea așteptările. Pe urmă, te vroiam pentru totdeauna, însă tu spuneai că libertatea era bunul tău cel mai de preț.

– Era doar bravadă. Da, făceam pe grozava, în timp ce sufeream cumplit pentru că nu puteam să-ți fac copiii pe care aveai dreptul să-i dorești.

– Când te-am părăsit la New York, nutream speranța că amărăciunea ta din cauza căsătoriei se va risipi într-o zi, și atunci voi putea să te cuceresc. Puțin mai târziu, am aflat că aveai să te măriți din nou cu Jameson. Atunci…

Glasul începu să-i tremure, amintindu-i lui Alex teribilele lui crize de furie…

– … ai trăit din nou aceeași durere cumplită, murmură Alex, cu un nod în gât.

Acum înțelegea tot ce i se păruse atât de straniu în purtarea lui Vince. Cât suferise din cauza ei!

– Dragă Alex, am trăit un coșmar. Nu mă simțeam destul de puternic să suport prezența ta, dar departe de tine sufeream ca un condamnat!

Vince tăcu și Alex, instinctiv, știu că nu terminase ce avusese de spus.

– Alex, încă nu îndrăznesc să cred…

Ea știa exact ce vroia să spună.

– Te iubesc, Vince. Te rog, ai încredere în mine. În aceste ultime opt luni, am fost de multe ori pe punctul să cedez disperării. Am rezistat pentru că tu ești rațiunea mea de a fi. Nu mă mai îndepărta niciodată din viața ta.

Profund emoționați, tăcură în sfârșit și savurară plăcerea de a fi aproape unul de celălalt. Uitară totul, lumea exterioară, timpul care trecea…

Se treziră din nou la realitate când apăru o infirmieră zâmbitoare care tușea să-și dreagă glasul ca să le atragă atenția asupra prețioasei poveri învelite în albastru…

– Există un locșor între voi pentru noul membru al familiei? întrebă ea, politicoasă.

Alex se întoarse spre Vince, și expresia lui o liniști, pentru că văzu cu câtă emoție îl primea pe micul copil, simbolul viu al unei iubiri pe care nimic nu mai putea s-o distrugă.

Sfârșit